

Klasa: 740-04/12-01/01

Urbroj: 50301-09/09-13-8

Zagreb, 13. ožujka 2013.

PREDSJEDNIKU HRVATSKOGA SABORA

Predmet: Konačni prijedlog zakona o izmjenama i dopunama Prekršajnog zakona

Na temelju članka 85. Ustava Republike Hrvatske (Narodne novine, broj 85/2010 – pročišćeni tekst) i članka 129. u vezi sa člankom 151. Poslovnika Hrvatskoga sabora, Vlada Republike Hrvatske podnosi Konačni prijedlog zakona o izmjenama i dopunama Prekršajnog zakona.

Ovim zakonskim prijedlogom usklađuje se zakonodavstvo Republike Hrvatske sa zakonodavstvom Europske unije, te se u prilogu dostavlja i Izjava o njegovoj usklađenosti s pravnom stečevinom Europske unije i pravnim aktima Vijeća Europe.

Za svoje predstavnike, koji će u njezino ime sudjelovati u radu Hrvatskoga sabora i njegovih radnih tijela, Vlada je odredila Orsata Miljenića, ministra pravosuđa, Sandru Artuković Kunšt, zamjenicu ministra pravosuđa i Sanju Nolu, pomoćnicu ministra pravosuđa.

PREDSJEDNIK

Zoran Milanović

VLADA REPUBLIKE HRVATSKE

**KONAČNI PRIJEDLOG ZAKONA O IZMJENAMA
I DOPUNAMA PREKRŠAJNOG ZAKONA**

Zagreb, ožujak 2013.

KONAČNI PRIJEDLOG ZAKONA O IZMJENAMA I DOPUNAMA PREKRŠAJNOG ZAKONA

Članak 1.

U Prekršajnom zakonu (Narodne novine, broj 107/2007) članak 1. mijenja se i glasi:

„Prekršaji i prekršajne sankcije propisuju se samo za ona ponašanja kojima se tako povređuje ili ugrožava javni poredak, društvena disciplina i društvene vrijednosti zajamčene i zaštićene Ustavom Republike Hrvatske, međunarodnim pravom i zakonima čija zaštita nije moguća bez prekršajnog sankcioniranja, a njihova se zaštita ne ostvaruje kaznenopravnom prisilom.“.

Članak 2.

Iza članka 1. dodaje se članak 1.a koji glasi:

„Članak 1.a

Ovaj Zakon sadrži odredbe usklađene sa sljedećim aktima Europske unije:

- Direktivom 2010/64 od 20. listopada 2010. o pravu na tumačenje i prijevod u kaznenom postupku,
- Direktivom 2012/13/EU od 22. svibnja 2012. o pravu na informaciju u kaznenom postupku.“.

Članak 3.

Naslov iznad članka 3. i članak 3. mijenjaju se i glase:

„Načelo primjene blažeg propisa i vremensko važenje prekršajnog zakonodavstva

Članak 3.

(1) Prema počinitelju se primjenjuje propis koji je bio na snazi u vrijeme kad je prekršaj počinjen.

(2) Ako se propis nakon počinjenja prekršaja, a prije donošenja pravomoćne odluke o prekršaju, izmijeni jedanput ili više puta, primijenit će se propis koji je najblaži za počinitelja.

(3) Ako se u slučajevima iz stavka 2. ovog članka izmijeni naziv ili opis prekršaja ili izmijeni naziv propisa, sud će ispitati postoji li pravni kontinuitet tako da činjenično stanje podvede pod biće odgovarajućeg prekršaja iz novog propisa pa ako utvrdi da postoji, primijenit će propis koji je blaži za počinitelja. Nema prekršaja ako pravni kontinuitet ne postoji.

(4) Izmijeni li se propis za vrijeme trajanja počinjenja prekršaja, primijenit će se propis koji je bio na snazi u vrijeme dovršenja radnje.

(5) Propis koji je na snazi samo za unaprijed određeno vrijeme ili unaprijed određivo vrijeme, primijenit će se na prekršaj počinjen u tom vremenu i nakon njegova prestanka važenja ako tim propisom nije drukčije propisano.“.

Članak 4.

Naslov iznad članka 10. i članak 10. mijenjaju se i glase:

„Isključenje primjene prekršajnog zakonodavstva u posebnim slučajevima

Članak 10.

Ako je protiv počinitelja prekršaja započeo kazneni postupak zbog kaznenog djela kojim je obuhvaćen i prekršaj, ne može se za taj prekršaj pokrenuti prekršajni postupak, a ako je postupak pokrenut ne može se dalje voditi.“.

Članak 5.

Članak 12. mijenja se i glasi:

„(1) Prekršajno zakonodavstvo Republike Hrvatske primjenjuje se na svakoga tko počini prekršaj na njezinu području.

(2) Posebnim zakonom može se propisati primjena prekršajnog zakonodavstva Republike Hrvatske i u prostoru mora u kojem Republika Hrvatska ima određena suverena prava i pravo jurisdikcije.

(3) Za prekršaj propisan odlukom jedinice lokalne i područne (regionalne) samouprave prekršajni će se postupak voditi ako je prekršaj počinjen na području te jedinice lokalne i područne (regionalne) samouprave.“.

Članak 6.

Naslov iznad članka 13. i članak 13. mijenjaju se i glase:

„Zastara

Zastara prekršajnog progona

Članak 13.

(1) Prekršajni progon zastarijeva nakon četiri godine.

(2) Prekršajni progon zastarijeva nakon tri godine za prekršaje za koje je ovlašten tužitelj obavezan izdati prekršajni nalog.

(3) Propisi o zastari odnose se i na stegovno kažnjavanje tijekom prekršajnog postupka.“.

Članak 7.

Iza članka 13. dodaje se naslov i članak 13.a koji glase:

„Tijek zastare prekršajnog progona

Članak 13.a

Zastara prekršajnog progona počinje teći danom kad je prekršaj počinjen.“.

Članak 8.

Naslov iznad članaka 14. i članak 14. mijenjaju se i glase:

„Zastara izvršenja prekršajnopравnih sankcija

Članak 14.

(1) Izrečena prekršajnopравna sankcija ne može se izvršiti kad od pravomoćnosti odluke kojom je izrečena, protekne tri godine.

(2) Zaštitna mjera obvezno liječenje od ovisnosti iz članka 53. ovoga Zakona ne može se izvršiti kad nastupi zastara izvršenja kazne uz koju je izrečena, odnosno kad protekne vrijeme provjeravanja iz uvjetne osude.

(3) Odredbe o zastari izvršenja prekršajnopравnih sankcija primjenjuju se i na zastaru izvršenja stegovnih kazni koje sud izrekne tijekom postupka.“.

Članak 9.

Iza članka 14. dodaju se naslovi iznad članaka i članci 14.a, 14.b i 14.c koji glase:

„Tijek zastare izvršenja prekršajnopравnih sankcija

Članak 14.a

(1) Zastara izvršenja prekršajnopравne sankcije počinje teći danom kada je odluka kojom je prekršajnopравna sankcija izrečena postala pravomoćna. Ako se radi o kazni zatvora iz opozvane uvjetne osude, zastara počinje teći danom pravomoćnosti presude o opozivu.

(2) Zastara izvršenja kazne zatvora, rada za opće dobro na slobodi odnosno zatvora kojima je zamijenjena neplaćena novčana kazna i zastara izvršenja zaštitnih mjera ne teče za vrijeme njihova izvršavanja.

Zastara izvršenja oduzimanja imovinske korist,
oduzimanja predmeta i troškova prekršajnog postupka

Članak 14.b

Izvršenje odluke o oduzimanju imovinske koristi, oduzimanju predmeta i troškovima prekršajnog postupka zastarijeva po proteku pet godina od pravomoćnosti odluke kojom je isto izrečeno.

Primjena rokova zastare

Članak 14.c

Na zastaru prekršajnog progona i zastaru izvršenja prekršajnogpravne sankcije primjenjuje se rok zastare propisan u vrijeme počinjenja prekršaja.“.

Članak 10.

Iza članka 24. dodaje se naslov i članak 24.a koji glase:

„Beznačajan prekršaj

Članak 24.a

Nema prekršaja, iako su ostvarena njegova bitna obilježja, ako je stupanj ugrožavanja ili povrede javnog poretka, društvene discipline i društvenih vrijednosti neznatan i ne postoji potreba da počinitelj bude kažnjen.“.

Članak 11.

Članak 34. mijenja se i glasi:

„(1) Ako novčana kazna, troškovi prekršajnog postupka i oduzeta imovinska korist nisu u cijelosti ili djelomično plaćeni u roku koji je određen u odluci o prekršaju, naplatit će se prisilno, ako ovim Zakonom nije drukčije određeno.

(2) Novčana kazna iznad 2.000,00 kuna koja nije u cijelosti ili djelomično naplaćena ni prisilno u roku dvije godine od podnesenog zahtjeva za prisilnu naplatu zamijenit će se radom za opće dobro osuđenoj fizičkoj osobi.

(3) Ako osuđenik ne pristane na rad za opće dobro ili ga ne izvrši svojom krivnjom u roku koji je za to određen, novčana kazna zamijenit će se kaznom zatvora.

(4) Iznimno, ako težina prekršaja i osobine ličnosti osuđenika ukazuju da zamjena radom za opće dobro na slobodi neće ostvariti svrhu kažnjavanja, u slučaju iz stavka 1. ovog članka, osuđeniku fizičkoj osobi neplaćena novčana kazna iznad 2.000,00 kuna odmah će se zamijeniti kaznom zatvora.

(5) Kada okrivljenik koji nema prebivalište ili stalni boravak u Republici Hrvatskoj nije uplatio novčanu kaznu u roku određenom odlukom o prekršaju, novčana kazna odmah će se zamijeniti kaznom zatvora.

(6) Neplaćena novčana kazna zamijenit će se na način da se svakih započelih tristo kuna novčane kazne zamijeni sa dva sata rada za opće dobro odnosno jednim danom zatvora, pri čemu rad za opće dobro ne smije biti kraći od šest sati niti dulji od dvjesto četrdeset sati, a zatvor ne smije biti kraći od tri dana ni dulji od 60 dana.

(7) Plati li osuđenik novčanu kaznu nakon pravomoćnosti odluke o zamjeni, izvršenje rada za opće dobro ili kazna zatvora će se obustaviti. U slučaju djelomičnog plaćanja, izvršit će se samo preostali dio rada za opće dobro odnosno kazne zatvora.

(8) Rad za opće dobro izvršava se bez naknade.

(9) Ako odluku o prekršaju nije donio sud, odluku o zamjeni novčane kazne donijet će nadležni sud, na prijedlog tijela koje je donijelo odluku o prekršaju.“.

Članak 12.

Članak 37. mijenja se i glasi:

„(1) Sud može izreći kaznu blažu od propisane za određeni prekršaj kad to ovaj Zakon izričito propisuje.

(2) Blažu kaznu od propisane za određeni prekršaj sud može izreći i kad postoje naročite olakotne okolnosti, osobito ako se počinitelj pomirio s oštećenikom, ako mu je u potpunosti ili većim dijelom naknadio štetu prouzročenu prekršajem, a svrha kažnjavanja može se postići i takvom blažom kaznom.

(3) Sud može ublažiti kaznu sukladno stavcima 1. i 2. ovoga članka u sljedećim granicama:

1. ako je za prekršaj propisana novčana kazna do 40.000,00 kuna ili u točno određenom iznosu do 40.000,00 kuna ili u minimumu do 10.000,00 kuna, kazna se može ublažiti do općeg zakonskog minimuma kazne propisanog ovim Zakonom, za odgovarajuću vrstu okrivljenika (članak 33. ovoga Zakona),
2. ako je za prekršaj propisan minimum iznad 10.000,00 kuna ili u točno određenom iznosu novčane kazne iznad 40.000,00 kuna, kazna se može ublažiti do četverostrukog iznosa općeg zakonskog minimuma kazne propisanog ovim Zakonom, za odgovarajuću vrstu okrivljenika (članak 33. ovoga Zakona),
3. ako je za prekršaj propisana kazna zatvora, kazna se može ublažiti do općeg zakonskog minimuma kazne zatvora propisanog ovim Zakonom.“.

Članak 13.

Članak 38. mijenja se i glasi:

„(1) Sud će osloboditi od kazne počinitelja kad to zakon izričito propisuje.

(2) Sud može osloboditi od kazne počinitelja:

1. kad ga posljedice prekršaja tako pogađaju da je njegovo kažnjavanje nepotrebno radi ostvarenja svrhe kažnjavanja,
2. kad je otklonio ili umanjio posljedice prekršaja ili naknadio štetu koju je njime prouzročio, ili je platio ili je ispunio propisanu obvezu zbog čijeg neplaćanja odnosno neispunjenja je pokrenut prekršajni postupak,
3. kad se pomirio s oštećenikom i naknadio štetu.“.

Članak 14.

Naslov iznad članka 40. i članak 40. mijenjaju se i glase:

„Uračunavanje oduzimanja slobode u kaznu

(1) Vrijeme provedeno u uhićenju, zadržavanju i svako oduzimanje slobode u vezi s prekršajem uračunava se u izrečenu kaznu zatvora, kaznu maloljetničkog zatvora i novčanu kaznu.

(2) Prilikom uračunavanja izjednačuje se svaki započeti dan uhićenja, zadržavanja i svakog drugog oduzimanja slobode te započelih tristo kuna novčane kazne s jednim danom zatvora.“.

Članak 15.

Naslov iznad članka 45. i članak 45. mijenjaju se i glase:

„Posebne obveze uz uvjetnu osudu

Članak 45.

(1) Sud može uz uvjetnu osudu počinitelju narediti da u određenom roku:

1. popravi štetu počinjenu prekršajem,
2. liječenje ili nastavak liječenja koje je nužno radi otklanjanja zdravstvenih smetnji koje mogu poticajno djelovati za počinjenje novog prekršaja,
3. liječenje ili nastavak liječenja ovisnosti o alkoholu, drogama ili druge vrste ovisnosti u zdravstvenoj ili drugoj specijaliziranoj ustanovi ili odvikavanje u terapijskoj zajednici,
4. sudjelovanje ili nastavak sudjelovanja u postupku psihosocijalnog tretmana u zdravstvenim ustanovama ili u pravnim ili kod fizičkih osoba ovlaštenih za provedbu psihosocijalnog tretmana,
5. zabranu posjećivanja određenih mjesta, objekata i događaja, koji mogu biti prilika ili poticaj za počinjenje novog prekršaja,
6. zabranu približavanja oštećeniku ili nekim drugim osobama,
7. napuštanje doma na određeno vrijeme ako se radi o djelima obiteljskog nasilja,
8. redovito javljanje policijskoj upravi ili drugom nadležnom tijelu,
9. druge obveze koje su primjerene s obzirom na počinjeni prekršaj.

(2) Počinitelju se ne smiju postavljati nerazumne i nemoguće obveze te obveze koje vrijeđaju njegovo dostojanstvo.“.

Članak 16.

Iza članka 45. dodaje se naslov i članak 45.a koji glase:

„Izricanje posebnih obveza

Članak 45.a

(1) Sud može izreći posebne obveze iz članka 45. ovoga Zakona kad ocijeni da je njihova primjena nužna za zaštitu zdravlja i sigurnosti osobe na čiju štetu je prekršaj počinjen ili kad je to nužno za otklanjanje okolnosti koje pogoduju ili poticajno djeluju na počinjenje novog prekršaja.

(2) Obveze iz članka 45. stavak 1. točke 2. i 3. ovoga Zakona mogu se izreći samo uz pristanak počinitelja.

(3) Rok iz članka 45. stavak 1. ovoga Zakona odnosno trajanje posebnih obveza ne smije biti dulje od vremena provjeravanja, a obveze iz članka 45. stavka 1. točke 3. i 4. ovoga Zakona mogu se izreći u trajanju do jedne godine.“

Članak 17.

Članak 47. briše se.

Članak 18.

Članak 48. briše se.

Članak 19.

Članak 49. briše se.

Članak 20.

Članak 50. mijenja se i glasi:

„(1) Zaštitne mjere su:

1. obvezno liječenje od ovisnosti,
2. zabrana obavljanja određenih dužnosti ili djelatnosti,
3. zabrana obavljanja određenih djelatnosti ili poslova pravnoj osobi,
4. zabrana stjecanja dozvola, ovlasti, koncesija ili subvencija,
5. zabrana poslovanja s korisnicima državnog i lokalnih proračuna,
6. zabrana upravljanja motornim vozilom.

(2) Osim zaštitnih mjera iz stavka 1. ovoga članka, zakonom kojim se propisuje prekršaj mogu se propisati i druge vrste zaštitnih mjera.

(3) Zaštitne mjere iz stavka 1. ovoga članka mogu se propisati u trajanju od jednog mjeseca do dvije godine, a zaštitne mjere iz stavka 2. ovoga članka u trajanju od jednog mjeseca do jedne godine.

(4) Zaštitne mjere za okrivljenika fizičku osobu primjenjive su i na odgovornu osobu u pravnoj osobi, obrtnika ili osobu koja obavlja drugu samostalnu djelatnost.“.

Članak 21.

Iza članka 51. dodaje se naslov i članak 51.a koji glase:

„Načelo razmjernosti

Članak 51.a

Zaštitna mjera ne smije se izreći ako nije u razmjeru s težinom počinjenog prekršaja i prekršaja koji se mogu očekivati, kao i sa stupnjem počiniteljeve opasnosti.“.

Članak 22.

Članak 52. briše se.

Članak 23.

Članak 53. mijenja se i glasi:

„(1) Zaštitnu mjeru obveznog liječenja od ovisnosti u trajanju od jednog mjeseca do jedne godine sud može izreći okrivljeniku koji je prekršaj počinio pod odlučujućim djelovanjem ovisnosti o alkoholu, drogi ili druge vrste ovisnosti ako postoji opasnost da će zbog te ovisnosti u budućnosti počiniti prekršaj.

(2) Zaštitna mjera iz stavka 1. ovoga članka može se izreći uz novčanu kaznu, kaznu zatvora, maloljetničkog zatvora i uvjetnu osudu.

(3) Zaštitna mjera iz stavka 1. ovoga članka izrečena uz kaznu zatvora ili maloljetničkog zatvora, ili kada je novčana kazna zamijenjena zatvorom, izvršava se u okviru zatvorskog sustava ili u zdravstvenoj ili drugoj specijaliziranoj ustanovi za liječenje ovisnosti izvan zatvorskog sustava pod uvjetima određenim posebnim propisom. Mjera izrečena uz novčanu kaznu i uvjetnu osudu, ili kada je novčana kazna zamijenjena radom za opće dobro izvršava se u zdravstvenoj ili drugoj specijaliziranoj ustanovi za otklanjanje ovisnosti izvan zatvorskog sustava, a može se, pod uvjetima određenim posebnim propisom, izvršavati i u terapijskoj zajednici ako je takvo odvikavanje dostatno za otklanjanje opasnosti.

(4) Ako je zaštitna mjera iz stavka 1. ovoga članka izrečena u vremenu koje je dulje od izrečene kazne zatvora, maloljetničkog zatvora, odnosno rada za opće dobro ili zatvora kojima je zamijenjena novčana kazna, njezino izvršavanje će se dovršiti u zdravstvenoj ili drugoj specijaliziranoj ustanovi za liječenje ovisnosti izvan zatvorskog sustava pod uvjetima određenim posebnim propisom.

(5) Sud može i prije isteka vremena na koje je izrečena zaštitna mjera iz stavka 1. ovoga članka, obustaviti njezino daljnje izvršavanje ako utvrdi da su prestali razlozi zbog kojih je izrečena ili ako je njezino dosadašnje i daljnje provođenje bezizgledno. Ovo sud može utvrditi na zahtjev ustanove kod koje se zaštitna mjera izvršava ili na zahtjev okrivljenika.“.

Članak 24.

Naslov iznad članka 54. i članak 54. mijenjaju se i glase:

„Zabrana obavljanja određenih dužnosti ili djelatnosti

Članak 54.

(1) Zaštitnu mjeru zabrane potpunog ili djelomičnog obavljanja određene dužnosti ili djelatnosti u trajanju od jednog mjeseca do jedne godine sud može izreći okrivljeniku koji je prekršaj počinio u obavljanju dužnosti ili djelatnosti ako postoji opasnost da će zlouporabom te dužnosti ili djelatnosti ponovno počiniti prekršaj.

(2) Vrijeme provedeno u izvršavanju kazne zatvora, rada za opće dobro ili zatvora određenog u zamjenu za neplaćenu novčanu kaznu ne uračunava se u vrijeme trajanja ove mjere.

(3) Za vrijeme zabrane iz stavka 1. ovoga članka osuđenik se ne smije baviti određenom dužnosti ili djelatnosti samostalno, za drugu osobu, u pravnoj osobi, ni u ime druge osobe, niti smije ovlastiti drugu osobu da se bavi tom dužnošću ili djelatnošću u njegovo ime i po njegovim uputama.

(4) Ako počinitelj ne postupi prema zabrani obavljanja određene dužnosti ili djelatnosti kad je izrečena uz uvjetnu osudu može se postupiti prema članku 46. stavku 4. ovoga Zakona.

(5) Sud će o pravomoćno izrečenoj mjeri obavijestiti tijelo nadležno za vođenje upisnika osoba koje obavljaju određene dužnosti ili djelatnosti.

(6) Zaštitna mjera iz stavka 1. ovoga članka ne može se izreći maloljetniku.“.

Članak 25.

Članak 55. mijenja se i glasi:

„(1) Zaštitnu mjeru zabrane potpunog ili djelomičnog obavljanja određene djelatnosti ili poslova u trajanju od tri mjeseca do jedne godine sud može izreći okrivljenoj pravnoj osobi koja je prekršaj počinila u obavljanju djelatnosti ili poslova ako postoji opasnost da će obavljanjem tih djelatnosti ili poslova ponovno počiniti prekršaj.

(2) Sud će o pravomoćno izrečenoj mjeri obavijestiti nadležni sud kod kojeg je pravna osoba upisana u sudski registar.

(3) Zabrana obavljanja određenih djelatnosti ili poslova ne može se izreći jedinicama lokalne i područne (regionalne) samouprave i političkim strankama.

(4) Na mjeru zabrane obavljanja određenih djelatnosti ili poslova na odgovarajući se način primjenjuje članak 54. stavak 3. ovoga Zakona.“.

Članak 26.

Iza članka 55. dodaju se naslovi iznad članaka i članci 55.a i 55.b koji glase:

„Zabrana stjecanja dozvola, ovlasti, koncesija ili subvencija

Članak 55.a

(1) Zaštitnu mjeru zabrane potpunog ili djelomičnog stjecanja dozvola, ovlasti, koncesija ili subvencija u trajanju od tri mjeseca do jedne godine sud može izreći okrivljenoj pravnoj osobi koja je prekršaj počinila u postupku stjecanja dozvola, ovlasti, koncesija ili subvencija ili njihovog korištenja, ako postoji opasnost da će stjecanjem dozvola, ovlasti, koncesija ili subvencija ponovno počiniti prekršaj.

(2) Sud će o pravomoćno izrečenoj mjeri obavijestiti nadležna tijela za izdavanje dozvola, ovlasti, koncesija i subvencija.

Zabrana poslovanja s korisnicima državnog i lokalnih proračuna

Članak 55.b

(1) Zaštitnu mjeru zabrane potpunog ili djelomičnog poslovanja s korisnicima državnog ili lokalnog proračuna u trajanju od tri mjeseca do jedne godine sud može izreći okrivljenoj pravnoj osobi koja je prekršaj počinila u poslovanju s korisnicima državnog ili lokalnog proračuna ako postoji opasnost da će poslovanjem s korisnicima državnog ili lokalnog proračuna ponovno počiniti prekršaj.

(2) Sud će o pravomoćno izrečenoj mjeri obavijestiti nadležni sud kod kojeg je pravna osoba upisana u sudski registar.“.

Članak 27.

Članak 56. briše se.

Članak 28.

Članak 57. briše se.

Članak 29.

Članak 58. mijenja se i glasi:

„(1) Zaštitnu mjeru zabrane upravljanja motornim vozilom u trajanju od jednog mjeseca do dvije godine sud može izreći počinitelju prekršaja protiv sigurnosti prometa kad postoji opasnost da će upravljajući motornim vozilom ugroziti sigurnost prometa. Zabrana se izriče u odnosu na sve vrste ili kategorije ili u odnosu na samo određene vrste ili kategorije motornih vozila.

(2) Mjera iz stavka 1. ovoga članka počinje teći narednim danom kada je okrivljeniku nadležno tijelo uredno dostavilo obavijest o upisu izrečene mjere u evidenciju izdanih vozačkih dozvola, a vrijeme provedeno na izdržavanju zatvora ne uračunava se u vrijeme trajanja mjere.

(3) Ako okrivljenik ne postupi prema zabrani iz stavka 1. ovoga članka kad je izrečena uz uvjetnu osudu, sud može postupiti prema članku 46. stavku 4. ovoga Zakona.

(4) Vrijeme privremenog oduzimanja vozačke dozvole uračunat će se u vrijeme zabrane upravljanja motornim vozilom.

(5) Zabrana upravljanja motornim vozilom izrečena osuđeniku koji ima stranu dozvolu za upravljanje motornim vozilom sastoji se u zabrani njezina korištenja na području Republike Hrvatske kao i u zabrani izdavanja mu vozačke dozvole Republike Hrvatske. Ako protiv presude kojom je izrečena mjera nije podnesena žalba, mjera počinje teći od dana pravomoćnosti presude. Ako je protiv presude podnesena žalba o kojoj je odlučivao žalbeni sud, mjera počinje teći od uredne dostave drugostupanjske odluke osuđeniku.“.

Članak 30.

U članku 72. stavku 2. riječ: „deset“ zamjenjuje se riječju: „petnaest“.

U stavku 3. riječ: „može“ zamjenjuje se riječju: „mora“.

Članak 31.

Naslov Glave desete (X.) te naslov iznad članka 76. i članak 76. mijenjaju se i glase:

„Glava deseta (X.)
ODUZIMANJE IMOVINSKE KORISTI, ODUZIMANJE PREDMETA,
REHABILITACIJA, PODACI IZ PREKRŠAJNE EVIDENCIJE
I PRAVNA POSLJEDICA OSUDE“

Uvjeti i način oduzimanja imovinske koristi

Članak 76.

(1) Imovinska korist oduzet će se sudskom odlukom kojom je utvrđeno da je počinjen prekršaj. Imovinska korist oduzet će se i od osobe na koju je prenijeta ako nije stečena u dobroj vjeri.

(2) Ako je oštećeniku dosuđen imovinskopravni zahtjev koji po prirodi i sadržaju odgovara pribavljenoj imovinskoj koristi, oduzet će se dio imovinske koristi koji prelazi dosuđeni imovinskopravni zahtjev.

(3) Sud će oduzeti imovinsku korist i ako oštećenika uputi da imovinskopravni zahtjev može ostvariti u parnici.

(4) Kada se utvrdi nemogućnost oduzimanja stvari ili prava ostvarenih kao imovinska korist u cijelosti ili djelomično, sud će obvezati okrivljenika na isplatu odgovarajuće protuvrijednosti u novčanom iznosu. Plaćanje se može odrediti obročno.

(5) Oduzeta imovinska korist neće se umanjiti za iznos sredstava uložениh u kriminalnu djelatnost.

(6) Posebnim se zakonom može propisati način izračuna ostvarene imovinske koristi počinjenim prekršajem.“.

Članak 32.

Iza članka 76. dodaje se naslov i članak 76.a koji glase:

„Oduzimanje predmeta

Članak 76.a

(1) Predmeti i sredstva koji su bili namijenjeni ili uporabljeni za počinjenje prekršaja ili su nastali njegovim počinjenjem oduzet će se ako postoji opasnost da će se ponovno uporabiti za počinjenje prekršaja. Sud može oduzeti predmete i sredstva i kada je njihovo oduzimanje potrebno radi zaštite opće sigurnosti, javnog poretka, zaštite zdravlja ljudi ili iz moralnih razloga.

(2) Ako su ispunjene pretpostavke iz stavka 1. ovoga članka, sud će oduzeti predmete i sredstva i kada postupak nije završen osuđujućom presudom.

(3) Predmeti koje prema zakonu okrivljenik ili druga osoba ne može posjedovati ili predmeti čije je posjedovanje ili promet zabranjen ili ograničen ili predmeti namijenjeni prometu, ali se u promet mogu pustiti samo pod posebnim uvjetima (s nadzornim markicama i slično), oduzet će se i kad postupak nije završen osuđujućom presudom. Sud može na prijedlog ovlaštenog tužitelja narediti njihovo uništenje i prije završetka postupka.

(4) Oduzeti predmeti i sredstva postaju vlasništvo Republike Hrvatske. To ne utječe na pravo trećih osoba za naknadu štete prema počinitelju zbog oduzetog predmeta ili sredstva. Vlasnik oduzetog predmeta ili sredstva koji nije počinitelj djela ima pravo na povrat predmeta i sredstva ili naknadu njihove tržišne vrijednosti iz državnog proračuna, osim ako je najmanje krajnjom nepažnjom pridonio da predmet ili sredstvo bude namijenjeno ili uporabljeno za počinjenje prekršaja ili da nastane njegovim počinjenjem ili ako je pribavio predmet ili sredstvo znajući za okolnosti koje omogućuju njegovo oduzimanje.

(5) Zakonom se može propisati obvezno oduzimanje predmeta ili sredstva, u kojem slučaju vlasnik nema pravo na naknadu iz državnog proračuna, ako posebnim zakonom nije drukčije određeno.

(6) Sud može na prijedlog ovlaštenog tužitelja narediti uništenje predmeta ili sredstava i prije završetka postupka ako utvrdi da predstavljaju izravnu opasnost za život i zdravlje.“.

Članak 33.

U članku 87. stavak 5. mijenja se i glasi:

„(5) Stranac koji je zadržan zbog sumnje da je počinio prekršaj, ili se nalazi u pritvoru, istražnom zatvoru ili u zatvoru zbog kaznenog djela ili je iz drugih razloga lišen slobode, može od započinjanja postupka do njegova dovršetka dostavljati sudu podneske na svom jeziku.“.

Iza stavka 5. dodaje se stavak 6. koji glasi:

„(6) O pravu na prevođenje poučit će se prije prvog ispitivanja osoba iz stavka 5. ovoga članka, koja se može odreći toga prava ako zna jezik na kojem se vodi postupak. U zapisniku će se zabilježiti da je dana pouka i izjava sudionika.“.

Članak 34.

Članak 94. mijenja se i glasi:

„(1) Prekršajni sudovi su nadležni:

1. suditi u prvom stupnju za sve prekršaje, osim za one za koje je zakonom propisana nadležnost tijela državne uprave,
2. odlučivati o prigovorima protiv prekršajnih naloga svih ovlaštenih izdavatelja kada je prigovor podnesen zbog odluke o prekršajnoj sankciji, troškovima postupka, oduzimanja imovinske koristi ili oduzimanja predmeta,
3. odlučivati o žalbi podnesenoj samo zbog odluke o prekršajnim sankcijama, troškovima postupka, oduzimanju imovinske koristi ili oduzimanju predmeta protiv odluke o prekršaju koju je donio sud ili drugo tijelo postupka samo za prekršaj ili stjecaj prekršaja za koje je kao kazna propisana samo novčana kazna do 15.000,00 kuna,
4. odlučivati o zahtjevu za obnovu prekršajnog postupka:
 - a) u predmetima u kojima su sudili,
 - b) protiv pravomoćnih prekršajnih naloga ovlaštenih tužitelja ako je riječ o prekršajima iz stvarne nadležnosti suda, te
 - c) protiv svih pravomoćnih obaveznih prekršajnih naloga.
5. pružati pravnu pomoć prema odredbama međunarodnih ugovora i ovoga Zakona,
6. obavljati i druge poslove propisane zakonom.

(2) Stvarno i mjesno nadležni za odlučivanje u predmetima iz stavka 1. točke 2. i 3. ovog članka su prekršajni sudovi u Osijeku, Rijeci, Splitu i Zagrebu:

1. Prekršajni sud u Osijeku nadležan je i za područja prekršajnih sudova u Osječko-baranjskoj županiji, Brodsko-posavskoj županiji, Vukovarsko-srijemskoj županiji i Požeško-slavonskoj županiji,
2. Prekršajni sud u Rijeci nadležan je i za područja prekršajnih sudova u Primorsko-goranskoj županiji, Ličko-senjskoj županiji i Istarskoj županiji,
3. Prekršajni sud u Splitu nadležan je i za područja prekršajnih sudova u Splitsko-dalmatinskoj županiji, Zadarskoj županiji, Šibensko-kninskoj županiji i Dubrovačko-neretvanskoj županiji,

4. Prekršajni sud u Zagrebu nadležan je i za područja prekršajnih sudova u Gradu Zagrebu, Zagrebačkoj županiji, Krapinsko-zagorskoj županiji, Sisačko-moslavačkoj županiji, Karlovačkoj županiji, Varaždinskoj županiji, Koprivničko-križevačkoj županiji, Bjelovarsko-bilogorskoj županiji, Virovitičko-podravskoj županiji i Međimurskoj županiji.

(3) Kod prekršaja pravne osobe i u njoj odgovorne osobe iz stavka 1. točke 3. ovoga članka, prekršajni je sud nadležan odlučivati o žalbi samo ako su uvjeti iz te odredbe ostvareni u odnosu na prekršaj pravne osobe.

(4) Sud koji prema stavku 1. točke 2. i 3. ovoga članka odlučuje o prigovoru odnosno žalbi, nadležan je za odlučivanje i o žalbi protiv rješenja kojim je izdavatelj prekršajnog naloga prigovor odbacio nepravodobnim, nedopuštenim ili nepotpunim i o žalbi protiv rješenja kojim je donositelj odluke o prekršaju žalbu odbacio nepravodobnom, nedopuštenom ili nepotpunom.“.

Članak 35.

U članku 95. točka 1. mijenja se i glasi:

„1. odlučivati u drugom stupnju o žalbama protiv presuda i rješenja prekršajnih sudova, tijela državne uprave koja vode prekršajni postupak, ovlaštenih tužitelja i drugih odluka kada je to propisano zakonom, osim ako nije propisano drukčije ovim Zakonom.“.

Članak 36.

Članak 97. mijenja se i glasi:

„(1) U prekršajnom sudu odluke donosi sudac pojedinac, ako drukčije nije propisano ovim Zakonom.

(2) Odluku iz članka 94. stavka 1. točke 2. i 3. donosi vijeće od tri suca, u kojem ne može sudjelovati sudac koji je donio prekršajni nalog odnosno presudu.

(3) Visoki prekršajni sud Republike Hrvatske odluke donosi u vijeću od tri suca, ako nije drukčije propisano zakonom.“.

Članak 37.

Iza članka 109. dodaju se članci 109.a, 109.b, 109.c, 109.d i 109.e koji glase:

„Članak 109.a

(1) Prije podnošenja optužnog prijedloga nadležnom sudu ili drugom tijelu postupka protiv počinitelja prekršaja, osim u slučaju iz članka 134. stavaka 1. do 3. i članka 136. ovoga Zakona, ovlašteni tužitelj iz članka 109. stavka 1. točke 1. do 3. ovoga Zakona dužan je utvrditi točnu adresu prebivališta i boravišta počinitelja odnosno sjedišta počinitelja i uručiti mu pisanu obavijest na jeziku koji razumije:

1. o prekršaju za koji namjerava protiv njega podnijeti optužni prijedlog, s činjeničnim i pravnim opisom prekršaja,

2. da u tijeku postupka može slobodno iznijeti obranu ili dostaviti pisanu obranu, uskratiti iznošenje obrane ili odgovor na pojedino pitanje,
3. da kod tijela postupka ima pravo razgledati spis i upoznati se s dokazima protiv njega,
4. da se u postupku može braniti sam ili uz pomoć branitelja po vlastitom izboru, ali da zbog nedolaska branitelja na raspravu odnosno ročište ili uzimanja branitelja tek na raspravi odnosno ročištu, rasprava odnosno ročište se neće dogoditi,
5. da tijekom postupka može podnositi prijedloge za provođenje dokaza u svoju obranu,
6. da se rasprava pred tijelom postupka može održati i u njegovoj odsutnosti i donijeti odluka o prekršaju,
7. da je do pravomoćnog završetka postupka i završetka postupka izvršenja dužan obavijestiti tijelo postupka o svakoj promjeni adrese prebivališta i boravišta odnosno sjedišta, jer će mu se, ako tako ne postupi, ili ako izbjegava dostavu, sva pismena dostaviti putem oglasne ploče tijela postupka,
8. da u postupku ima pravo upotrebljavati svoj jezik, odnosno pravo da mu se osigura tumač ako se postupak ili pojedina radnja u postupku ne vodi na njegovom jeziku te da se tog prava može odreći ako zna jezik na kojem se vodi postupak ili provodi pojedina radnja,
9. da ima pravo na sporazumijevanje u smislu članka 109.e ovog Zakona.

(2) Pisana obavijest iz stavka 1. ovog članka sačinjava se u dva primjerka koju će vlastoručno potpisati počinitelj, čime potvrđuje njezin primitak, i ovlaštena službena osoba ovlaštenog tužitelja. Jedan primjerak obavijesti prilaže se uz optužni prijedlog, a drugi se uručuje počinitelju.

(3) Ako počinitelj prilikom uručjenja pisane obavijesti iz stavka 1. ovog članka odbije njezin primitak ili svojim potpisom potvrditi njezin primitak, ovlaštenu tužitelj će postupiti na način propisan u zadnjoj rečenici članka 148. stavka 4. ovog Zakona čime se dostava smatra uredno obavljenom.

Članak 109.b

(1) Osim kad mu je to dopušteno prema posebnom propisu, ovlaštenu tužitelj iz članka 109. stavka 1. točaka 1. do 3. ovoga Zakona može ne pokrenuti prekršajni postupak iako postoji sumnja da je počinjen prekršaj ako je:

1. s obzirom na okolnosti vjerojatno da će se u prekršajnom postupku protiv počinitelja primijeniti članak 24.a i članak 38. ovoga Zakona,
2. protiv počinitelja u tijeku izvršenje ili treba izvršiti kaznu ili zaštitnu mjeru i stoga pokretanje ili vođenje prekršajnog postupka za drugi prekršaj nema svrhe s obzirom na težinu, narav prekršaja i pobude iz kojih je on počinjen, te s obzirom na očekivani rezultat koji se očekuje izvršenjem već izrečene kazne ili zaštitne mjere na počinitelja da ubuduće ne čini prekršaje,
3. počinitelj počinio više prekršaja, ali je svrhovito da se počinitelj osudi samo za jedan, jer pokretanje ili vođenje prekršajnog postupka za druge prekršaje ne bi imalo bitnog utjecaja na izricanje kazne ili drugih sankcija počinitelju.

(2) Osim kad mu je to dopušteno prema posebnom propisu, ovlaštenu tužitelj iz članka 109. stavka 1. točaka 1. do 3. ovoga Zakona može ne pokrenuti prekršajni postupak, iako postoji sumnja da je počinjen prekršaj, a počinitelj nije ranije bio počinitelj istog prekršaja i preuzme jednu od obveza da u određenom roku:

1. otkloni posljedice prekršaja,

2. naknadi štetu prouzročenu prekršajem,
3. plati propisane obveze neplaćanjem kojih se ostvaruje obilježje prekršaja.

(3) Ako je prekršajem s elementima nasilja oštećena fizička osoba, za postupanje prema stavcima 1. i 2. ovoga članka, potrebno je pribaviti pisanu izjavu o pristanku oštećenika.

(4) Radi ispunjenja preuzete obveze prema stavku 2. ovoga članka, ovlaštenu tužitelj dostavit će počinitelju pisanu naredbu kojom točno određuje preuzetu obvezu i određuje rok za njezino ispunjenje, pri čemu rok za ispunjenje obveze iz točke 1. je do 15 dana, a iz točke 2. i 3. do tri mjeseca od primitka pisane naredbe.

(5) Ako počinitelj ne ispunji u propisanom roku preuzetu obvezu iz stavka 2. ovoga članka, ovlaštenu tužitelj će pokrenuti prekršajni postupak.

(6) Ako počinitelj, na prijedlog ovlaštenog tužitelja iz članka 109. stavka 1. točka 1. do 3. ovoga Zakona, u tijeku trajanja prekršajnog postupka preuzme jednu od obaveza iz stavka 2. ovoga članka, prekršajni postupak će se rješenjem prekinuti do obavijesti ovlaštenog tužitelja o ispunjenju ili neispunjenju preuzete obaveze. Protiv rješenja o prekidu postupka žalba nije dopuštena.

(7) Kada ovlaštenu tužitelj obavijesti sud da počinitelj nije ispunio preuzetu obvezu iz stavka 2. ovoga članka, sud će nastaviti postupak. Kada ovlaštenu tužitelj obavijesti sud da je počinitelj ispunio preuzetu obvezu iz stavka 2. ovoga članka, sud će rješenjem obustaviti postupak. Protiv rješenja o obustavi postupka žalba nije dopuštena.

Članak 109.c

(1) Osim kad mu je to dopušteno prema posebnom propisu, ovlaštenu tužitelj iz članka 109. stavka 1. točaka 1. i 2. ovoga Zakona može ne pokrenuti prekršajni postupak iako postoji sumnja da je počinjen prekršaj ako je počinitelj preuzeo obvezu u određenom roku:

1. podvrgavanja odvikavanju od droge ili drugih ovisnosti,
2. podvrgavanja psihosocijalnom tretmanu radi otklanjanja nasilničkog ponašanja uz pristanak počinitelja i žrtve na napuštanje obiteljske zajednice za vrijeme trajanja tretmana.

(2) Ako je prekršajem s elementima nasilja oštećena fizička osoba, za postupanje prema stavku 1. ovoga članka, potrebno je pribaviti pisanu izjavu o pristanku oštećenika.

(3) Radi ispunjenja preuzete obveze prema stavku 1. ovoga članka, ovlaštenu tužitelj dostavit će počinitelju pisanu naredbu kojom određuje vrijeme trajanja podvrgavanja koje može trajati do devet mjeseci i rok za ispunjenje preuzete obveze, koji ne može biti dulji od jedne godine od primitka pisane naredbe.

(4) Ako počinitelj svojom krivnjom ne ispunji ili u većem dijelu ne ispunji preuzetu obvezu iz stavka 1. ovoga članka, ovlaštenu tužitelj će pokrenuti prekršajni postupak.

(5) Ako počinitelj, na prijedlog ovlaštenog tužitelja iz članka 109. stavka 1. točke 1. i 2. ovoga Zakona, u tijeku trajanja prekršajnog postupka preuzme jednu od obaveza iz stavka 1. ovoga članka, prekršajni postupak će se rješenjem prekinuti do obavijesti ovlaštenog tužitelja o

ispunjenju ili neispunjenju preuzete obaveze. Protiv rješenja o prekidu postupka žalba nije dopuštena.

(6) Kada ovlašteni tužitelj obavijesti sud da počinitelj svojom krivnjom nije ispunio ili u većem dijelu nije ispunio preuzetu obvezu iz stavka 1. ovoga članka, sud će nastaviti postupak. Kada ovlašteni tužitelj obavijesti sud da je počinitelj ispunio preuzetu obvezu iz stavka 1. ovoga članka ili do neispunjenja obaveze nije došlo krivnjom počinitelja, sud će rješenjem obustaviti postupak. Protiv rješenja o obustavi postupka žalba nije dopuštena.

Članak 109.d

„(1) Ako su se ostvarile okolnosti iz članka 109.b stavaka 1. i 2. te članka 109.c stavka 1. ovoga Zakona, sud može postupiti na način predviđen člancima 109.b i 109.c ovoga Zakona.

(2) Kada postupi na način predviđen člankom 109.b stavkom 1. ovoga Zakona, sud će rješenjem obustaviti prekršajni postupak.

(3) Kada postupi na način predviđen člankom 109.b stavkom 2. i člankom 109.c ovoga Zakona, sud će naredbom odrediti preuzetu obvezu i rok za njezino ispunjenje, prema članku 109.b stavku 2. i 109.c stavku 1. ovoga Zakona.

(4) Nakon donošenja naredbe sud će rješenjem prekinuti prekršajni postupak, protiv kojeg rješenja žalba nije dopuštena.

(5) Ako počinitelj u danom roku ispunji preuzetu obvezu prema stavku 3. ovoga članka, sud će rješenjem obustaviti prekršajni postupak, protiv kojeg rješenja žalba nije dopuštena. Ako počinitelj u danom roku ne ispunji preuzetu obvezu prema stavku 3. ovoga članka, sud će nastaviti s vođenjem postupka.

(6) Kada se postupak vodi na temelju optužnog prijedloga oštećenika tužitelja, sud može, osim u slučaju iz članka 109.b stavka 1. ovog Zakona, uz pristanak oštećenika tužitelja postupiti na način propisan ovim člankom. Oštećenik tužitelj svoj pristanak daje pisanom izjavom na zapisniku kod suda, koju potpisuje.

(7) Ako oštećenik tužitelj u roku osam dana od isteka roka počinitelju za ispunjenje preuzete obaveze ne obavijesti sud u smislu članka 109.b stavka 6. i 109.c stavka 5. ovog Zakona, smatrat će se da je počinitelj ispunio preuzetu obvezu. O ovoj obvezi i posljedici ne postupanja, oštećenika tužitelja upozorit će se prilikom davanja pisane izjave iz stavka 6. ovog članka.

Članak 109.e

(1) Nakon uručenja počinitelju obavijesti iz članka 109.a stavka 1. ovoga Zakona, ovlašteni tužitelj iz članka 109. stavka 1. točaka 1. do 3. ovog Zakona i počinitelj mogu pregovarati o uvjetima priznavanja krivnje i sporazumijevanju o sankciji i mjerama.

(2) Ovlašteni tužitelj i okrivljenik mogu i tijekom postupka, prije donošenja odluke o prekršaju, na prijedlog okrivljenika ili tijela postupka pregovarati o uvjetima priznavanja krivnje i sporazumijevanju o sankciji i mjerama.

(3) Ako ovlašteni tužitelj i počinitelj postignu sporazum iz stavka 1. ili stavka 2. ovog članka, sačinjavaju o tome pisanu izjavu za donošenje odluke o prekršaju na temelju sporazuma stranaka koja sadrži:

- 1) opis prekršaja,
- 2) izjavu okrivljenika o priznavanju krivnje za taj prekršaj,
- 3) sporazum o vrsti i mjeri kazne ili druge sankcije odnosno mjere,
- 4) sporazum o troškovima ovlaštenog tužitelja u vezi utvrđenja prekršaja,
- 5) potpis stranaka.

(4) Sačinjena izjava iz stavka 3. ovog članka, a ako se radi o sporazumu iz stavka 1. ovog članka i pisana obavijest iz članka 109.a stavka 1. ovog Zakona, predaju se tijelu postupka koje će odlučiti o njezinu prihvaćanju.

(5) Tijelo postupka neće prihvatiti sporazum stranaka koji je s obzirom na pravila o izboru vrste i visine sankcije na štetu okrivljenika ili se neće postići svrha kažnjavanja ili koji nije zakonit.

(6) Ako ne prihvati sporazum stranaka iz stavka 1. ovog članka, postignuti sporazum će se smatrati optužnim prijedlogom i tijelo postupka će provesti postupak u kojem će raspraviti okolnosti zbog kojih nije prihvatio sporazum i donijeti odgovarajuću odluku o prekršaju.

(7) Ako ne prihvati sporazum stranaka iz stavka 2. ovog članka, tijelo postupka će rješenjem odbaciti sporazum i nastaviti s postupkom. Protiv ovog rješenja nije dopuštena žalba.

(8) Ako prihvati sporazum stranaka, tijelo postupka će donijeti odluku o prekršaju koja mora u cijelosti odgovarati postignutom sporazumu stranaka.

(9) Protiv odluke o prekršaju iz stavka 8. ovog članka žalba nije dopuštena.“.

Članak 38.

Iza članka 117. dodaje se naslov i članak 117.a koji glase:

„Elektronička isprava

Članak 117.a

(1) Podnesci koji se prema ovom Zakonu pisano sastavljaju i potpisuju, mogu se podnijeti u obliku elektroničke isprave ako su izrađeni, otpremljeni, primljeni i pohranjeni primjenom dostupne informacijske tehnologije, i osiguravaju utvrđivanje jednoznačnog obilježja kojim se utvrđuje sastavljač elektroničke isprave.

(2) Podnesak u obliku elektroničke isprave smatra se zaprimljenim u informacijskom sustavu ili uređaju suda, tijela državne uprave koja vode prekršajni postupak, ovlaštenog tužitelja, ili odvjetničkog ureda, trenutkom registracije njihovog prijema u tom sustavu ili uređaju. Primatelj osigurava uredno djelovanje automatiziranog sustava potvrde prijema. Ako pošiljatelj ne zaprimi potvrdu prijema, obavijestit će o tome primatelja, pa ukoliko u roku kojeg je odredio ne primi tu potvrdu, smatra se da podnesak u obliku elektroničke isprave nije poslan.

(3) O podnesku u obliku elektroničke isprave iz stavka 2. ovog članka, sud, tijelo državne uprave koje vodi prekršajni postupak i ovlašteni tužitelj sastavljaju službenu zabilješku. U slučaju nerazumljivog ili nepotpunog podneska u vidu elektroničke isprave pozvat će se podnositelja da podnesak ispravi, odnosno dopuni, ako on to ne učini u određenom roku, podnesak će se odbaciti.

(4) U ocjeni pitanja pravne valjanosti, uporabe, prometa, čuvanja i tajnosti podnesaka u obliku elektroničke isprave odgovarajuće se primjenjuju odredbe posebnih propisa.“.

Članak 39.

Naslov iznad članka 125. i članak 125. mijenjaju se i glase:

„Podnošenje molbe i odlučivanje o molbi

Članak 125.

(1) Molba za povrat u prijašnje stanje, zajedno s žalbom, podnosi se tijelu postupka koje je donijelo odluku o prekršaju u vezi koje se podnosi molba.

(2) O molbi za povrat u prijašnje stanje odlučuje onaj sud koji je nadležan za odlučivanje o žalbi protiv odluke o prekršaju u vezi koje je podnesena molba.

(3) Odlučujući o molbi za povrat u prijašnje stanje, nadležni će sud rješenjem molbu odbaciti kao nedopuštenu ako je:

1. molbu podnijela osoba koja nije za to ovlaštena,
2. molba podnesena a uz nju nije podnesena i žalba,
3. molba podnesena nakon proteka rokova iz članka 124. stavaka 1. i 2. ovoga Zakona,
4. molba podnesena nakon odbacivanja žalbe.

(4) Nakon donošenja rješenja iz stavka 3. ovoga članka, nadležni će sud, osim u slučaju iz točke 4. toga stavka, rješenjem odlučiti o pravodobnosti žalbe.

(5) Protiv rješenja iz stavka 3. i 4. ovoga članka žalba nije dopuštena.

(6) Ako ne donese rješenje prema stavku 3. ovoga članka, nadležni će sud rješenjem:

1. odbiti kao neosnovanu molbu i žalbu odbaciti kao nepravodobnu,
2. prihvatiti osnovanom molbu i uzeti u razmatranje žalbu kao pravodobno podnesenom.

(7) Protiv rješenja iz stavka 6. ovoga članka žalba nije dopuštena.“.

Članak 40.

Članak 126. mijenja se i glasi:

„Molba za povrat u prijašnje stanje ne zadržava izvršenje odluke iz članka 124. stavka 1. ovoga Zakona, osim ako sud nadležan za odlučivanje o molbi na prijedlog podnositelja molbe

u posebno opravdanim slučajevima odluči da se s izvršenjem zastane do donošenja odluke o molbi.“.

Članak 41.

U članku 138. stavku 2. točka 3. mijenja se i glasi:

„3. paušalni iznos troškova prekršajnog postupka:

- a) tijela postupka kada vode postupak,
- b) prekršajnog suda kada odlučuje o prigovoru (članak 238. stavak 11. i članak 244. stavak 2. ovog Zakona) i kada odlučuje o žalbi tužitelja i okrivljenika ili samo o žalbi okrivljenika (članak 94. stavak 1. točka 3.), kada je donio odluku kojom je pravomoćno utvrđena prekršajna odgovornost okrivljenika,
- c) Visokog prekršajnog suda Republike Hrvatske kada je donio odluku kojom je pravomoćno utvrđena prekršajna odgovornost okrivljenika, ako je odlučivao o žalbi tužitelja i okrivljenika ili samo o žalbi okrivljenika.“.

Članak 42.

Članak 143. mijenja se i glasi:

„(1) Odluke u prekršajnom postupku su:

1. presuda,
2. rješenje o prekršaju,
3. prekršajni nalog,
4. obavezni prekršajni nalog,
5. rješenje,
6. naredba.

(2) Presudu donosi samo sud.

(3) Rješenje o prekršaju donosi sud i tijelo državne uprave koje vodi prekršajni postupak.

(4) Prekršajni nalog, rješenje i naredbu donosi sud i druga tijela koja sudjeluju u prekršajnom postupku.

(5) Obavezni prekršajni nalog donose ovlašteni tužitelji iz članka 109. stavka 1. točke 1. i 2. ovog Zakona i jedinice lokalne i područne (regionalne) samouprave

(6) Odluke o prekršaju iz stavka 1. točke 1. do 5. ovog članka su ovršne isprave.“.

Članak 43.

Članak 152. mijenja se i glasi:

„(1) Sud mjesta prebivališta osuđenika, kojem je pravomoćnom presudom izrečena kazna zatvora, rješenjem ga upućuje u ustanovu za izdržavanje kazne zatvora nadležnoj prema posebnom zakonu.

(2) Kada je pravomoćnu presudu iz stavka 1. ovoga članka donio drugi sud, taj sud će presudu s klauzulom pravomoćnosti dostaviti sudu iz stavka 1. ovoga članka.

(3) Novčana kazna smatrat će se u cjelini plaćenom ako osuđena osoba plati dvije trećine izrečene novčane kazne u roku određenom odlukom kojom je ta kazna izrečena.

(4) Ako osuđena fizička osoba nije postupila prema stavku 3. ovoga članka ili nije u roku iz odluke o prekršaju u cijelosti ili djelomično uplatila troškove prekršajnog postupka ili oduzetu imovinsku korist ili osuđena pravna osoba nije u roku određenom odlukom o prekršaju uplatila novčanu kaznu ili troškove prekršajnog postupka ili oduzetu imovinsku korist, sud ili drugo tijelo koji su u prvom stupnju donijeli o tome pravomoćnu odluku podnijet će tijelu nadležnom za ovrhu nalog za naplatu na novčanim sredstvima osuđenika sukladno posebnom zakonu. Uz nalog dostavit će se ovjereni prijepis odluke o prekršaju s klauzulom pravomoćnosti.

(5) Ako tijelo nadležno za ovrhu nije punoljetnom osuđeniku fizičkoj osobi u cjelini ili djelomično naplatilo novčanu kaznu iznad 2.000,00 kuna u roku dvije godine od primitka naloga iz stavka 4. ovoga članka, odmah će o tome na odgovarajući način obavijestiti podnositelja naloga.

(6) U slučaju iz stavka 5. ovoga članka, sud iz stavka 1. ovoga članka će rješenjem zamijeniti novčanu kaznu radom za opće dobro prema članku 34. stavku 6. ovoga Zakona i uputiti osuđenika na izvršenje rada za opće dobro. Rješenjem će se odrediti i zamjena neplaćene novčane kazne zatvorom za slučaj da osuđenik ne prihvati rad za opće dobro (članak 152.c ovog Zakona).

(7) Sud koji nije nadležan za postupanje prema stavku 6. ovoga članka i tijelo državne uprave koje je donijelo odluku o prekršaju dostavit će sudu iz stavka 1. ovoga članka ovjereni prijepis odluke o prekršaju s klauzulom pravomoćnosti i obavijest tijela nadležnog za ovrhu radi postupanja toga suda prema stavku 6. ovoga članka.

(8) Sud koji je donio rješenje o zamjeni novčane kazne radom za opće dobro ili zatvorom nadležan je za njegovo izvršenje i u slučaju kada je osuđenik nakon donošenja rješenja promijenio prebivalište.

(9) Nakon smrti osuđenika ne pokreće se postupak prema ovome članku a ako je osuđenik umro u tijeku postupka rješenjem će sud obustaviti postupak. Ako je postupak pokrenut na prijedlog tijela državne uprave rješenjem će se odbaciti zahtjev.

(10) Ako tijelo nadležno za ovrhu nije od osuđenika fizičke osobe novčanu kaznu do 2.000,00 kuna, pravne osobe, fizičke osobe obrtnika i fizičke osobe koja obavlja drugu samostalnu djelatnost u cjelini ili djelomično naplatilo novčanu kaznu, troškove postupka ili oduzetu imovinsku korist u roku od dvije godine od primitka naloga iz stavka 4. ovoga članka, odmah će o tome na odgovarajući način obavijestiti podnositelja naloga.

(11) Kada primi obavijest iz stavka 10. ovog članka, tijelo postupka će od Porezne uprave zatražiti da provede ovrhu na drugoj imovini osuđenika.

(12) Ako osuđenik koji nema prebivalište ili stalni boravak u Republici Hrvatskoj ne uplati novčanu kaznu u ostavljenom roku iz odluke o prekršaju, sud koji je donio presudu rješenjem

će je odmah zamijeniti zatvorom, prema odredbama ovoga Zakona. Kada je odluku o prekršaju donijelo tijelo državne uprave, na prijedlog toga tijela rješenje donosi nadležni prekršajni sud. Žalba protiv rješenja o zamijeni ne odgađa izvršenje rješenja.“.

Članak 44.

Iza članka 152. dodaje se naslov te naslovi iznad članka i članci 152.a, 152.b, 152.c, 152.d., 152.e, 152.f, 152.g, 152.h, 152.i, 152.j, 152.k koji glase:

„1.a POSTUPAK IZVRŠAVANJA RADA ZA OPĆE DOBRO U PREKRŠAJNOM POSTUPKU

Nadležnost za izvršavanje rada za opće dobro

Članak 152.a

- (1) Izvršavanje rada za opće dobro u nadležnosti je prekršajnog suda prema mjestu prebivališta osuđenika (u daljnjem tekstu: sud izvršenja).
- (2) Ministarstvo nadležno za poslove pravosuđa sklapa ugovore s ustanovama i drugim pravnim osobama (u daljnjem tekstu: pravne osobe) o postojanju zajedničkog interesa za izvršavanje rada za opće dobro u prekršajnom postupku i o tome vodi evidenciju.
- (3) Na temelju ugovora iz stavka 2. ovog članka sud izvršenja naredbom će uputiti osuđenika na rad za opće dobro.
- (4) Pravilnik o izvršavanju rada za opće dobro u prekršajnom postupku donosi ministar nadležan za poslove pravosuđa.

Mjesto i troškovi izvršavanja rada za opće dobro

Članak 152.b

- (1) Rad za opće dobro izvršava se na području suda izvršenja.
- (2) Osuđeniku ne pripada pravo na naknadu za rad za opće dobro.
- (3) Osuđenik do upućivanja na izvršavanje rada za opće dobro ne snosi troškove izvršavanja rada za opće dobro niti plaća pristojbe na podneske, službene radnje i odluke u svezi s primjenom ovoga Zakona. Troškove svakog dolaska u mjesto izvršavanja rada za opće dobro i svakog povratka u mjesto stanovanja snosi osuđenik.

Upućivanje na rad za opće dobro

Članak 152.c

- (1) Sud izvršenja, nakon pravomoćnosti i izvršnosti rješenja o zamjeni novčane kazne radom za opće dobro, poziva osuđenika radi uručivanja naredbe o upućivanju na izvršavanje rada.

(2) Prije uručenja naredbe iz stavka 1. ovog članka, od osuđenika će se uzeti pisana izjava uz njegov potpis da prihvaća rad za opće dobro koja se prilaže uz naredbu.

(3) Sud izvršenja upućuje osuđenika na izvršavanje rada za opće dobro u jednu od pravnih osoba iz evidencije iz članka 152.a stavka 2. ovog Zakona, s područja svoje nadležnosti.

(4) Naredba o upućivanju na izvršavanje rada za opće dobro dostavlja se i pravnoj osobi u kojoj će se taj rad izvršavati.

(5) Sadržaj naredbe iz stavka 1. ovoga članka propisuje se Pravilnikom o izvršavanju rada za opće dobro u prekršajnom postupku.

(6) Ako osuđenik izjavi da ne prihvaća rad za opće dobro ili se na uredan poziv suda izvršenja ne odazove radi primitka naredbe iz stavka 1. ovog članka, sud izvršenja će odmah izdati naredbu o upućivanju osuđenika na izdržavanje zatvora u nadležnu ustanovu za izvršavanje zatvora prema rješenju iz članka 152. stavka 6. ovog Zakona.

Raspoređivanje i uvjeti rada za opće dobro

Članak 152.d

(1) Pravna osoba raspoređuje osuđenika na rad u skladu s njegovim psihofizičkim sposobnostima i osobnim prilikama.

(2) Rad za opće dobro izvršava se na način koji osuđeniku jamči poštivanje ljudskog dostojanstva, temeljnih prava i sloboda te privatnosti.

(3) Za vrijeme izvršavanja rada za opće dobro ministarstvo nadležno za poslove pravosuđa osigurat će osuđenika od trajnog invaliditeta i slučaja smrti uslijed nezgode na radu.

Odgoda i prekid izvršavanja rada za opće dobro

Članak 152.e

(1) Izvršavanje rada za opće dobro može biti odgođeno ili prekinuto na molbu osuđenika sudu izvršenja.

(2) Molba za odgodu izvršavanja rada za opće dobro podnosi se u roku tri dana od uručenja naredbe o upućivanju na izvršavanje rada, a ako su razlozi za odgodu nastali nakon proteka toga roka, a izvršavanje rada još nije započeto, u roku ne duljem od četrdeset osam sati po saznanju za njihovo postojanje. Molba za odgodu izvršavanja rada zadržava izvršavanje naredbe o čemu se obavještava pravna osoba ako joj je već dostavljena naredba.

(3) Molba za prekid izvršavanja rada za opće dobro podnosi se u roku od dvadeset četiri sata od nastupa okolnosti koja je razlog za prekid.

(4) Rješenje o odgodi i prekidu izvršavanja rada za opće dobro donosi sud izvršenja u roku od tri dana od primitka molbe.

(5) Protiv rješenja kojim se odbija molba za odgodu ili prekid izvršavanja rada za opće dobro osuđenik može u roku tri dana od primitka rješenja podnijeti žalbu vijeću prekršajnog suda (članak 94. stavak 2. i članak 97. stavak 2.).

(6) Rješenje o odgodi ili prekidu izvršavanja rada za opće dobro dostavlja se pravnoj osobi u kojoj se izvršava rad.

Razlozi i trajanje odgode i prekida izvršavanja rada za opće dobro

Članak 152.f

(1) Razlozi za odgodu i prekid izvršavanja rada za opće dobro jesu:

1) akutno oboljenje, nastanak teškog invaliditeta ili znatno pogoršanje postojeće kronične bolesti osuđenika,

2) smrt člana uže obitelji, teška bolest, teški invaliditet ili obveza izbivanja člana uže obitelji osuđenika čime osuđenik postaje jedini obvezni skrbnik malodobne djece, bračnog ili izvanbračnog druga, roditelja ili posvojitelja ili posvojenika te druge osobe o kojoj se po nekoj drugoj pravnoj osnovi isključivo skrbi,

3) potreba obavljanja ili dovršenja radova izazvanih elementarnom nepogodom ili drugom nesrećom zbog čijeg bi neobavljanja nastala znatna materijalna šteta, a u užoj obitelji osuđenika nema druge radno sposobne osobe.

(2) Iznimno, sud izvršenja može i u drugim opravdanim slučajevima izvan razloga iz stavka 1. ovoga članka odgoditi ili prekinuti izvršavanje rada za opće dobro.

(3) Uz molbu za odgodu, odnosno prekid izvršavanja rada za opće dobro osuđenik će priložiti ispravu ili drugi dokaz o razlozima za odgodu ili prekid izvršavanja rada.

(4) Izvršavanje rada za opće dobro iz razloga iz stavka 1. točke 1. ovoga članka može se odgoditi ili prekinuti dok bolest traje; zbog razloga iz točke 2. najdulje do dvadeset dana; zbog razloga iz točke 3. do dovršetka posla, a najdulje do dvadeset dana; a iz razloga iz stavka 2. ovoga članka najdulje do tri dana.

(5) Odgoda izvršavanja rada za opće dobro ne može trajati ukupno dulje od tri mjeseca.

(6) Prekid izvršavanja rada za opće dobro ne može trajati ukupno dulje od trideset dana.

Obavještavanje o izvršavanju rada za opće dobro

Članak 152.g

(1) Pravna osoba obavijestit će sud izvršenja o izvršenom radu za opće dobro ili o zanemarivanju izvršavanja rada.

(2) Zanemarivanje izvršavanja rada je: kašnjenje ili neopravdano izbivanje s rada, dovođenje u stanje smanjene radne sposobnosti, namjerno oštećenje sredstava za rad, nepoštivanje organizacije i načina rada ili bilo koje drugo neprimjereno ponašanje za vrijeme rada.

Preispitivanje izvršavanja rada za opće dobro

Članak 152.h

Sud izvršenja povodom obavijesti pravne osobe o zanemarivanju rada za opće dobro, preispitat će izvršavanje rada te će naredbom odlučiti o nastavku rada kod iste ili druge pravne osobe ili će prekinuti izvršavanje rada i uputiti ga na izdržavanje kazne zatvora, na temelju rješenja iz članka 152. stavka 6. ovog Zakona.

Evidencija izvršavanja rada za opće dobro

Članak 152.i

Pravna osoba vodi evidenciju izvršavanja rada za opće dobro za pojedinog osuđenika prema Pravilniku o izvršavanju rada za opće dobro u prekršajnom postupku.

Uskrata dokumenata

Članak 152.j

(1) Osuđeniku koji u roku iz odluke o prekršaju ne uplati pravomoćno izrečenu novčanu kaznu uskratit će se:

1. izdavanje vozačke dozvole ili produljenje njezine valjanosti,
2. registracija motornog vozila ili produljenje registracije motornog vozila,
3. sudjelovanje na javnom natječaju u postupcima provođenja javne nabave,
4. osnivanje pravnog subjekta i svaka njegova statusna promjena,
5. osnivanje i registriranje obrta i druge samostalne djelatnosti,
6. dodjeljivanje koncesija i dobivanje subvencija.

(2) Posebnim se zakonom može propisati uskrata i drugih dokumenata i dozvola uz one iz stavka 1. ovoga članka, pri čemu se ne smiju uskratiti potvrde iz evidencija koje se tiču osobnih (statusnih) prava, ili onih koje služe slobodi kretanja, ostvarivanju prava iz rada, mirovinskog i socijalnog osiguranja ili čijim bi se neizdavanjem ugrozilo zdravlje ili sigurnost osoba.

Registar pravomoćno izrečenih a neuplaćenih novčanih kazni

Članak 152.k

(1) Radi mogućeg postupanja tijela državne uprave prema članku 152.j ovoga Zakona, ministarstvo nadležno za pravosuđe ustrojiti će Registar izrečenih, a u ostavljenom roku neuplaćenih novčanih kazni (u nastavku: Registar).

(2) Kada odluka o prekršaju postane pravomoćna, a osuđena osoba kojoj je kazna izrečena ne uplati istu u roku određenom odlukom o prekršaju, sud i drugo tijelo koje je donijelo odluku obavijestiti će o tome Registar.

(3) Uz obavijest iz stavka 2. ovoga članka dostavit će se pravomoćna odluka o prekršaju, uz naznaku kada nastupa zastara prava na izvršenje novčane kazne.

(4) Kada primi obavijesti iz stavaka 2. i 3. ovoga članka, Registar unosi te podatke u jedinstvenu elektronsku bazu izrečenih, a neuplaćenih novčanih kazni.

(5) Ako osuđena osoba u međuvremenu uplati novčanu kaznu ili je tijelo nadležno za ovrhu naplati, bez odgode će se o tome obavijestiti Registar.

(6) Ministar nadležan za poslove pravosuđa donijet će provedbeni propis o načinu dostave podataka u Registar, unosa podataka u Registar, brisanja podataka iz Registra, te pravu pristupa u Registar i uvjete i način korištenja podataka iz Registra.

(7) Uskrata može trajati do plaćanja novčane kazne, njezine prisilne naplate, a najdulje do nastupanja zastare izvršenja.“.

Članak 45.

U članku 160. stavku 2. iza točke 8. dodaju se točke 9. i 10. koje glase:

„9. pisanu obavijest iz članka 109.a stavka 1. i 2. ovoga Zakona,

10. podatak ovlaštenog tužitelja je li protiv počinitelja podnesena i kaznena prijava u vezi s istim događajem.“.

Članak 46.

U članku 161. stavku 4. iza druge rečenice dodaje se rečenica koja glasi:

„Ako uz optužni prijedlog nije priložena pisana obavijest iz članka 109.a ovoga Zakona, pozvat će se tužitelj da je u određenom roku pribavi, i sačinjenu prema članku 109. a stavku 1. i 2. ovoga Zakona, dostavi. Ako tako ne postupi u ostavljenom roku, odbacit će se rješenjem optužni prijedlog.“.

Članak 47.

Iza članka 171. dodaje se članak 171.a koji glasi:

„Članak 171.a

(1) Kada se okrivljenik prvi puta ispituje, prije uzimanja njegove obrane, tražit će se od njega da se očituje o optužnom prijedlogu i krivnji za prekršaj za koji se tereti.

(2) Ako se okrivljenik očitovao krivim u odnosu na sve točke optužnog prijedloga, okolnosno će se ispitati na sve točke optužnog prijedloga.

(3) Ako sud okrivljenikovo priznanje ocijeni sukladnim dokazima u spisu, u nastavku dokaznog postupka izvest će samo dokaze koji se odnose na odluku o prekršajnopравnim sankcijama i drugim mjerama.“.

Članak 48.

U članku 183. stavku 2., na kraju dodaje se rečenica koja glasi:

„Okrivljenika će se također upozoriti da ako u roku koji mu je određen za plaćanje novčane kazne uplati dvije trećine izrečene novčane kazne smatrat će se da je novčana kazna u cjelini uplaćena (članak 152. stavak 3. ovoga Zakona).“.

Članak 49.

U članku 191. iza stavka 3. dodaje se stavak 4. koji glasi:

„(4) Protiv odluka vijeća prekršajnih sudova iz članka 94. stavka 1. točki 2. i 3. ovoga Zakona donesenih povodom odlučivanja o prigovoru odnosno žalbi nije dopuštena žalba.“.

Dosadašnji stavak 4. postaje stavak 5.

Članak 50.

U članku 194. točki 4. iza riječi: „oduzimanju imovinske koristi,“ dodaju se riječi: „oduzimanju predmeta,“.

Iza točke 4. dodaje se točka 5. koja glasi:

„5. Protiv odluke o prekršaju donesene prema članku 171.a ovoga Zakona žalba se može podnijeti samo zbog odluke o prekršajnoj sankciji i drugim mjerama.“.

Članak 51.

U članku 223. stavak 2. mijenja se i glasi:

„(2) Ako je počinitelj u vrijeme počinjenja prekršaja bio maloljetan, prije donošenja odluke o prekršaju mora biti ispitan. Ispitivanju maloljetnika obvezno prisustvuju roditelj ili skrbnik ili stručni radnik centra za socijalnu skrb.“.

Stavak 12. briše se.

Članak 52.

U članku 228. stavku 3. iza riječi: „oduzimanje imovinske koristi,“ dodaju se riječi: „oduzimanje predmeta,“.

U stavku 4. riječi: „oduzimanje predmeta i“, brišu se.

Članak 53.

U članku 234. stavku 3., na kraju dodaje se rečenica koja glasi:

„Ovlašteni tužitelj će izdanim prekršajnim nalogom, odnosno obaveznim prekršajnim nalogom upozoriti okrivljenika u smislu članka 109.a stavka 1. točaka 2. do 8. ovoga Zakona.“.

Članak 54.

U članku 237. stavku 1. točki 2. iza riječi: „koristi“ dodaju se zarez i riječi: „oduzimanja predmeta prekršaja“.

Članak 55.

U članku 238. stavku 8. riječi: „Visoki prekršajni sud Republike Hrvatske“ zamjenjuju se riječima: „nadležni prekršajni sud iz članka 94. stavka 2. ovog Zakona“, a riječi: „Visoki će prekršajni sud Republike Hrvatske“ zamjenjuju se riječima: „nadležni prekršajni sud iz članka 94. stavka 2. ovog Zakona će“.

Stavak 11. mijenja se i glasi:

„(11) Kada je podnesen prigovor iz članka 237. stavka 1. točke 2. ovoga Zakona a izdavatelj prekršajnog naloga ne donese rješenje sukladno stavcima 1., 4. i 5. ovoga članka, dostavit će prekršajni nalog zajedno s prigovorom nadležnom prekršajnom sudu iz članka 94. stavka 2. ovoga Zakona, koji će o prigovoru odlučiti odgovarajućom primjenom odredbi ovoga Zakona o žalbenom postupku.“.

Članak 56.

Članak 239. mijenja se i glasi:

„(1) Ovlašteni tužitelji iz članka 109. stavka 1. točke 1. i 2. ovoga Zakona prije pokretanja prekršajnog postupka protiv počinitelja prekršaja obvezno će izdati prekršajni nalog (obavezni prekršajni nalog) za:

1. prekršaj propisan odlukom jedinice lokalne i područne (regionalne) samouprave,
2. prekršaj propisan zakonom za koji je kao kazna propisana samo novčana kazna do 5.000,00 kuna za fizičku osobu, do 10.000,00 kuna za počinitelja prekršaja fizičku osobu obrtnika i osobu koja obavlja drugu samostalnu djelatnost, do 15.000,00 kuna za pravnu osobu i do 5.000,00 kuna za odgovornu osobu u pravnoj osobi. Kod prekršaja pravne osobe i u njoj odgovorne osobe, obavezni prekršajni nalog izdat će se kada je uvjet iz ove točke ostvaren u odnosu na počinitelja pravnu osobu.

(2) Ovlašteni tužitelji iz članka 109. stavaka 1. i 2. ovoga Zakona mogu izdati obavezni prekršajni nalog i ako je za prekršaj propisana novčana kazna veća od iznosa iz stavka 1. točke 2. ovoga članka, ali u tom slučaju za pojedinačni prekršaj ne može se utvrditi novčana kazna veća od iznosa iz stavka 1. točke 2. ovoga članka.

(3) Za prekršaje u stjecaju ovlašteni tužitelj je obavezan izdati prekršajni nalog samo kada su za to ostvareni uvjeti iz stavka 1. ovoga članka za sve prekršaje u stjecaju.

(4) Obaveznim prekršajnim nalogom osim novčane kazne može se izreći i oduzimanje predmeta prekršaja, imovinske koristi, paušalna svota troška izdavanja prekršajnog naloga do 200,00 kuna i stvarni troškovi nastali utvrđivanjem prekršaja upotrebom tehničkih sredstava ili provođenjem potrebnih analiza i vještačenja. Kada je za prekršaj propisana novčana kazna iznad 2.000,00 do 5.000,00 kuna, može se počinitelju izreći i zaštitna mjera zabrane

upravljanja motornim vozilom odnosno korištenje strane dozvole za upravljanje motornim vozilom na području Republike Hrvatske.

(5) U postupku izdavanja obaveznog prekršajnog naloga iz stavka 1. i 2. ovoga članka na odgovarajući se način primjenjuju i odredbe ovoga Zakona o izdavanju prekršajnog naloga, osim ako odredbama ovoga Zakona o izdavanju obaveznog prekršajnog naloga nije nešto drukčije određeno.

(6) Ako je ovlaštenu tužitelj umjesto prekršajnog naloga iz stavka 1. ovoga članka podnio optužni prijedlog, sud taj će optužni prijedlog odbaciti.

(7) Obavezni prekršajni nalog ne može se izdati protiv počinitelja prekršaja koji je u vrijeme počinjenja prekršaja bio maloljetnik.“.

Članak 57.

U članku 245. stavci 1. i 2. mijenjaju se i glase:

„(1) Ako zakonom nije određeno drukčije, novčana se kazna može naplatiti na mjestu počinjenja prekršaja u visini polovice propisanog minimuma ili polovice točno određenog iznosa novčane kazne propisane propisom o prekršaju za prekršaj za koji je kao kazna propisana samo novčana kazna do 2.000,00 kuna za fizičku i odgovornu osobu u pravnoj osobi, do 5.000,00 kuna za okrivljenika fizičku osobu obrtnika i fizičku osobu koja se bavi drugom samostalnom djelatnošću i do 15.000,00 kuna za pravnu osobu i s njom izjednačene subjekte, ako je službena osoba ovlaštenog tužitelja, osim oštećenika, prekršaj utvrdila:

1. obavljanjem nadzora u okviru svoje nadležnosti,
2. neposrednim opažanjem,
3. uporabom tehničkih uređaja,
4. pregledom vjerodostojne dokumentacije.

(2) Kada se radi o prekršaju pravne osobe i u njoj odgovorne osobe, novčana se kazna može naplatiti, prema pravilima iz stavka 1. ovoga članka, pravnoj osobi i odgovornoj osobi i kada su za to ostvareni uvjeti iz stavka 1. ovoga članka samo u odnosu na pravnu osobu.“.

PRIJELAZNE I ZAVRŠNE ODREDBE

Članak 58.

1. Predmete za koje su, na temelju ovoga Zakona, stvarno nadležni rješavati prekršajni sudovi, Visoki prekršajni sud Republike Hrvatske dostavit će tim sudovima s danom stupanja na snagu ovoga Zakona,

2. Odredbe ovog Zakona o zastari izvršenja oduzete imovinske koristi, oduzetih predmeta prekršaja i naplate troškova prekršajnog postupka, primjenjuju se i na postupke njihova izvršavanja koji su u tijeku na dan stupanja na snagu ovog Zakona,

3. Izvršenje prekršajnopравnih sankcija pravomoćno izrečenih sukladno odredbama Prekršajnog zakona (Narodne novine, broj 107/2007), čije izvršenje nije započelo ili je u tijeku, provodit će se sukladno odredbama ovoga Zakona od dana njegova stupanja na snagu,

4. Odredbe ovoga Zakona o obaveznom prekršajnom nalogu primjenjuju se i na prekršaje počinjene prije stupanja na snagu ovoga Zakona, ako za iste ovlaštenu tužitelj nije već pokrenuo prekršajni postupak podnošenjem optužnog prijedloga nadležnom tijelu postupka odnosno izdao prekršajni nalog,

5. Odredbe ovoga Zakona o primjeni oportuniteta od strane ovlaštenog tužitelja i pregovaranja i sporazumijevanja ovlaštenog tužitelja i počinitelja prekršaja prije pokretanja prekršajnog progona primjenjuju se i na prekršaje počinjene prije stupanja na snagu ovoga Zakona, ako ovlaštenu tužitelj nije već pokrenuo prekršajni postupak za te prekršaje podnošenjem optužnog prijedloga nadležnom tijelu postupka odnosno ako nije već izdao prekršajni nalog,

6. Odredbe ovoga Zakona o primjeni oportuniteta od strane ovlaštenog tužitelja i suda tijekom postupka i odredbe o pregovaranju i sporazumijevanju ovlaštenog tužitelja i počinitelja prekršaja tijekom postupka primjenjuju se i na prekršaje počinjene prije stupanja na snagu ovoga Zakona, u postupcima koji su u tijeku,

7. Odredba članka 41. ovoga Zakona primjenjuje se i u postupcima koji su u tijeku na dan stupanja na snagu ovoga Zakona, ako su prigovor ili žalba okrivljenika podneseni nakon stupanja na snagu ovoga Zakona.

Članak 59.

Ministar nadležan za poslove pravosuđa dužan je:

1. u roku mjesec dana od dana stupanja na snagu ovoga Zakona donijeti Pravilnik o izvršavanju rada za opće dobro u prekršajnom postupku,
2. u roku šest mjeseci od dana stupanja na snagu ovoga Zakona donijeti Pravilnik o registru pravomoćno izrečenih, a neuplaćenih novčanih kazni.

Članak 60.

Stupanjem na snagu ovog Zakona prestaje važiti Zakon o izvršavanju rada za opće dobro na slobodi i uvjetne osude sa zaštitnim nadzorom u prekršajnom postupku (Narodne novine, broj 75/2009).

Članak 61.

Ovlašćuje se Odbor za zakonodavstvo Hrvatskoga sabora izraditi pročišćeni tekst Prekršajnog zakona.

Članak 62.

Ovaj Zakon objavit će se u Narodnim novinama, a stupa na snagu 1. lipnja 2013. godine, osim članka 152.j i članka 152.k iz članka 44. ovog Zakona koji stupaju na snagu 1. siječnja 2014. godine.

O B R A Z L O Ž E N J E

I. RAZLOZI ZBOG KOJIH SE DONOSI I PITANJA KOJA SE UREĐUJU OVIM ZAKONOM

Prekršajni zakon (u daljnjem tekstu: Zakon) donesen je 10. listopada 2007. godine (Narodne novine, broj 107/2007), a stupio je na snagu 1. siječnja 2008. godine.

Potreba za donošenjem Zakona o izmjenama i dopunama Prekršajnog zakona uvjetovana je uočenim poteškoćama tijekom njegove primjene. Naime, iako je Zakon prvotno polučio dobre rezultate (smanjen je broj predmeta kod kojih je nastupila zastara prije okončanja postupka, uveden je institut obveznog prekršajnog naloga koji je doprinio većoj učinkovitosti, došlo je do efikasnije primjene mjera za osiguranje prisutnosti okrivljenika u postupku i dr.) nije doprinio postizanju učinkovitosti i rasterećenja Visokog prekršajnog suda Republike Hrvatske te učinkovitosti izvršenja pravomoćnih prekršajnih odluka.

Trenutno postoji velik broj neriješenih sudskih predmeta na Visokom prekršajnom sudu Republike Hrvatske i njegov broj permanentno raste. Tako je broj neriješenih predmeta na Visokom prekršajnom sudu u 2010. godini iznosio 47.518, u 2011. godini 58.118, a u 2012. godini 70.449. spisa te se problem povećanja broja predmeta u prekršajnoj grani sudovanja može ukloniti samo strukturalnom izmjenom Prekršajnog zakona. Nadalje, prisutni su problemi u izvršavanju pravomoćnih prekršajnih odluka. Na tu činjenicu ukazuje podatak da je Porezna uprava u vremenu od 2007.- 2011. godine naplatila samo oko 12% prekršajnih novčanih kazni, odnosno oko 88% novčanih kazni ostalo je nenaplaćeno. Tako je primjerice u 2007. godine Poreznoj upravi bilo podneseno oko 144.000 pisanih zahtjeva za prisilnu naplatu na ukupan iznos od oko 120 milijuna kuna, a naplaćeno oko 30 milijuna kuna, u 2008. godini bilo je podneseno oko 213.000 zahtjeva na ukupan iznos od oko 157 milijuna kuna, a naplaćeno oko 40 milijuna kuna, u 2009. godini podneseno je 233.000 zahtjeva na ukupan iznos od oko 200 milijuna kuna, a naplaćeno 47 milijuna kuna. Istovjetan trend i omjer zamijećen je i u preostalim godinama sve do današnjeg dana.

Predložene izmjene i dopune Prekršajnog zakona mogu se podijeliti u tri skupine:

1. U prvu skupinu ulaze one izmjene i dopune Zakona kojima će se smanjiti priliv predmeta na prekršajne sudove, posebno Visoki prekršajni sud Republike Hrvatske, te ubrzati i pojednostaviti prekršajni postupak.
2. U drugu skupinu izmjena i dopuna Zakona ulaze one izmjene kojima će se povećati stupanj naplate izrečenih novčanih kazni odnosno ukupna izvršivost prekršajnih odluka, čime će se ojačati kako generalna tako i specijalna prevencija i povećati društvena disciplina i povjerenje građana u prekršajnopravno sankcioniranje.
3. U treću skupinu izmjena ulaze nomotehničke dorade Zakona te odredbe kojima se provodi usklađenje s praksom prekršajnog sudovanja u Republici Hrvatskoj, standardima izraženim u presudama Europskog suda za ljudska prava te dvjema Direktivama Vijeća Europe broj 2010/64 od 20. listopada 2010. o pravu na tumačenje i prijevod u kaznenom postupku i broj: 2012/13/EU od 22. svibnja 2012. o pravu na informaciju u kaznenom postupku.

1.) U prvu skupinu izmjena tako se mogu svrstati odredbe koje se odnose na sužavanje definicije prekršaja, uvođenje instituta beznačajnog prekršaja, jačanje aktiviteta ovlaštenih tužitelja, uvođenje načela oportuniteta i uvjetovanog oportuniteta, uvođenje instituta sporazumijevanja okrivljenika i ovlaštenog tužitelja, rasterećenje Visokog prekršajnog suda Republike Hrvatske manje složenim prekršajnim predmetima za koje se uvodi drugostupanjsko odlučivanje na prekršajnim sudovima u Zagrebu, Splitu, Rijeci i Osijeku.

Sužavanjem definicije prekršaja traži se veći stupanj povrjeđivanja ili ugrožavanja zaštićenog dobra koji opravdava prekršajno sankcioniranje njihovih počinitelja. Naime, dosadašnja vrlo široka definicija po kojoj je prekršaj bio definiran kao svaka povreda javnog poretka, društvene discipline ili drugih društvenih vrijednosti koje nisu zaštićene Kaznenim zakonom i drugim zakonima u kojima su propisana kaznena djela dovela je do prenormiranosti prekršaja propisanih u brojnim posebnim zakonima u kojima se svaka, pa i najmanja povreda, propisuje kao prekršaj. Predloženom izmjenom utjecat će se na predlagatelje propisa koji propisuju prekršajna djela da ne propisuju prekršajno kažnjivim ona ponašanja koja po stupnju povrjeđivanja i ugrožavanja zaštićenog dobra to doista ne zavrjeđuju.

Uvođenjem instituta beznačajnog prekršaja daje se mogućnost sudu i ovlaštenom tužitelju, da se pojedina ponašanja kojima su ostvarena bitna obilježja prekršaja, ne smatraju prekršajem, ako je stupanj ugrožavanja ili povrede zaštićenog dobra neznatan i ne postoji potreba da počinitelj bude kažnjen. Očekuje se da će dosljedna primjena tog instituta tijekom vremena polučiti značajne rezultate na način da se za pojedina ponašanja (koja će biti tretirana kao beznačajan prekršaj) više neće pokretati prekršajni postupci, što će rezultirati rasterećenjem tijela koja vode te postupke u pogledu broja predmeta po kojima moraju postupati i odlučivati.

Po prvi je puta propisana dužnost ovlaštenih tužitelja da, prije podnošenja optužnog prijedloga nadležnom sudu ili drugom tijelu postupka, utvrde točnu adresu prebivališta i boravišta odnosno sjedišta počinitelja i uruče mu pisanu obavijest na jeziku koji razumije o njegovim pravima. To će uvelike doprinijeti učinkovitosti prekršajnog postupka, a ujedno će smanjiti mogućnost opstruiranja postupka od strane okrivljenika jer će se riješiti problem prve dostave u tijeku postupka. Navedenom izmjenom i dopunom također se ispunjava konvencijska obveza spram počinitelja da čim prije sazna za što se terete i koja su mu prava i obveze u postupku (Direktiva 2012/13/EU od 22. svibnja 2012. o pravu na informaciju u kaznenom postupku). Radi navedenog predloženim izmjenama i dopunama propisano je da će obvezni sadržaj optužnog prijedloga biti, između ostalog, i pisana obavijest u kojoj će biti naznačena prava i obveze počinitelja. Ukoliko optužni prijedlog neće sadržavati navedenu obavijest, tužitelj će je morati, u određenom po sudu ostavljenom roku, dostaviti jer će u protivnom optužni prijedlog biti odbačen. Također će sada ovlašteni tužitelj i u izdanom prekršajnom nalogu, odnosno obaveznom prekršajnom nalogu morati upozoriti okrivljenika o njegovim pravima i obvezama.

Nadalje, uvodi se načelo oportuniteta koje daje mogućnost ovlaštenom tužitelju da ne pokrene prekršajni postupak jer njegovo pokretanje nije svrhovito ili da iz istog razloga ne nastavi s pokrenutim postupkom. Neprijeporno je da će pravilna i stvarna primjena ovog instituta od strane ovlaštenih tužitelja utjecati na brzinu odlučivanja i smanjenje broja najbogatelnijih prekršajnih predmeta na prekršajnim sudovima koji danas opterećuju prekršajno sudovanje.

Daje se mogućnost i sudu i drugim tijelima koja vode prekršajni postupak da primjene načelo oportuniteta sve do donošenja nepravomoćne odluke o prekršaju, naravno vodeći računa o

potrebnom vremenu ispunjenja preuzetih obveza i zastarnog roka za prekršajni progon što je sve u funkciji bržeg, jednostavnijeg i učinkovitijeg provođenja postupka.

Predloženim izmjenama daje se mogućnost da ovlašteni tužitelj i okrivljenik mogu pregovarati o uvjetima priznavanja krivnje i sporazumijevanju o sankciji i mjerama te potom i sklopiti sporazum o onome o čemu su pregovarali. Tijelo postupka može ne prihvatiti sporazum sklopljen između okrivljenika i ovlaštenog tužitelja ukoliko ocijeni da je isti na štetu okrivljenika, nije zakonit ili se njime neće postići svrha kažnjavanja.

U Zakon se uvodi obveza određivanja paušalne svote prekršajnog postupka i za drugostupanjsko odlučivanje ako je donesena odluka kojom je pravomoćno utvrđena prekršajna odgovornost okrivljenika. Ovime se želi i demotivirati okrivljenike na podnošenje neosnovanih prigovora i žalbi protiv prvostupanjskih odluka koji su podneseni s ciljem odugovlačenja postupka.

U nastojanju da se rastereti Visoki prekršajni sud Republike Hrvatske, u predmetima koji pravno nisu složenije naravi u drugom stupnju odlučivat će vijeća od tri suca prekršajnih sudova u Zagrebu, Splitu, Rijeci i Osijeku. Radi se o predmetima u kojima su podneseni prigovori zbog odluke o prekršajnoj sankciji, troškovima postupka i oduzimanju imovinske koristi ili o predmetima u kojima je žalba podnesena samo zbog odluke o prekršajnim sankcijama, troškovima postupka, oduzimanju imovinske koristi ili oduzimanju predmeta protiv odluke o prekršaju koju je donio sud ili drugo tijelo postupka samo za prekršaj ili stjecaj prekršaja za koje je kao kazna propisana samo novčana kazna do 15.000,00 kuna.

Nadalje, predloženim izmjenama i dopunama isključena je mogućnost podnošenja žalbe protiv odluka prekršajnog suda kada je taj sud po podnesenom prigovoru odlučivao zbog prekršajne sankcije, troškova postupka i oduzimanju imovinske koristi i kad je odlučivao o žalbi podnesenoj samo zbog odluke o prekršajnim sankcijama, troškovima postupka, oduzimanju imovinske koristi ili oduzimanju predmeta protiv odluke o prekršaju koju je donio sud ili drugo tijelo postupka samo za prekršaj ili stjecaj prekršaja za koje je kao kazna propisana samo novčana kazna do 15.000,00 kuna. Naime, prigovor je po svojoj pravnoj prirodi žalba pa bi se davanjem mogućnosti prava na žalbu protiv odluke suda o prigovoru predstavljalo uvođenje trećestupanjskog odlučivanja koje je u pravnom sustavu Republike Hrvatske izuzetak jer se primjenjuje samo kada je izrečena kazne dugotrajnog zatvora u kaznenim postupcima.

Proširena je primjena obveznog prekršajnog naloga tako da su cenzusi propisane novčane kazne za pojedine vrste okrivljenika povećani. Ova izmjena također je u funkciji rasterećenja Visokog prekršajnog suda Republike Hrvatske od broja žalbenih predmeta.

2.) Druga skupina izmjena vezana je uz povećanje učinkovitosti izvršenja prekršajnih kazni čime će se vratiti povjerenje građana u prekršajno sudovanje te utjecati na jačanje društvene discipline.

Uzimajući u obzir slabu naplativost novčanih kazni počiniteljima prekršaja kao i postojanje neadekvatnog sustava prisilne naplate uvodi se niz novina u Prekršajni zakon. Prvenstveno se nastoji motivirati osuđenike da dobrovoljno, u što je moguće kraćem roku, plate novčanu kaznu za počinjeni prekršaj. Uvodi se "popust" osuđenima koji novčanu kaznu plate u roku (smatra se da je kazna plaćena u cijelosti, ako osuđena osoba plati dvije trećine izrečene

novčane kazne u roku određenom odlukom kojom je ta kazna izrečena). Uvodi se i mogućnost naplate novčane kazne na mjestu počinjenja prekršaja u upola manjem iznosu od propisane fiksne novčane kazne ili u upola manjem iznosu od minimuma propisane kazne u rasponu.

Predloženim izmjenama i dopunama Zakona napušta se dosadašnji koncept prisilne naplate novčane kazne putem Porezne uprave te potom zamjene nenaplaćene novčane kazne kaznom zatvora (supletorni zatvor) obzirom se taj sustav pokazao neučinkovitim. Sukladno Zakonu o provedbi ovrhe na novčanim sredstvima (Narodne novine, broj 91/2010) i Ovršnom zakonu (Narodne novine, broj 112/2012) nenaplaćena novčana kazna prisilno će se naplaćivati putem nadležne institucije, a u slučaju neuspješne prisilne naplate novčane kazne fizičkoj osobi ista će se zamijeniti radom za opće dobro. Tek u slučaju nepostojanja pristanka ili neprovođenje rada za opće dobro novčana kazne će se zamijeniti kaznom zatvora.

Predloženim izmjenama taksativno je navedeno koje su sve odluke u prekršajnom postupku ovršne isprave. Naime, članak 23. točka 6. Ovršnog zakona (Narodne novine, broj 102/2012) daje mogućnost da se posebnim zakonom odredi ovršna isprava u ovršnom postupku, ako takvom nije naznačena u samom Ovršnom zakonu. Kako u Ovršnom zakonu odluke u prekršajnom postupku nisu naznačene kao ovršne isprave, trebalo ih je naznačiti kao takve. Ova izmjena pospješit će učinkovitost prisilne naplate.

Uvodi se Registar pravomoćno izrečenih, a neuplaćenih novčanih kazni i obvezna uskrata izdavanja određenih dozvola i dokumenata osobama registriranim zbog nenaplaćene novčane kazne. Registar je elektronska baza podataka o osuđenim osobama kojima je pravomoćno izrečena novčana kazna, a koji tu kaznu nisu platili u određenom roku. Cilj propisivanja ovih odredbi je povećanje učinkovitosti naplate novčanih kazni izrečenih počiniteljima prekršaja. U tu svrhu propisana je obligatorna uskrata izdavanja dokumenata i dozvola zbog ne uplaćene novčane kazne. Ostavljena je mogućnost da se posebnim zakonima propišu uskrate i drugih dokumenata i dozvola kao posljedica neuplaćene novčane kazne. Registar će voditi Ministarstvo pravosuđa.

Zakon sadrži i odredbe koje se odnose na postupak izvršavanja rada za opće dobro u prekršajnom postupku. Naime, do sada se, zbog manjkavosti u podzakonskim aktima, rad za opće dobro u prekršajnom postupku, nije primjenjivao. Uvođenjem ovih odredaba u Prekršajni zakon nastoji se ojačati koherentnost prekršajnog postupka i u konačnosti osigurati osnova za primjenu rada za opće dobro osuđenima u prekršajnim postupcima.

3.) U treću skupinu izmjena ulaze nomotehničke dorade Zakona te odredbe kojima se provodi usklađenje s praksom prekršajnog sudovanja u Republici Hrvatskoj, standardima izraženim u presudama Europskog suda za ljudska prava te dvjema Direktivama Vijeća Europe broj 2010/64 od 20. listopada 2010. o pravu na tumačenje i prijevod u kaznenom postupku i broj: 2012/13/EU od 22. svibnja 2012. o pravu na informaciju u kaznenom postupku.

Nomotehnički je preuređena odredba koja propisuje načelo primjene blažeg propisa i vremensko važenje prekršajnog zakonodavstva te je ujedno usklađena sa praksom prekršajnog sudovanja.

Nadalje, onemogućeno je vođenje dvostrukog postupka, kaznenog i prekršajnog, protiv istog počinitelja i za isti događaj. Naime, Europski sud za ljudska prava je u svojim predmetima zauzeo stajalište da se članak 4. Protokola 7. uz Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda mora tumačiti na način da zabranjuje kazneni progon ili suđenje za drugo

djelo ako ono proizlazi iz istih činjenica ili činjenica koje su iste za isti događaj te sukladno tome presudio da je Republika Hrvatska navedenim procesuiranjem i kažnjavanjem povrijedila načelo *ne bis in idem*. Zbog navedenog sada je propisano da je obvezni sadržaj optužnog prijedloga i izjava ovlaštenog tužitelja o tome da li je protiv počinitelja podnesena i kaznena prijava u vezi s istim događajem.

Također je uvedena novina u Zakon koja omogućuje primjenu prekršajnog prava Republike Hrvatske na prostoru mora na kojem Republika Hrvatska ima određena suverena prava i pravo jurisdikcije a koji prostor nije dio državnog teritorija Republike Hrvatske. Naime, Hrvatski sabor je 3. listopada 2003. godine Odlukom o proširenju jurisdikcije Republike Hrvatske na Jadranskom moru proglasio sadržaje isključivog gospodarskog pojasa koji se odnose na određena suverena prava i jurisdikciju glede znanstvenog istraživanja mora i zaštite i očuvanja morskog okoliša, čime je uspostavljen zaštićeni ekološko-ribolovni pojas Republike Hrvatske. Uvođenjem predložene izmjene biti će omogućeno sankcioniranje stranih brodova za prekršaje počinjene na prostoru mora na kojem Republika Hrvatska ima određena suverena prava i pravo jurisdikcije, što do sada nije bio slučaj.

Značajno je preoblikovan institut zastare prekršajnog progona. Ukida se tzv. relativna zastara prekršajnog progona, te se propisuje jedinstven rok zastare prekršajnog progona četiri godine osim za prekršaje za koje je ovlašten tužitelj obavezan izdati prekršajni nalog kada je zastarni rok tri godine. Posebni zakoni više nemaju mogućnost propisivati dulje rokove zastare čime je povećana pravna sigurnost u prekršajnom sudovanju.

Dosadašnji jedinstveni zastarni rok izvršenja od tri godine se ne mijenja ali novosti su da se ukida tzv. relativni zastarni rok izvršenja, jednako kao i kod zastarnog roka prekršajnog progona.

Proširene su granice sudskog ublažavanja kazne. Naime, u praksi se postavilo pitanje je li dosadašnja odredba odredila neprimjerene granice ublažavanja. Nije međutim bio problem u samoj normi već su problem posebni zakoni koji propisuju neprimjerene posebne zakonske minimume novčanih kazni za pojedine prekršaje što prividno čini tu odredbu prestrogom. Izmjenom navedenog članka dana je mogućnost sudu veće individualizacije izrečenih kazni te je time ujedno ispravljen u praksi uočen problem da posebni zakoni propisuju neprimjerene posebne zakonske minimume novčane kazne za pojedine prekršaje.

Proširene su mogućnosti za primjenu instituta oslobođenja od kazne. Norma je i nomotehnički dotjerana i prilagođena potrebama prekršajnog sudovanja i individualizaciji kazne.

Uređena je odredba koja propisuje uračunavanje oduzimanja slobode u kaznu na način da je izbjegnuta mogućnost da sam Zakon propisuje mogućnost vođenja dvostrukog postupka protiv počinitelja.

Predloženim izmjenama i dopunama znatno je proširen katalog posebnih obveza, sve s ciljem preveniranja činjenja prekršaja. Uvedena je nova odredba kojom se uređuje izricanje, uvjeti za izricanje i trajanje posebnih obveza imajući pri tom na umu razmjer i prirodu prekršajnog sustava.

Institut uvjetne osude s zaštitnim nadzorom ukida se jer se kroz proširenje kataloga posebnih obveza uz uvjetnu osudu ostvaruje isti učinak. Naime, kroz praksu je uočeno da je primjena instituta zaštitnog nadzora uz uvjetnu osudu neprimjerena u prekršajnom sustavu s obzirom na

duljinu trajanja kazne uz koju se zaštitni nadzor izriče jer se tijekom njezine primjene učinci zaštitnog nadzora ne uspijevaju ostvariti.

Predloženim izmjenama i dopunama promijenjen je katalog zaštitnih mjera i kao takav je prilagođen potrebama prekršajnog sudovanja. Dodane su dvije nove zaštitne mjere koje se odnose na počinitelje prekršaja, pravne osobe.

Uvedeno je načelo razmjernosti, sukladno članku 16. stavku 2. i članku 30. Ustava Republike Hrvatske, kojim se zaštitna mjera ne smije izreći ako nije u razmjeru s težinom počinjenog prekršaja i prekršaja koji se mogu očekivati, kao i sa stupnjem počiniteljeve opasnosti.

Precizirane su dosadašnje odredbe o oduzimanju imovinske koristi i oduzimanju predmet tako da su nomotehnički poboljšane i usklađena sa uočenim nedostacima prilikom njihovih primjena u praksi.

U Zakon je implementirana Direktiva Vijeća Europe broj 2010/64 od 20. listopada 2010. o pravu na tumačenje i prijevod u kaznenom postupku koja propisuje da stranac ima pravo na prevođenje na svoj jezik kada je zadržan zbog sumnje da je počinio prekršaj ili ako je lišen slobode.

Uvedena je u Zakon odredba koja regulira elektroničku ispravu te način zaprimanja takve isprave, a sve sukladno razvoju informatizacije i potrebama za većom učinkovitošću i brzinom dostave podnesaka vezanih za prekršajno sudovanje.

II. OBJAŠNJENJE POJEDINIH ODREDBI

Članak 1. U članku 1. sužena je definicija prekršaja u odnosu na dosadašnju. Naime, dosadašnja vrlo široka definicija prekršaja kao svake povrede javnog poretka, društvene discipline ili drugih vrijednosti koja nije zaštićena Kaznenim zakonom i drugim zakonima u kojima su propisana kaznena djela dovela je do prenormiranosti prekršaja na način da se svaka i najmanja povreda društvene discipline posebnim propisom propisivala kao prekršaj. Sužavanjem definicije prekršaja na samo ona ponašanja kojim se tako povrjeđuje ili ugrožava javni poredak, društvena disciplina i društvene vrijednosti zaštićene Ustavom, međunarodnim pravom i zakonima čija zaštita nije moguća bez prekršajnog sankcioniranja postići će se da se posebnim zakonima reducira broj prekršaja na samo ona ponašanja koja po stupnju povrede ili ugrožavanja zaštićenog dobra do doista i zaslužuju. Smanjenje broja prekršajnih djela rezultirat će smanjenjem broja prekršajnih predmeta koja trenutno opterećuju sudove i tijela koja vode prekršajne postupke.

Članak 2. U Zakon se dodaje članak 1.a koji navodi nazive pravnih akata Europske unije s kojima je Zakon sada usklađen. Ova obveza postoji temeljem Odluke Vlade Republike Hrvatske o instrumentima za usklađivanje zakonodavstva Republike Hrvatske s pravnom stečevinom Europske unije (Narodne novine, broj 93/2011).

Članak 3. Članak 3. Zakona nomotehnički je preuređen i dopunjen tako da se uz primjenu blažeg zakona uređuje i vremensko važenje prekršajnog zakonodavstva te je usklađen sa sadašnjom sudskom praksom

Naime, stavkom 2. propisuje se do kada je moguća primjena blažeg propisa, stavkom 3. se normativno uređuje utvrđivanje pravnog kontinuiteta prekršaja ako je propis o prekršaju

izmijenjen, stavkom 4. propisuje se koji se propis primjenjuje ako se radi o trajnom i produljenom prekršaju a stavkom 5. normativno se određuje način sankcioniranja prekršaja propisanih tzv. vremenskim propisom.

Članak 4. Izmijenjen je članak 10. Zakona.

Europski sud za ljudska prava (u daljnjem tekstu: ESLJP) je u svojim predmetima (*Maresti protiv Hrvatske* od 25. lipnja 2009. i *Tomasović protiv Hrvatske* od 18. listopada 2011.) zauzeo stajalište da se članak 4. Protokola 7. uz Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda mora tumačiti na način da zabranjuje kazneni progon ili suđenje za drugo djelo ako ono proizlazi iz istih činjenica ili činjenica koje su u biti iste za isti događaj te sukladno tome presudio da je Republika Hrvatska navedenim procesuiranjem i kažnjavanjem povrijedila načelo *ne bis in idem*.

Sukladno obvezi izvršenja presuda ESLJP, Republika Hrvatska dužna je poduzeti odgovarajuće korake u cilju onemogućavanja svake daljnje povrede načela *ne bis in idem* što je preciziranjem navedene odredbe na način kako je to navedeno u prijedlogu i učinjeno.

Članak 5. Izmijenjen je članak 12. Zakona.

Hrvatski sabor je 3. listopada 2003. Odlukom o proširenju jurisdikcije Republike Hrvatske na Jadranskom moru proglasio sadržaje isključivog gospodarskog pojasa koji se odnose na određena suverena prava i jurisdikciju glede znanstvenog istraživanja mora i zaštite i očuvanja morskog okoliša, čime je uspostavljen zaštićeni ekološko-ribolovni pojas Republike Hrvatske. Nakon proglašenja zaštićenog ekološko-ribolovnog pojasa, izmjenama i dopunama Pomorskog zakonika propisani su prekršaji koje je moguće počinuti u tom pojasu. Kako, važeći Prekršajni zakon, određuje da se prekršajno pravo Republike Hrvatske primjenjuje na svakoga tko počini prekršaj na njezinu području te na domaćem brodu ili zrakoplovu, to mogućnost sankcioniranja stranih brodova za prekršaje u zaštićenom ekološko-ribolovnom pojasu, a koji nije dio državnog teritorija Republike Hrvatske, nije postajala. Predloženom izmjenama to je omogućeno.

Članak 6. Izmjenom članka 13. Zakona značajno je preoblikovan institut zastare prekršajnog progona. Ukida se tzv. relativna zastara prekršajnog progona, te se propisuje jedinstven rok od četiri godine osim za prekršaje za koje je ovlašten tužitelj obavezan izdati prekršajni nalog kada je zastarni rok prekršajnog progona tri godine. Posebni zakoni više nemaju mogućnost propisivati dulje rokove zastare čime je povećana pravna sigurnost u prekršajnom sudovanju.

Članak 7. Uvođenjem članka 13.a određuje se početak računanja zastarnog roka. Više nema ranije odredbe o razlozima za mirovanje zastarnog roka i prekid zastarnog roka jer za to više nema potrebe s obzirom da je ukinut tzv. relativni zastarni rok.

Članak 8. Izmijenjen je članka 14. Dosadašnji jedinstveni zastarni rok izvršenja od tri godine se ne mijenja, ali novosti su da se ukida tzv. relativni zastarni rok izvršenja, jednako kao i kod zastarnog roka prekršajnog progona. Stavkom 2. se uređuje kada nastupa nemogućnost izvršenja zaštitne mjere obveznog liječenja od ovisnosti. Prema stavku 3., zastara izvršenja se primjenjuje i na izvršenje odluka o stegovnim kaznama donesenim tijekom trajanja postupka. Zastarni rok izvršenja od tri godine odnosi na sve prekršajnopravne sankcije koje se izriču u prekršajnom postupku.

Članak 9. Uveden je članak 14.a. Stavkom 1. određuje se početak tijeka zastare izvršenja prekršajnopравnih sankcija. Stavak 2. propisuje kada zastarni rok izvršenja ne teče. Bitna novost je stavak 2. kojim se sada propisuje da rok zastare izvršenja prekršajnopравne sankcije

ne teče za vrijeme njezina izvršenja. Ovo je bitna novina, jer se prema sadašnjoj odredbi prekršajno pravna sankcija morala izvršiti unutar propisanog roka za njezino izvršenje jer bi u protivnom u tijeku izvršenja nastupila zastara izvršenja.

Uveden je članak 14.b kojom se određuje jedinstven rok od pet godina za nastup zastare izvršenja posebnih mjera (oduzimanja imovinske koristi i oduzimanja predmeta) i troškova postupka koje se izriču u tijeku prekršajnog postupka. Naime rok od deset godina za izvršenje troškova postupka iz članka 233. stavka 2. Zakona o obveznim odnosima prema kojem se do sada izvršavalo troškove je u prekršajnom postupku neprimjenjiv jer se po zakonu prekršajni spisi uništavaju u roku pet godina. Iz istog razloga valjalo je propisati isti zastarni rok i za ostale dvije posebne mjere.

Uveden je članak 14.c kojom se jedinstveno određuje koji se zastarni rok (za slučaj da se je tijekom trajanja prekršajnog postupka mijenjao zastarni rok) prekršajnog progona i rok zastare izvršenja prekršajnopравниh sankcija primjenjuje u svakom konkretnom slučaju i sukladna je i dosadašnjoj sudskoj praksi u prekršajnom sudovanju i zakonskoj regulativi.

Članak 10. Uvođenjem članka 24.a koji propisuje beznačajan prekršaj sada se po prvi puta u prekršajno zakonodavstvo uvodi ovaj institut. Njegovom primjenom, iako pojedina ponašanja formalno ispunjavaju bitna obilježja prekršaja, neće biti smatrana prekršajem, a samim time niti počinitelj neće moći biti procesuiran i sankcioniran.

Dosljedna primjena ovog instituta tijekom vremena polučiti će značajne rezultate na način da se za pojedina ponašanja (koja će biti tretirana kao beznačajan prekršaj) više neće pokretati prekršajni postupci što će rezultirati rasterećenjem tijela koja vode te postupke u pogledu broja predmeta o kojima moraju odlučivati.

Članak 11. Izmijenjen je članak 34. Zakona tako da se sada novčana kazna koja se niti prisilno nije mogla naplatiti, zamjenjuje radom za opće dobro osuđenoj fizičkoj osobi, a samo iznimno kaznom zatvora (u slučaju da osuđenik ne pristane na rad za opće dobro ili ga svojom krivnjom ne izvrši u za to određenom roku).

Stavkom 2. navedenog članka izražena je namjera predlagatelja Zakona da se pravomoćno izrečene novčane kazne do 2.000,00 kuna ne zamjenjuju radom za opće dobro ni zatvorom osuđeniku fizičkoj osobi nego se ovrhom naplaćuju do naplate. Time se rasterećuje sustav izvršenja nepotrebnih i neučinkovitih kratkotrajnih mjera zatvora ili rada za opće dobro koje svojom kratkoćom ne postižu svrhu kažnjavanja.

Naime, do sada je bilo propisano da se novčane kazne koje se nisu mogle naplatiti prisilno zamjenjuju kaznom zatvora koja se pak nije izvršavala zbog preopterećenosti zatvorskog sustava i skupoće provedbe izvršenja. Propisivanjem navedene izmjene postići će se svrha kažnjavanja u vidu specijalne i generalne prevencije.

Odredba o zamjeni nenaplaćene novčane kazne radom za opće dobro neće se primjenjivati prema osuđeniku koji nema prebivalište ili boravište u Republici Hrvatskoj već će se neplaćena novčana kazna odmah zamijeniti kaznom zatvora.

Članak 12. Predloženom izmjenom članka 37. Zakona proširene su granice sudskog ublažavanja kazne čime je dana je mogućnost sudu veće individualizacije izrečenih kazni. Time je ujedno ispravljen u praksi uočen problem da posebni zakoni propisuju neprimjerene posebne zakonske minimume novčane kazne za pojedine prekršaje.

Primjerice, Zakon o otpadu (Narodne novine, br. 178/2004, 153/2005, 111/2006, 110/2007 i 60/2008) člankom 88. stavkom 1. propisuje: „(1) Novčanom kaznom u iznosu od 300.000,00 do 700.000,00 kuna kaznit će se za prekršaj pravna osoba koja...“.

Propisujući ovakve neprimjeren raspone novčanih kazni za brojne prekršaje, osobito neprimjerene minimum novčanih kazni od 300.000,00 kuna, primjenom postojeće odredbe

članka 37., nije bilo moguće okrivljeniku pravnoj osobi izreći novčanu kaznu manju od 100.000,00 kuna, iako se sadržajno radilo o formalnopravnom prekršaju manjeg značenja. Budući Prekršajni zakon ne može utjecati na to kako će posebni zakoni propisivati raspon novčanih kazni za pojedini prekršaj (osim da to mora biti unutar općih zakonskih okvira koje propisuje Prekršajni zakon), izvršena je predložena izmjena.

Članak 13. Izmjenom članka 38. proširuje se mogućnosti primjene instituta oslobođenja od kazne kada se za to ostvare propisani zakonski uvjeti. Na taj način odredba je prilagođena potrebama prekršajnog sudovanja i predloženoj izmjeni članka 37. Zakona koji je proširio granice sudskog ublažavanja kazne kroz fakultativnu mogućnost primjene tog instituta. Navedeno će omogućiti bolju i učinkovitiju individualizaciju kazne.

Članak 14. Dosadašnji članak 40. predloženom izmjenom nomotehnički je poboljšán. Izostavljanjem dosadašnjeg stavka 2. je onemogućeno davanje prigovora da je i normativno Zakonom propisivao mogućnost vođenja dvostrukog postupka protiv počinitelja.

Članak 15. Izmjenom članka 45. Zakona znatno je proširen katalog posebnih obveza koje se mogu izreći počinitelju prekršaja uz uvjetnu osudu i kao takav je prilagođen potrebama suvremenog prekršajnog sudovanja, a sve s ciljem preveniranja činjenja prekršaja.

Članak 16. Uvođenjem novog članka 45.a uređuje se izricanje, uvjeti za izricanje i trajanje posebnih obveza uz uvjetnu osudu iz članka 45., imajući pri tom u vidu razmjer i prirodu prekršajnog sustava. I ovaj članak je odraz potreba suvremenog prekršajnog sudovanja.

Članak 17. Brisanjem članka 47. Zakona ukida se institut uvjetne osude s zaštitnim nadzorom jer je u prekršajnompravnom sustavu neprimjerena njegova primjena s obzirom na duljinu trajanja kazne uz koju se izriče, a tijekom koje se učinci zaštitnog nadzora ne uspijevaju ostvariti.

Članak 18. Brisan je članak 48. Zakona koji propisuje posebne obveze uz zaštitni nadzor obzirom da je brisan i sam institut uvjetne osude s zaštitnim nadzorom. Vidi obrazloženje za članak 17.

Članak 19. Brisan je članak 49. Zakona koji propisuje opoziv uvjetne osude sa zaštitnim nadzorom obzirom da je brisan i sam institut uvjetne osude s zaštitnim nadzorom. Vidi obrazloženje za članak 17.

Članak 20. Predloženim izmjenama članka 50. Zakona promijenjen je katalog zaštitnih mjera i kao takav je prilagođen potrebama prekršajnog sudovanja. Propisane su dvije nove zaštitne mjere koje se odnose na pravne osobe kao počinitelje prekršaja; zaštitna mjera zabrane stjecanja dozvola, ovlasti, koncesija ili subvencija i zaštitna mjera zabrane poslovanja s korisnicima državnog i lokalnih proračuna. Ove zaštitne mjere uvode se po uzoru na Zakon o odgovornosti pravnih osoba za kaznena djela. Prilikom uvođenja istih imalo se na umu da su posebnim zakonima propisani brojni prekršaji iz toga područja koje mogu počinuti okrivljenici pravne osobe.

Izostavljene su dvije zaštitne mjere; zaštitna mjera protjerivanja stranca iz zemlje (mjera je propisana posebnim zakonom) i zaštitna mjera obveznog psihijatrijskog liječenja (tendencija suvremenih zakonodavstava je da se ta mjera primjenjuje samo na počinitelje težih kaznjivih djela pazeći se pritom na načelo razmjernosti).

Članak 21. Članak 51.a Zakona propisan je sukladno članku 16. stavku 2. i članku 30. Ustava Republike Hrvatske. Uvođenjem načela razmjernosti propisano je da je sud dužan pri izricanju zaštitne mjere i određivanju duljine njezina trajanja, voditi računa o težini počinjenog prekršaja i prekršaja koji se mogu očekivati kao i o stupnju počiniteljeve opasnosti.

Članak 22. Brisani je članak 52. Zakona koji je propisivao zaštitnu mjeru psihijatrijskog liječenja.

Vidi obrazloženje za članak 20.

Članak 23. Članak 53. Zakona bitno je izmijenjen. Zaštitna mjera obveznog liječenja od ovisnosti sada se može se izreći uz sve kazne i uz uvjetnu osudu. Propisano je da se ova mjera sada izvršava u zdravstvenim ustanovama ili drugim specijaliziranim ustanovama u okviru zatvorskog sustava i izvan zatvorskog sustava. Uvedena je novina koja omogućuje da ako je njezino trajanje određeno dulje od izrečene ili zamijenjene kazne, izvršavanje se nastavlja na slobodi. Isto tako propisana je mogućnost sudu da na zahtjev ustanove u kojoj se mjera izvršava ili samog okrivljenika obustavi njezino izvršenje prije isteka vremena na koji je izrečena ako utvrdi da su prestali razlozi zbog kojih je izrečena ili ako je njezino dosadašnje i daljnje provođenje bezizgledno. Ovime je navedeni članak prilagođen potrebama suvremenog prekršajnog sudovanja te usklađen sa standardima izraženim u presudama ESLJP.

Članak 24. Izmijenjen je članak 54. Zakona. Djelomično je izmijenjen naziv zaštitne mjere budući da je pojam djelatnosti najširi pojam koji obuhvaća i profesionalnu i društvenu djelatnost uključujući i volonterski rad. Nadalje izmijenjen članak je i nomotehnički poboljšana. Stavak 4. sada propisuje mogućnost nastupanja posljedice u slučaju ne postupanja prema izrečenoj zaštitnoj mjeri (opoziv uvjetne osude). Stavkom 5. se sada propisuje obveza suda da o pravomoćno izrečenoj mjeri obavijesti tijelo nadležno za vođenje upisnika osoba koje obavljaju određene dužnosti ili djelatnosti. Stavkom 6. se isključuje njezino izricanje maloljetniku.

Članak 25. Članak 55. Zakona predloženim izmjenama je nomotehnički poboljšana. Odredba je usklađena s općim pravilom da se zaštitna mjera izriče, a ne primjenjuje. Stavkom 2. se sada propisuje obveza sudu da o pravomoćno izrečenoj mjeri obavijesti sud kod kojeg je pravna osoba upisana u sudski registar. Stavak 4. sada propisuje mogućnost nastupanja posljedice u slučaju ne postupanja prema izrečenoj zaštitnoj mjeri (opoziv uvjetne osude).

Članak 26. Uvode se članci 55.a i 55.b., odnosno dvije nove zaštitne mjere koje se odnose na pravne osobe kao počinitelje prekršaja, zaštitna mjera zabrane stjecanja dozvola, ovlasti, koncesija ili subvencija i zaštitna mjera zabrane poslovanja s korisnicima državnog i lokalnih proračuna.

Vidi obrazloženje za članak 20.

Članak 27. Brisani je članak 56. Zakona koji je propisivao zaštitnu mjeru protjerivanja stranca iz zemlje.

Vidi obrazloženje za članka 20.

Članak 28. Brisani je članak 57. Zakona koji je propisivao zaštitnu mjeru oduzimanje predmeta. Naime, oduzimanje predmeta više nije zaštitna mjera jer se ona ne izriče već se ista tretira kao posebna mjera zajedno s oduzimanjem imovinske koristi te je stoga brisana iz ovog djela Zakona i prebačena u drugi dio zakona, Glavu X. Oduzimanje imovinske koristi,

oduzimanje predmeta, rehabilitacija, podaci iz prekršajne evidencije i pravna posljedica osude.

Članak 29. Članak 58. Zakona je nomotehnički i sadržajno preuređen u skladu s praksom prekršajnog sudovanja. Pretpostavka za izricanje ove mjere počinitelju prekršaja protiv sigurnosti prometa jest opasnost da će upravljajući motornim vozilom ugroziti sigurnost prometa, a ne kao što je do sada bilo propisano da će ponovno počiniti takav prekršaj. Izmijenjenim stavkom 2. se propisuje način izvršenja mjere i vrijeme početka njezina izvršenja, što je do sada u praksi stvaralo probleme i nedoumice. Stavkom 3. se propisuje mogućnost opoziva uvjetne osude ako je mjera izrečena uz uvjetnu osudu, a osuđenik postupi protivno izrečenoj mjeri, što je u praksi čest slučaj. Stavkom 5. sada se propisuje mogućnost njezina izricanja strancu u vidu nemogućnosti da koristi svoju vozačku dozvolu ili da mu se izda vozačka dozvola Republike Hrvatske.

Članak 30. U članku 72. stavku 2. Zakona povišen je maksimum kazne maloljetničkog zatvora koji se može izreći, s deset dana na petnaest dana. Dosadašnji maksimum kazne maloljetničkog zatvora od deset dana ocijenjen je preniskim obzirom na pojavne oblike ponašanja koja imaju obilježja prekršaja u kojima su počinitelji maloljetnici te da se istim nije ostvarila svrha kažnjavanja. Radi navedenog bilo je potrebno izvršiti navedenu izmjenu. U stavku 3. istoga članka umjesto mogućnosti propisana je obveza suda da prije izricanja maloljetničkog zatvora pribavi mišljenje nadležnog centra za socijalnu skrb o primjerenosti kazne. Ovim se jača kazneno pravna zaštita maloljetnih počinitelja prekršaja.

Članak 31. Izmijenjen je naslov Glave X. Zakona tako da je u sadržaj ove glave uključena i posebna mjera „oduzimanje predmeta“, kao posljedica brisanja zaštitne mjere oduzimanja predmeta.

Vidi obrazloženje uz članak 28.

Članak 76. Zakona je nomotehnički poboljšana. Preciziraju se uvjeti oduzimanja imovinske koristi, propisuje se odnos između pribavljene imovinske koristi i njezina oduzimanja i postavljenog imovinsko pravnog zahtjeva, propisuje se da se ista ne umanjuje za iznos uloženi u kriminalnu djelatnost i dopušta se u postupku njezina namirenja, obročna otpлата.

U skladu sa sadržajnom izmjenom članka 76. izvršena je i izmjena naslova navedenog članka.

Članak 32. Uveden je novi članak 76.a koji se odnosi na posebnu mjeru oduzimanje predmeta kao zamjena za sadašnju zaštitnu mjeru oduzimanja predmeta iz članka 57., s detaljno preciziranim uvjetima oduzimanja predmeta i u slučaju kada postupak ne završi osuđujućom odlukom, te mogućnosti uništenja predmeta ili sredstava i prije pravomoćnog dovršetka postupka. Predložene izmjene otkloniti će uočene nedostatke prilikom njihove primjene u praksi.

Vidi obrazloženje uz članak 28.

Članak 33. Izmijenjen i dopunjen je članak 87. Zakona tako da je usklađen s Direktivom Vijeća Europe broj: 2010/6 od 20. listopada 2010. o pravu na tumačenje i prijevod u kaznenom postupku jer propisuje da stranac ima pravo na prevođenje na svoj jezik kada je zadržan zbog sumnje da je počinio prekršaj ili ako je lišen slobode, kao i da su ga nadležna tijela dužna upoznati s tim njegovim pravom.

Članak 34. Izmjene u članku 94. stavku 1. točke 2. i 3. te u stavku 4. Zakona provedene su kako bi se smanjio broj predmeta na Visokom prekršajnom sudu Republike Hrvatske zbog uočenog permanentnog rasta broja neriješenih predmeta na tom sudu.

Naime, predloženim izmjenama u točki 2. sada će po predmetima koji pravno nisu složeni naravi postupati prekršajni sudovi a za njihovo rješavanje dostatna je kompetencija tih sudova. Naime, radi se o predmetima u kojima su podneseni prigovori zbog odluke o prekršajnoj pravnoj sankciji, troškovima postupka i oduzimanju imovinske koristi.

Nadalje, točkom 3. u nadležnost gore navedenih prekršajnih sudova stavljeno je i odlučivanje o žalbi podnesenoj samo zbog odluke o prekršajnoj pravnoj sankciji, troškovima postupka, oduzimanju imovinske koristi ili oduzimanju predmeta protiv odluke o prekršaju koju je donio sud ili drugo tijelo postupka samo za prekršaj ili stjecaj prekršaja za koje je kao kazna propisana samo novčana kazna do 15.000,00 kuna.

U stavku 4. sada je određeno da prekršajni sudovi odlučuju o prigovoru odnosno o žalbi protiv rješenja kojim je prigovor odnosno žalba odbačena obzirom da su sada ti sudovi nadležni i za odlučivanje po prigovorima odnosno žalbama.

Prema predloženim izmjenama mjesno nadležni sudove za postupanje u ovim predmetima biti će prekršajni sudovi u Osijeku, Rijeci, Splitu i Zagrebu stoga što većina prekršajnih sudova, s obzirom na broj sudaca, nije u mogućnosti osigurati odlučivanje u vijeću od tri suca. Pravna podloga za koncentraciju ovakve nadležnosti je članak 17. stavak 2. Zakona o sudovima (Narodne novine, br. 16/2007, 113/2008, 153/2009, 116/2010 i 27/2011).

Članak 35. Izmjenom u članku 95. stavak 1. Zakona jasno se precizira nadležnost Visokog prekršajnog suda Republike Hrvatske kao isključivog žalbenog suda protiv presuda i rješenja prekršajnih sudova i tijela državne uprave koja vode prekršajni postupak (porezna uprava, carinska uprava, Financijski inspektorat Republike Hrvatske, lučke kapetanije i voditelj prekršajnog postupka u ministarstvu nadležnom za promet u području civilnog zrakoplovstva), i ovlaštenih tužitelja kada donose odluke u svezi s prekršajnim postupkom protiv kojih je dopuštena žalba. Izričaj „...osim ako nije drukčije propisano ovim Zakonom“ je iznimka koja se predviđa člankom 94. stavkom 1. točkama 2. i 3. ovog Zakona.

Vidi obrazloženje uz članak 34.

Članak 36. Izmijenjen je članak 97. Zakona sukladno izmjenama u članku 94. stavku 1. točkama 2. i 3. Zakona. Navedenim izmjenama propisan je sastav prekršajnih sudova prilikom odlučivanja u predmetima za koje su sada mjesno i stvarno nadležni. Drugostupanjsko odlučivanje u određenim predmetima sada je u nadležnosti četiri taksativno navedena prekršajna suda koji u tim predmetima odlučuju u vijeću u sastavu od tri suca. Naime, u ovim predmetima je prema važećem Zakonu, Visoki prekršajni sud Republike Hrvatske odlučivao također u vijećima od tri suca.

Članak 37. Uvedeni su novi članci 109.a, 109.b, 109.c, 109.d i 109.e.

Člankom 109.a stavcima 1. i 2. jača se aktivitet ovlaštenih tužitelja u cilju što učinkovitijeg prekršajnog postupka. Navedenom odredbom naloženo je ovlaštenom tužitelju utvrditi adresu stanovanja počinitelja, odnosno sjedište počinitelja i uručiti mu pisanu obavijest o njegovim pravima u postupku kao i obavijestiti ga o prekršaju za koji se tereti. Osobito je značajno što će se u obavijesti počinitelj upozoriti da je do pravomoćnog završetka postupka i završetka postupka izvršenja dužan obavijestiti tijelo postupka o svakoj promjeni adrese prebivališta ili boravišta odnosno sjedišta, jer će mu se ako ne postupi, ili ako izbjegava dostavu, sva pismena dostaviti putem oglasne ploče tijela postupka. Time će se smanjiti mogućnost opstruiranja postupka od strane počinitelja prekršaja, pospješit će se postupak prve dostave pismena u tijeku postupka, a također su ispunjene konvencijske obveze spram počinitelja da čim prije saznaju zašto se terete i koja su njihova prava i obveze u postupku sukladno Direktivi 2012/13/EU od 22. svibnja 2012. o pravu na informaciju u kaznenom postupku.

Ovlast postupanja po stavcima 1. i 2. ograničena je na tužitelje iz članka 109. stavka 1. točaka 1. do 3. Zakona jer se po naravi stvari ne može odnositi na oštećenika tužitelja.

Člancima 109.b i 109.c po prvi puta je u Zakon uvedeno načelo oportuniteta, odnosno mogućnost ovlaštenog tužitelja da za slučaj utvrđenja dostatnog stupnja sumnje u počinjeni prekršaj odluči da neće pokrenuti postupak jer je on u konkretnom slučaju nesvrhovit ili pak da neće iz istog razloga nastaviti već pokrenuti progon.

U članku 109.b stavak 1. propisano je postupanje ovlaštenog tužitelja prema načelu oportuniteta u slučajevima propisanim Zakonom, bez postavljanja daljnjih uvjeta počinitelju. Ovlašteni tužitelj sada može odlučivati, primjenjujući načelo oportuniteta da neće pokrenut prekršajni postupak ako se radi o beznačajnom prekršaju ili ako se može primijeniti oslobođenje od kazne.

U članku 109.b stavak 2. je primjena načela oportuniteta dvostruko kumulativno uvjetovana, preuzimanjem određenih obveza od strane počinitelja i da nije ranije bio počinitelj istog prekršaja.

Za primjenu oportuniteta u slučaju prekršaja s elementima nasilja kojim je oštećena fizička osoba, potrebno je pribaviti pisanu izjavu o pristanku oštećenika.

U članku 109.c ovlast postupanja prema načelu oportuniteta ograničava se na ovlaštene tužitelje iz članka 109. stavka 1. točaka 1. i 2. Zakona jer se po naravi ne može raditi o prekršajima iz područja ovlasti pravnih osoba s javnim ovlastima.

Razlog postupanja tužitelja prema ovom članku biti će da je prije svega svrhovito liječenje odnosno terapija prema počinitelju, a ne kažnjavanje. U tom slučaju se počinitelju postavljaju uvjeti da prihvati liječenje odnosno terapiju.

Pravilna i stvarna primjena ovog instituta od strane ovlaštenih tužitelja utjecati će na brzinu odlučivanja i na smanjenje broja „bagatelnijih“ prekršajnih predmeta koji danas opterećuju prekršajno sudovanje.

U članku 109.d daje se mogućnost sudu i drugim tijelima koja vode prekršajni postupak da primjene načelo oportuniteta. Odredbom se ne određuje u kojem stadiju postupka se načelo oportuniteta može primijeniti što znači sve do donošenja nepravomoćne odluke o prekršaju, naravno vodeći računa o potrebnom vremenu ispunjenja preuzetih obveza i zastarnog roka za prekršajni progon.

Odredba je u funkciji bržeg, jednostavnijeg i učinkovitijeg provođenja postupka.

Članak 109.e također je u funkciji što bržeg, jednostavnijeg i učinkovitijeg provođenja postupka jer omogućuje da ovlašteni tužitelj i okrivljenik mogu pregovarati o uvjetima priznavanja krivnje i sporazumijevanju o sankciji i mjerama te potom i sklopiti sporazum o onome o čemu su pregovarali. Tijelo postupka može ne prihvatiti sporazum koji je s obzirom na pravila o izboru vrste i visine sankcije na štetu okrivljenika ili se njime neće postići svrha kažnjavanja ili je nezakonit.

Članak 38. Uvedena je nova odredba 117.a koja regulira elektroničku ispravu te način zaprimanja takve isprave, a sve sukladno razvoju informatizacije i potrebama za većom učinkovitošću i brzinom dostave podnesaka vezanih za prekršajno sudovanje.

Članak 39. Izmijenjen je naslov i članak 125. Naime, prema Prekršajnom zakonu do sada je Visoki prekršajni sud Republike Hrvatske bio isključivo nadležan odlučivati o svim žalbama i prigovorima protiv prekršajnih naloga podnesenim zbog sankcije i stoga je on odlučivao i o molbi za povrat u prijašnje stanje. Budući se sada u skladu s predloženom izmjenom članka 94. stavka 1. točkama 2. i 3. prenosi dio te nadležnosti s Visokog prekršajnog suda Republike Hrvatske na prekršajne sudove, to je nužna ova izmjena koja omogućuje da o molbi za povrat u prijašnje stanje odlučuje onaj sud koji je nadležan i za odlučivanje o žalbi.

Članak 40. Izmijenjen je članak 126. Naime, prema dosadašnjem članku 126. o odgodi izvršenja odluke prilikom podnošenja molbe za povrat u prijašnje stanje, odlučivao je isključivo Visoki prekršajni sud Republike Hrvatske. Predloženim izmjenama (članak 94. stavak 1. točka 3.), sada o žalbama u pojedinim predmetima odlučuju prekršajni sudovi te će stoga oni sada, u okviru svoje nadležnosti, odlučivati o odgodi izvršenja.

Članak 41. Dopunjen je članak 138. stavak 2. točka 3. Zakona. Dopuna odredbe precizira što se smatra paušalnim iznosom troškova prekršajnog postupka. Naime, sada se paušalnim iznosom troškova prekršajnog postupka smatra trošak tijela postupka kada vode postupak, prekršajnih sudova i Visokog prekršajnog sud Republike Hrvatske kada odlučuju i o prigovoru odnosno o žalbi tužitelja i okrivljenika ili o žalbi okrivljenika protiv prvostupanjske odluke o prekršaju kada je donesena odluka kojom je pravomoćno utvrđena prekršajna odgovornost okrivljenika. Ovime se želi demotivirati okrivljenike na podnošenje neosnovanih žalbi protiv prvostupanjskih odluka koje su podnesene s ciljem odugovlačenja postupka što će dovesti do rasterećenja prekršajnih sudova i Visokog prekršajnog suda Republike Hrvatske.

Članak 42. Izmijenjen je članak 143. Navedena izmjena posljedica je članka 23. točke 6. Ovršnog zakona (Narodne novine, broj 102/2012) kojom se daje mogućnost da se posebnim zakonom odredi ovršna isprava u ovršnom postupku, ako takvom nije naznačena u samom Ovršnom zakonu. Kako u Ovršnom zakonu ni jedna od odluka iz stavka 1. točaka 2. do 5. članka 143. (u izmijenjenom tekstu) nije naznačena ovršnom ispravom, trebalo je stoga točno naznačiti sve odluke u prekršajnom postupku koje mogu biti predmetom ovrhe i odrediti ih ovršnim ispravama. Posebno se napominje da i rješenje kao odluka u prekršajnom postupku mora biti ovršna isprava jer se istom izriču stegovne novčane kazne sudionicima u prekršajnom postupku te stoga mogu biti predmetom ovrhe. Ova izmjena pospješiti će učinkovitost prisilne naplate neuplaćene novčane kazne.

Članak 43. Izmijenjen je članak 152. Zakona koji propisuje postupak izvršenja odluka. Predloženim izmjenama propisuje se obveza sudu ili drugom tijelu, da o činjenici da osuđena fizička ili pravna osoba nije platila novčanu kaznu, troškove postupka ili imovinsku korist izvjesiti nadležno tijelo ovrhe tj. Financijsku agenciju (FINA-u) koje će provesti prisilnu naplatu sukladno Zakonu o provedbi ovrhe na novčanim sredstvima (Narodne novine, br. 91/2010 i 112/2012). Ako se niti prisilnim putem u roku od dvije godine neće moći naplatiti navedena potraživanja, fizičkim osobama će sud novčanu kaznu zamijeniti radom za opće dobro, a samo iznimno zatvorom. Prema pravnim osobama, fizičkim osobama obrtnicima i fizičkim osobama koje obavljaju drugu samostalnu djelatnost postupak prisilne naplate trajati će najdulje dvije godine, a ako se u tom vremenu ne provede zatražiti će se od Porezne uprave da provede ovrhu na drugoj imovini tih osuđenika.

Napušten je dosadašnji koncept prisilne naplate novčane kazne putem Porezne uprave te potom zamjene iste kaznom zatvora (supletorni zatvor) obzirom je taj sustav pokazao neučinkovitost. Naime, prema postojećoj praksi Porezna uprava nije uspijevala u zakonskom roku od godine dana provesti prisilnu naplatu novčane kazne, zbog čega se u pravilu vršila zamjena novčane kazne kaznom zatvora, koja se pak nije izvršavala zbog preopterećenosti zatvorskog sustava i skupoće provedbe izvršenja.

Predloženim izmjenama stavljeno je težište na veću učinkovitosti prisilne naplate nenaplaćene novčane kazne, sukladno Zakonu o provedbi ovrhe na novčanim sredstvima, te ovrhom na nekretninama, sukladno Ovršnom zakonu, a za slučaj neuspješne prisilne naplate primjena instituta - rad za opće dobro. Tek u slučaju nepostojanja pristanka ili neprovođenje rada za opće dobro novčana kazna će se zamijeniti kaznom zatvora.

Predloženom izmjenom povećat će se učinkovitost naplate novčanih kazni te će se vratiti povjerenje u prekršajno sudovanje. Poslati će se poruka da su svi dužni poštivati zakone i snositi odgovornost za svoje ponašanje koje je rezultiralo prekršajnim sankcioniranjem.

Nadalje, u navedeni članak uveden je stavak 3. kojom će se motivirati osuđene osobe da dobrovoljno plate novčanu kaznu za prekršaj, na način da se uvodi "popust" osuđenicima koji novčanu kaznu plate u roku (smatrati će se da je kazna plaćena u cijelosti, ako osuđena osoba plati dvije trećine izrečene novčane kazne u roku određenom odlukom kojom je ta kazna izrečena). Radi navedenog, dopunjena je odredba članka 183. stavak 2. koji propisuje da će se u presudi kojom je izrečena novčana kazna okrivljenik upozoriti da ako u roku koji mu je određen za plaćanje novčane kazne uplati dvije trećine izrečene novčane kazne, da će se smatrati da je novčana kazna u cjelini uplaćena.

Uvođenjem „mehanizma popusta“ osuđenoj osobi zbog promptnog plaćanja novčane kazne, osigurat će se veća naplativosti istih bez provođenja postupka prisilne naplate.

Članak 44. Novo dodanim člancima 152.a, 152.b., 152.c, 152.d, 152.e, 152.f, 152.g, 152.h i 152.i regulira se postupak izvršenja rada za opće dobro u prekršajnom postupku. Naime, do sada se, zbog manjkavosti u podzakonskim aktima koji reguliraju rad za opće dobro u prekršajnom postupku, ova mjera nije primjenjivala. Uvođenjem ovih odredaba u Prekršajni zakon nastoji se ojačati koherentnost prekršajnog postupka i u konačnosti osigurati osnova za primjenu rada za opće dobro osuđenicima u prekršajnim postupcima.

Člankom 152.a propisuje se nadležnost za izvršavanje rada za opće dobro, odnosno nadležnost prekršajnog suda prema mjestu prebivališta osuđenika. Naime, obzirom da rad za opće dobro u prekršajnom postupku može trajati od 6 do maksimalno 240 sati, dakle puno kraće nego li u kaznenom postupku, kao i da zbog manjeg kriminogenog rizika počinitelja za provedbu rada za opće dobro nije potrebno uključiti službu za probaciju, koja je nadležna za izvršavanje rada za opće dobro u kaznenom postupku, postupak izvršavanja rada za opće dobro provodit će prekršajni sudovi, a ne probacijski uredi. Time je postupak izvršenja rada za opće dobro pojednostavljen i kao takav je učinkovit te prilagođen potrebama prekršajnog postupka. Ministarstvo nadležno za poslove pravosuđa sklapa ugovore s pravnim osobama i ustanovama u kojima će se taj rad izvršavati te o tome vodi evidenciju kojom se služe sudovi izvršenja prilikom donošenja odluke gdje će konkretan osuđenik izvršavati rad za opće dobro.

Člankom 152.b propisuje da se rad za opće dobro izvršava na području suda izvršenja te da osuđeniku ne pripada pravo na naknadu za taj rad obzirom se radi o zamjeni novčane kazne koju je dužan uplatiti u državni proračun. Također se ovim člankom određuje tko i na koji način snosi troškove izvršenja rada za opće dobro.

Člankom 152.c propisuje se postupanje suda izvršenja prilikom upućivanja osuđenika na rad za opće dobro. Naime, da bi se osuđenik mogao uputiti na rad potrebno je da jasno i nedvojbeno izrazi svoju volju da prihvaća takav rad. Tu volju on izražava pisanom izjavom koju vlastoručno potpisuje. Tek nakon tako izražene volje sud izvršenja izdaje naredbu kojom osuđenika upućuje na rad u konkretnu ustanovu koju se prethodno kontaktiralo i s kojom je Ministarstvo nadležno za pravosuđe sklopilo ugovor. Ako osuđenik ne prihvati rad za opće dobro sud izvršenja odmah ga upućuje na izdržavanje kazne zatvora.

Člankom 152.d određuje da se prilikom upućivanja osuđenika na rad za opće dobro mora voditi računa o njegovim psihofizičkim sposobnostima i osobnim prilikama te da se mora poštivati njegovo ljudsko pravo, temeljna prava i sloboda te privatnost. Za vrijeme rada osuđenik je osiguran. Ovo sve stoga što rad za opće dobro iako je zamjena za kaznu nije odmazda države prema osuđeniku već se istom mora ostvariti svrha kažnjavanja u vidu specijalne i generalne prevencije.

Člankom 152.e propisano kada, kako i u kojem roku se rad za opće dobro može odgoditi ili prekinuti te tko o tome odlučuje. Naime, do odgode ili prekida rada za opće dobro može doći

samo povodom molbe osuđenika koja je podnesena u propisanim rokovima. O molbi odlučuje sud izvršenja u roku od tri dana od primitka molbe.

Člankom 152.f propisani su razlozi i trajanje odgode i prekida izvršenja rada za opće dobro. Razlozi su u stavku 1. taksativno navedeni i objektivne su prirode (oboljenje, nastup invaliditeta, smrt člana obitelji, potreba obavljanja određenih radova izazvanih elementarnom nepogodom i dr.). U stavku 2. dopušta se da sud izvršenja i zbog nekih drugih opravdanih razloga može odgoditi ili prekinuti izvršenje rada za opće dobro. Propisani su strogi rokovi trajanje odgode ili prekida, a sve kako u praksi ne bi dolazilo do neosnovanog otezanja izvršenja rada za opće dobro čime bi se izgubio smisao i svrha samog instituta rada za opće dobro.

Člankom 152.g obvezuje se pravna osoba da sud izvršenja obavijesti o izvršenom radu ili pak zanemarivanju tog rada. Ovim člankom pokazuje se stav zakonodavca da se dosljedno provodi ovaj institut čime se jača povjerenje i učinkovitost cjelokupnog prekršajnog sustava.

Člankom 152.h dalje se razrađuje postupanje suda izvršenja po primitku obavijesti iz prethodnog članka (152.g). Sud po primitku obavijesti o zanemarivanju rada za opće dobro može odlučiti o nastavku rada kod iste ili druge pravne osobe ili pak može prekinuti izvršenje rada i osuđenika uputiti na izdržavanje kazne zatvora. I ovaj članak je u istovjetnoj funkciji kao i prethodni, odnosno u funkciji jačanja povjerenja i učinkovitosti cjelokupnog prekršajnog sustava.

Člankom 152.i propisano je da su pravne osobe kod kojih se provodi rad za opće dobro dužne voditi evidenciju o izvršenom radu a sve kako bi sudu izvršenja mogle dati potpuni podatak o radu osuđenika

Člancima 152.j i 152.k uvodi se Registar pravomoćno izrečenih a neuplaćenih novčanih kazni i obvezna uskrata izdavanja određenih dozvola i dokumenata osobama registriranim zbog nenaplaćene novčane kazne.

Registar je elektronska baza podataka o osuđenim osobama kojima je pravomoćno izrečena novčana kazna a koji tu kaznu nisu platili u određenom roku.

Cilj propisivanja ovih odredbi je povećanje učinkovitost naplate novčanih kazni izrečenih počiniteljima prekršaj. U tu svrhu propisana je obligatorna uskrata izdavanja dokumenata i dozvola zbog neuplaćene novčane kazne. Osim toga, ostavljena je mogućnost da se posebnim zakonima propišu i uskrate drugih dokumenata i dozvola kao posljedica neuplaćene novčane kazne.

Registar će voditi Ministarstvo pravosuđa.

Članak 45. Izvršena je dopuna članka 160. stavak 2. Zakona dodavanjem točaka 9. i 10. U točki 9. propisano je da optužni prijedlog mora sadržavati "pisana obavijest iz članka 109.a stavaka 1. i 2. ovoga Zakona. Naime, točka 9. nadovezuje se na izmjene članka 161. stavka 4. Zakona kojem je propisana sankcija zbog ne postupanja po tom članku (odbačaj optužnog prijedloga koji ne sadrži izjavu iz članka 109.a).

Točka 10. nadovezuje se na izmjenu članka 10. ovog Zakona (koji isključuje pokretanje ili vođenje prekršajnog postupka protiv počinitelja prekršaja ako je protiv njega započeo kazneni postupak zbog kaznenog djela kojim je obuhvaćen i prekršaj). Propisivanjem navedene točke ovlaštenu tužitelj je dužan sudu dostaviti podatak o postojanju kaznene prijave u svezi s istim događajem, a sve kako bi sud mogao postupiti po članku 10. ovog Zakona. Time je onemogućeno vođenje dvostrukog postupka, kaznenog i prekršajnog, odnosno uspostavljena je mehanizam za provedbu načela *ne bis in idem*. Navedeno je bilo nužno učiniti jer je na povredu tog načela na navedeni način ukazuje sudska praksa i to kako domaćih sudova, tako i Europskog suda za ljudska prava (ESLJP).

Članak 46. Dopunjen je članak 161. stavak 4. Zakona. Propisuje posljedicu, odbačaj optužnog prijedloga, ako se ne postupi po članku 109.a Zakona.
Vidi obrazloženje uz članak 45.

Članak 47. Člankom 171.a predviđena je situacija kada okrivljenik u cjelini priznaje krivnju i počinjeni prekršaj. Tada će se tijekom postupka provoditi samo oni dokazi koji se odnose na odluku o sankciji i drugim mjerama (oduzimanje imovinske koristi, oduzimanje predmeta, troškovi postupka).

Odredba ima za cilj pojednostavljenje i ubrzanje prekršajnih postupka te povećanje učinkovitost i ekonomičnost postupka.

Članak 48. Dopunjen je članak 183. stavak 2. Zakona tako da propisuje da će se u presudi kojom je izrečena novčana kazna okrivljenika upozoriti da ako u roku koji mu je određen za plaćanje novčane kazne uplati dvije trećine izrečene novčane kazne, da će se smatrati da je novčana kazna u cjelini uplaćena. Ovaj članak sadržajno se nadovezuje na predložene izmjene i dopune Zakona u članku 152. stavku 3. koji propisuje da će se kazna smatrati u cijelosti plaćenom ako osuđena osoba plati dvije trećine izrečene novčane kazne u roku određenom odlukom kojom je ta kazna izrečena

Vidi obrazloženje uz članak 43.

Članak 49. Izmijenjen je članak 191. stavak 4. Zakona.

Izmijenjenim člankom 94. stavkom 1. točkama 2. i 3. ovoga Zakona daje se u nadležnost određenim prekršajnim sudovima da odlučuju o prigovorima odnosno žalbama samo kada su podneseni zbog odluke o prekršajnopравnim sankcijama, troškovima postupka, oduzimanju imovinske koristi i predmeta prekršaja. Stavkom 4. propisuje se da protiv tih odluka žalba nije dopuštena. Naime, u tim postupcima osigurana je sudska kontrola pa bi davanjem mogućnosti žalbe u suštini bilo omogućeno trećestupanjsko odlučivanje što je neprihvatljivo u našem prekršajno pravnom sustavu.

Članak 50. Članak 194. točka 4. Zakona je nadopunjen na način da je jedan od žalbenih razloga i odluka o oduzimanju predmeta. Naime, oduzimanje predmeta više nije zaštitna mjera već posebna mjera i kao takva nije bila posebno naznačena kao žalbena osnova.

Točkom 5. ograničava se pravo žalbe samo zbog odluke o prekršajnopравnoj sankciji i drugim mjerama ali samo u slučaju kada je okrivljenik u postupku u cjelini priznao krivnju i počinjeni prekršaj. Odredba ima za cilj pojednostavljenje postupka te povećanje njegove učinkovitost i ekonomičnost te se ujedno sadržajno nadovezuje na izmjene u članku 171.a ovog Zakona.

Vidi obrazloženje uz članak 47.

Članak 51. Članak 223. stavak 2. Zakona izmijenjen u cilju da se povećava prekršajno pravna zaštita maloljetnih počinitelja prekršaja. Propisano je da se maloljetnik obvezno mora ispitati prije donošenja odluke o prekršaju. Napušten je izričaj iz dosadašnjeg Zakona koji glasi: „ako ovim Zakonom nije drugačije određeno“ obzirom da se novim stavkom 7. u članku 239. uskraćuje mogućnost izdavanja obaveznog prekršajnog naloga protiv počinitelja prekršaja koji je u vrijeme počinjenja prekršaja bio maloljetnik. Također je, a radi povećavanja prekršajnopравne zaštite maloljetnih počinitelja prekršaja, sada propisano da ispitivanju maloljetnika obvezno moraju prisustvovati roditelj ili skrbnik ili stručni radnik centra za socijalnu skrb.

Brisan je stavak 12. navedenog članka jer je isti maloljetnog počinitelja prekršaja, koji nema stalno prebivalište ili boravište u Republici Hrvatskoj, stavljao u nepovoljniji položaj od onog koji ima maloljetni počinitelj sa stalnim prebivalištem ili boravištem u Republici Hrvatskoj, a

što je nedopustivo. Naime, brisani članak je propisivao da se u postupku protiv maloljetnog počinitelja koji nema stalno prebivalište ili boravište u Republici Hrvatskoj neće primjenjivati stavci 5.-7. navedenog članka koji određuju sudjelovanje centra za socijalnu skrb u tim postupcima. Brisanjem stavka 12. povećala se prekršajno pravnu zaštitu maloljetnih počinitelja prekršaja koji nemaju stalno prebivalište ili boravište u Republici Hrvatskoj te se je ujedno onemogućilo da ih se stavlja u neravnopravan položaj.

Članak 52. Članak 228. stavak 3. Zakona koji propisuje opće uvjete izdavanja prekršajnog naloga nadopunjen je na način da se prekršajnim nalogom može izreći i oduzimanje predmeta prekršaja. Naime, oduzimanje predmeta više nije zaštitna mjera već posebna mjera. Iz navedenog razloga u stavku 4. istog članka brisano je oduzimanje predmeta budući se prekršajnim nalogom ova zaštitna mjera u važećem zakonu mogla izreći.

Članak 53. Članak 234. Zakona je dopunjen tako da propisuje da prekršajni nalog i obvezni prekršajni nalog moraju sadržavati upozorenja počinitelju prekršaja o pravima i obvezama iz članka 109.a stavka 1. točke 2. do 8. ovoga Zakona (pravo na iznošenje obrane, pravo na razgledavanje spisa, pomoć u obrani, predlaganje dokaza, korištenje materinjeg jezika, obveza obavještanja o promjeni adrese i slično).

Naime, i u ovaj članak kao i u članak 109.a implementirana je Direktiva 2012/13/EU od 22.svibnja 2012. o pravu na informaciju u kaznenom postupku.

Članak 54. Izmijenjen je članak 237. Zakona. Jedna od osnova zbog koje se prigovor može podnijeti sada je i odluka o oduzimanju predmeta prekršaja. Naime, oduzimanje predmeta više nije zaštitna mjera već posebna mjera i kao takva nije bila posebno naznačena kao osnova zbog koje se prigovor može podnijeti.

Članak 55. Izmjenom članka 238. stavak 8. sada je propisano da o žabi podnesenoj protiv rješenja o odbačaju prigovora odlučuju prekršajni sudovi iz članka 94. stavak 2. zakona.

Izmjenom stavak 11. Zakona sada je propisano da će po prigovoru podnesenom protiv prekršajnog naloga i obveznog prekršajnog naloga zbog prekršajne sankcije, oduzete imovinske koristi ili troškova prekršajnog postupka odlučivati prekršajni sudovi, a ne kao do sada Visoki prekršajni sud Republike Hrvatske.

Ovim izmjenama omogućena je primjena članka 94. Zakona.

Vidi obrazloženje uz članka 34.

Članak 56. Članak 239. Zakona u cjelini je nomotehnički pojednostavljen. Proširena je primjena obveznog prekršajnog naloga tako da su cenzusi propisane novčane kazne za pojedine vrste okrivljenika povećani s 2.000,00 kuna za fizičku osobu na 5.000,00 kuna, s 5.000,00 kuna za fizičku osobu obrtnika i osobu koja se bavi drugom samostalnom djelatnošću na 10.000,00 kuna i s 10.000,00 kuna za pravnu osobu na 15.000,00 kuna. Za odgovornu osobu u pravnoj osobi je zadržan iznos 5.000,00 kuna i time usklađen s fizičkom osobom.

Izmijenjenim stavkom 4. je povećana paušalna svota troška s 100,00 kuna na 200,00 kuna jer se sada obaveznim prekršajnim nalogom obuhvaćaju i nešto teži prekršaji. Također je u stavak 4. dodana posebna mjera oduzimanja predmeta tako da se navedena mjera sada može odrediti obveznim prekršajnim nalogom. Naime, ovom dopunom uklonjen je nedostatak iz postojeće norme na koju je ukazala sudska praksa. Nadalje, u stavku 4. sada je također propisano da se za prekršaje za koje je propisana novčana kazna iznad 2.000,00 do 5.000,00 kuna, može počinitelju izreći i zaštitna mjera zabrane upravljanja motornim vozilom odnosno

korištenje inozemne vozačke dozvole na području Republike Hrvatske, a sve iz razloga što su sada, zbog proširene primjene obaveznog prekršajnog naloga istim obuhvaćeni i nešto teži prekršaji.

Novim stavkom 7. se onemogućuje izdavanja obaveznog prekršajnog naloga protiv počinitelja prekršaja koji je u vrijeme počinjenja prekršaja bio maloljetnik. To je posljedica izmjene koja se predlaže u članku 223. stavku 1. da se prije donošenja odluke o prekršaju protiv počinitelja koji je u vrijeme počinjenja prekršaja bio maloljetnik isti obavezno mora ispitati.

Članak 57. Izmjenom članka 245. stavak 1. Zakona propisano je da službena osoba ovlaštenog tužitelja sada može, ako su ispunjeni zakonski uvjeti, na mjestu počinjenja prekršaja naplatiti novčanu kaznu u pola manjem iznosu.

Predložena izmjena naplata kazne u pola manjem iznosu na mjestu počinjenja prekršaja dodatna je motivacija počinitelju da odmah plati novčanu kaznu te je rasterećenje za prekršajnopравни sustav, a ujedno će i povećat učinkovitost naplate novčanih kazni.

Stavak 2. izmijenjen je na način da ako se radi o prekršaju pravne osobe i u njoj odgovorne osobe moguća je naplata novčane kazne na mjestu počinjenja prekršaja i pravnoj osobi i odgovornoj osobi kada je glede propisanog maksimuma novčane kazne za to ostvaren uvjet samo u odnosu na pravnu osobu. Naime, maksimum novčane kazne za odgovornu osobu uvijek je propisan u manjem iznosu negoli za pravnu osobu pa ima opravdanja za naplatu novčane kazne i odgovornoj osobi i u slučaju da je propisani maksimum iznad 2.000,00 kuna ali je u svakom slučaju niži od iznosa 15.000,00 kuna (maksimum za pravnu osobu).

Članak 58. Ovaj članak određuje primjenu pojedinih odedbi ovog Zakona danom njegovog stupanja na snagu ili na prekršaje počinjene prije njegovog stupanja na snagu ili na postupke u tijeku. Time se želi što žurnije otkloniti uočene poteškoće tijekom primjene Prekršajnog zakona, a zbog kojih se ove izmjene i dopune donose, odnosno što žurnije i učinkovitije rasteretiti Visoki prekršajni suda Republike Hrvatske te promptno povećati učinkovitost izvršenja pravomoćnih prekršajnih odluka.

Točka 1. ovog članka propisuje dostavu spisa koji su zaprimljeni na Visokom prekršajnom sudu Republike Hrvatske u trenutku stupanja na snagu ovog Zakona, prekršajnim sudovima koji su prema predloženim izmjenama sada nadležni za postupanje.

Točka 2. ovog članak propisuje da se odredbe ovog Zakona o zastari izvršenja oduzete imovinske koristi, oduzetih predmeta prekršaja i naplate troškova prekršajnog postupka, primjenjuju i na postupke njihova izvršavanja koji su u tijeku na dan stupanja na snagu Zakona,

Točka 3. određuje primjenu odredbi ovoga Zakona u postupku izvršenja prekršajnopравниh sankcija koje su pravomoćno izrečene prije stupanja na snagu ovoga Zakona, čije izvršenje nije započelo ili je u tijeku.

Točka 4. određuje da ako je prekršaj počinjen prije stupanja na snagu ovoga Zakona, a ovlašteni tužitelj u času njegovog stupanja na snagu za taj prekršaj nije već podnio nadležnom tijelu postupka optužni prijedlog niti je za isti protiv počinitelja izdao prekršajni nalog, u tom slučaju obavezan je primijeniti odredbe ovog Zakona o obvezanom prekršajnom nalogu.

Točka 5. određuje da tužitelj na prekršaje počinjene prije stupanja na snagu ovoga Zakona može, ako prethodno za taj prekršaj nije podnio nadležnom tijelu postupka optužni prijedlog niti je za isti izdao prekršajni nalog ili obavezni prekršajni nalog, primijeniti načelo oportuniteta odnosno da može pregovarati i sporazumijevati se s počiniteljem prekršaja sukladno ovlastima koje mu daje ovaj Zakon.

Točka 6. određuje da je za prekršaje počinjene prije stupanja na snagu ovoga Zakona, a u postupcima koji su u tijeku, moguća primjena oportuniteta u tijeku postupka od strane

ovlaštenog tužitelja i tijela postupka, te da je moguće pregovaranje i sporazumijevanje ovlaštenog tužitelja i počinitelja u tijeku postupka.

Točka 7. određuje da će se odredba ovog Zakona koja propisuje paušalni iznos troškova prekršajnog postupka primjenjivati i u postupcima koji su u tijeku na dan stupanja na snagu Zakona, ako su prigovor ili žalba okrivljenika podneseni nakon njegovog stupanja na snagu. Time okrivljenici neće biti stavljeni u nepovoljan položaj jer će paušal biti naplaćen samo od okrivljenika koji su u momentu ulaganja prigovora odnosno žalbe znali da je izgledno da će im navedeno moći biti naplaćeno ukoliko drugostupanjski sud donese odluku kojom je pravomoćno utvrđena njihova prekršajna odgovornost.

Članak 59. Ministar nadležan za poslove pravosuđa dužan je donijeti provedbene propise (Pravilnik o izvršavanju rada za opće dobro u prekršajnom postupku i Pravilnik o Registru pravomoćno izrečenih, a neuplaćenih novčanih kazni) u određenom vremenu radi omogućavanja, primjene određenih zakonskih odredbi.

Članak 60. Propisuje da danom stupanja na snagu ovog Zakona prestaje važiti Zakon o izvršavanju rada za opće dobro na slobodi i uvjetne osude sa zaštitnim nadzorom u prekršajnom postupku. Naime odredbe o radu za opće dobro sada su ugrađene u ovaj Zakon dok su odredbe o uvjetnoj osudi sa zaštitnim nadzorom brisane iz ovog Zakona.

Vidi obrazloženje uz članak 17. i 44.

Članak 61. Ovlašćuje se Odbor za zakonodavstvo Hrvatskog sabora da izradi pročišćeni tekst Prekršajnog zakona zbog njegove lakše primjene u praksi.

Članak 62. Određuje se stupanje Zakona na snagu, a odgođena je primjena odredbi o uskrati dokumenata i Registru pravomoćno izrečenih, a neuplaćenih novčanih kazni do 1. siječnja 2014. do kada će se steći tehnički preduvjeti za operacionalizaciju rada Registra.

III. OCJENA I IZVORI POTREBNIH SREDSTAVA ZA PROVOĐENJE ZAKONA

Za provedbu ovog Zakona potrebno je provesti predradnje za ustrojavanje Registra izrečenih, a neplaćenih novčanih kazni (izrada web servisa, web aplikacija, testiranja, prilagodba aplikacije upisnika prekršajne evidencije i drugo) i prilagodbu aplikacija upisnika prekršajnih sudova, za što je potrebno izdvojiti 608.000,00 kuna, te je potrebno izdvojiti sredstva u iznosu od 100.000,00 kuna za izvršavanje rada za opće dobro (troškovi osiguranja osuđenika za vrijeme rada za opće dobro) sukladno konceptu Zakona koji je usmjeren na povećanje učinkovitosti izvršavanja prekršajnih sankcija.

Ukupna sredstva za provedbu ovog Zakona u iznosu od 708.000,00 kuna osigurana su u državnom proračunu Republike Hrvatske.

IV. RAZLIKE IZMEĐU RJEŠENJA KOJA SE PREDLAŽU U ODNOSU NA RJEŠENJA IZ PRIJEDLOGA ZAKONA I RAZLOZI ZBOG KOJIH SU TE RAZLIKE NASTALE

Predlagatelj je izmijenio članak 13. koji je propisivao jedinstven rok zastare prekršajnog progona od tri godine te mogućnosti da se taj rok produlji za godinu dana ako je donesena nepravomoćna odluka o prekršaju prije isteka zastarnog roka. Naime, složeniji prekršajni

predmeti u kojima je u većoj mjeri ugroženo ili povrijeđeno zaštićeno dobro zahtijevaju veći angažman ovlaštenih tužitelja i tijela koje vode postupak od angažmana koji isti imaju u predmetima u kojima se mora izdati obvezi prekršajni nalog, odnosno u predmetima u kojima je u manjem stupnju povrijeđeno ili ugroženo zaštićeno dobro i koji su manje složeni. Radi navedenog, bilo je potrebno propisati različite zastarne rokove prekršajnog progona za te dvije kategorije predmeta što je i učinjeno. Odustalo se od mogućnost produljuje roka zastare prekršajnog progona za godinu dana, jer će tijela postupka, zbog propisivanja različitih zastarnih rokova obzirom na kategoriju predmeta po složenosti, sada imati dovoljno vremena za donošenje meritornih odluka.

Predlagatelj je izmijenio članak 34. stavak 2. na način da će se po proteku dvije godine novčana kazna iznad 2.000,00 kuna koja nije naplaćena zamjenjuje radom za opće dobro osuđenoj fizičkoj osobi. Naime, prvotno propisan rok od šest mjeseci prekatak je za prisilnu naplatu te je stoga izvršena navedena izmjena. Izmijenjen je stavak 5. na način da su uz riječ „prebivalište“ dodane i riječi „stalni boravak“. Naime, stavak 5. propisuje da kad okrivljenik, koji nema prebivalište ili stalni boravak u Republici Hrvatskoj, nije uplatio novčanu kaznu u roku određenom odlukom o prekršaju, novčana kazna odmah će se zamijeniti kaznom zatvora. Navedena izmjena je učinjena radi usklađenja sa pojmovima i terminologijom koju koristi Zakon o strancima (Narodne novine, broj 130/2011). Izmijenjen je i stavak 6. u dijelu gdje je određeno maksimalno trajanje rada za opće dobro. Povećano je maksimalno trajanje rada za opće dobro sa 120 sati na 240 sati. Naime, u prekršajnom postupku moguće je izreći počiniteljima fizičkim osobama novčane kazne do 50.000,00 kuna. Počinitelji kojima su izrečene takve novčane kazne u većim iznosima, a radi se o težim prekršajima, došli bi u povoljniji položaj kod zamjene novčane kazne za rad za opće dobro u odnosu na počinitelje lakših prekršaja kojima su izrečene manje novčane kazne jer se zamjena vrši na način da se svakih započetih tristo kuna novčane kazne zamjenjuje sa dva sata rada za opće dobro.

Predlagatelj je izmijenio članak 37. na način da mu je dodana novi stavak 1. koja propisuje obvezno oslobođenje od kazne kad to zakon izrijekom propisuje (članak 19. stavak 2. i članak 20. stavak 2.), obzirom da se je postojećim zakonskim tekstom propisivalo samo fakultativno oslobođenje od kazne. Ovom izmjenom ispravljena je pogreška.

Predlagatelj je izmijenio članak 72. stavak 2. tako da je povisio maksimum kazne maloljetničkog zatvora koji se može izreći s deset dana na petnaest dana. Naime, u praksi je uočeno da je dosadašnji maksimum kazne maloljetničkog zatvora od deset dana prenizak obzirom na pojavne oblike ponašanja koji imaju obilježja prekršaja, a u kojima su počinitelji maloljetnici te da se istima ne ostvaruje svrha kažnjavanja. Radi navedenog bilo je potrebno izvršiti navedenu izmjenu. Predlagatelj je također u stavku 3. istoga članka propisao da sud sada, prije izricanja maloljetničkog zatvora, mora pribaviti mišljenje nadležnog centra za socijalnu skrb o primjerenosti kazne. Ovim se jača kazneno pravna zaštita maloljetnih počinitelja prekršaja koja je nužna i dosada je neopravdano bila u dostatnom stupnju neostvarena obzirom da pribiva izvješća u navedenim slučajevima nije bila obvezna već fakultativna.

Predlagatelj je izmijenio članak 94. stavak 1. tako da je novododanom točkom 3. u nadležnost prekršajnih sudova stavio i odlučivanje o žalbi podnesenoj samo zbog odluke o prekršajnopравnim sankcijama, troškovima postupka, oduzimanju imovinske koristi ili oduzimanju predmeta protiv odluke o prekršaju koju je donio sud ili drugo tijelo postupka samo za prekršaj ili stjecaj prekršaja za koje je kao kazna propisana samo novčana kazna do 15.000,00 kuna. Time će se još dodatno rasteretiti Visoki prekršajni sud Republike Hrvatske

na način da će jednostavnije predmete rješavati prekršajni sudovi. Također je predlagatelj u stavku 4. propisao da prekršajni sudovi odlučuju o prigovoru odnosno o žalbi protiv rješenja kojim je prigovor odnosno žalba odbačena obzirom da su sada ti sudovi nadležni i za odlučivanje po prigovorima odnosno žalbama.

Predlagatelj je izmijenio članak 95. točku 1. tako da se sada određenje precizira nadležnost Visokog prekršajnog suda Republike Hrvatske kao isključivog žalbenog suda protiv presuda i rješenja prekršajnih sudova i tijela državne uprave koja vode prekršajni postupak (porezna uprava, carinska uprava, Financijski inspektorat Republike Hrvatske, lučke kapetanije i voditelj prekršajnog postupka u ministarstvu nadležnom za promet u području civilnog zrakoplovstva), i ovlaštenih tužitelja kada donose odluke u svezi s prekršajnim postupkom protiv kojih je dopuštena žalba. Izričaj „...osim ako nije drukčije propisano ovim Zakonom“ je iznimka koja se predviđa u odnose na one predmete za koje je sada drugostupanjsko odlučivanje provodi vijeće prekršajnih sudova (članak 94. stavak 1. točke 2. i 3. Zakona).

Predlagatelj je izmijenio članak 97. stavak 1. Isti je dopunjen izričajem „osim u slučaju kada je ovim Zakonom određeno drukčije“. Ovom izmjenom ispravljena je pogreška. Naime, novim stavkom 2. propisuje se odlučivanje u vijeću tri suca u prekršajnom sudu pa je nužno za to prethodno predvidjeti zakonsku mogućnost, obzirom je stavkom 2. propisan izuzetak od stavka 1. istoga članka koji propisuje da odluke u prekršajnom sudu donosi sudac pojedinačno.

Predlagatelj je izmijenio članak 109.b i 109.c tako da im je dodao nove stavke. Naime, člancima 109.b i 109.c u Zakon je uvedeno načelo oportuniteta, odnosno mogućnost ovlaštenog tužitelja da za slučaj utvrđenja dostatnog stupnja sumnje u počinjeni prekršaj odluči da neće pokrenuti postupak jer je on u konkretnom slučaju nesvrhovit ili pak da neće iz istog razloga nastaviti već pokrenuti progon. Novododanim stavcima u oba članka ograničava se primjena načela oportuniteta za prekršaje s elementima nasilja. Od oštećene fizičke osoba pribavlja se pisana izjava o pristanku. Time se jača zaštita oštećenika u prekršajnom sudovanju te se afirmira njihova uloga na način da im se daje mogućnost da se izjasne da li je primjena oportuniteta prema počinitelju prekršaja odgovarajuće postupanje države putem nadležnih tijela koje imaju ovlast progona takvog počinitelja. Tek njihovom jasnom i nedvojbenom izraženom voljom nadležna tijela mogu primijeniti ovaj institut na počinitelja prekršaja.

Predlagatelj je neznatno izmijenio članak 109.d. Naime, sada je detaljno propisano postupanje suda prilikom primjene načela oportuniteta kada se vodi postupak na temelju optužnog prijedloga oštećenika što u postojećem tekstu omaškom nije bilo navedeno. Ovim je ispravljen uočen propust u dosadašnjeg zakonskom tekstu.

Nadalje, predlagatelj je izmijenio članak 109.e tako da je u stavak 5. dodao dio teksta koji glasi: „ili se neće postići svrha kažnjavanja“. Naime, navedenim stavkom propisan je opseg kontrole koju vrši tijelo postupka prilikom prihvaćanja sporazuma stranaka. Dodavanjem navedenog teksta opseg kontrole se proširuje na svrhu kažnjavanja odnosno na okolnosti da li je dogovorenim prekršajno-pravnom sankcijom izražen društveni prijekor zbog počinjenog prekršaja, da li se istom utječe i na sve ostale da ubuduće ne čine prekršaje, da li se utječe na svijest građana o povredi javnog poretka, društvene discipline, i drugih vrijednosti ta da li je kažnjavanje pravedno s aspekta počinitelja, oštećenog ali i društva u cjelini.

Predlagatelj je izmijenjeno naslov i članak 125. Naime, Zakon je do sada propisivao da je Visoki prekršajni sud Republike Hrvatske jedini sud koji je bio nadležan odlučivati o žalbama

i prigovorima protiv prekršajnih naloga podnesenim zbog sankcije. Radi navedenog u njegovoj nadležnosti bilo je i odlučivanje o molbi za povrat u prijašnje stanje. Budući se sada, u skladu s predloženom izmjenom članka 94. stavka 1. točkama 2. i 3., prenosi dio te nadležnosti s Visokog prekršajnog suda Republike Hrvatske na prekršajne sudove, ova izmjena propisuje da o molbi za povrat u prijašnje stanje odlučuje onaj sud koji je nadležan i za odlučivanje o žalbi. Navedeno je bilo nužno učiniti radi usklađenja s ostalim izmjenama i dopunama Zakona.

Iz istog razloga predlagatelj je izmijenio članak 126. Naime, prema dosadašnjem članku 126. o odgodi izvršenja odluke prilikom podnošenja molbe za povrat u prijašnje stanje, odlučivao je isključivo Visokog prekršajnog suda Republike Hrvatske. Predloženim izmjenama, sada o žalbama u pojedinim predmetima odlučuju prekršajni sudovi (članak 94. stavak 1. točka 3.) te će stoga oni sada, u okviru svoje nadležnosti, odlučivati o odgodi izvršenja.

Predlagatelj je izmijenio članak 138. na način da je jasno precizirano kada i u kojem opsegu drugo tijelo postupka, prekršajni sud odnosno Visoki prekršajni sud Republike Hrvatske određuju paušalnu svotu, a sve kako se ne bi narušila struktura drugih odredbi Zakona prilikom pozivanja na točke i stavke iz tog članka Zakona.

Predlagatelj je izmijenio članak 143. Navedena izmjena posljedica je članka 23. točke 6. Ovršnog zakona (Narodne novine, broj 102/2012) kojim se daje mogućnost da se posebnim zakonom odredi ovršna isprava u ovršnom postupku, ako takvom nije naznačena u samom Ovršnom zakonu. Kako u Ovršnom zakonu ni jedna od odluka iz stavka 1. točaka 2. do 5. članka 143. (u izmijenjenom tekstu) nije naznačena ovršnom ispravom, trebalo je točno naznačiti sve odluke u prekršajnom postupku koje mogu biti predmetom ovrhe i odrediti ih ovršnim ispravama. Ova izmjena pospješit će učinkovitost prisilne naplate.

Predlagatelj je neznatno izmijenio i nadopunio članak 152. U stavku 5. i 10. rok od šest mjeseci odnosno godine dana zamijenio je rokom od dvije godine. Naime, tim rokovima je propisano vrijeme maksimalnog trajanja prisilne naplate nenaplaćene novčane kazne. Dosadašnji rokovi smatraju se prekratkim za provedbu učinkovite prisilne naplate, te su stoga na navedeni način izmijenjeni. U stavku 6. navedenog članka dodana je druga rečenica koja navodi da će se u rješenju kojim se zamjenjuje novčana kazna za rad za opće dobro odrediti i zamjena neplaćene novčane kazne zatvorom za slučaj da osuđenik ne prihvati rad za opće dobro, a sve kako bi se pojednostavnio i ubrzao postupak izvršenja.

Stavkom 12. se uređuje zamjena neplaćene novčane kazne iz pravomoćne odluke o prekršaju u odnosu na okrivljenike koji nemaju prebivalište ili stalni boravak u Republici Hrvatskoj, pri čemu se ista odmah zamjenjuje zatvorom bez prethodne prisilne naplate. Protiv rješenja o zamjeni je dopuštena žalba ali ne odgađa izvršenje rješenja. Ovime se sprječava mogućnost da se odluke u odnosu na te okrivljenike ne izvršavaju nakon njihova napuštanja teritorija Republike Hrvatske, jer nije predviđena mogućnost izvršenja odluke o prekršaju u državi okrivljenika.

Navedenim izmjenama i dopunama ispravljene su manjkavosti dosadašnjeg teksta Zakona.

Predlagatelj je dodao nove članke 152.a, 152.b., 152.c, 152.d, 152.e, 152.f, 152.g, 152.h i 152.i koji reguliraju postupak izvršenja rada za opće dobro u prekršajnom postupku. Naime, do sada se, zbog manjkavosti u podzakonskim aktima, rad za opće dobro u prekršajnom postupku, nije primjenjivao. Uvođenjem navedenih odredbi ojačati će se koherentnost

prekršajnog postupka, koja će pridonijeti većoj učinkovitosti jer će povećati ukupnu izvršivost prekršajnih odluka.

Predlagatelj je novo dodanim člankom 171.a imao za cilj pojednostavljenje postupka te povećanje njegove učinkovitosti i ekonomičnosti u situaciji kada okrivljenik u cjelini priznaje krivnju i počinjeni prekršaj jer u tom slučaju, tijekom postupka, provode se samo oni dokazi koji se odnose na odluku o sankciji i drugim mjerama (oduzimanje imovinske koristi, oduzimanje predmeta, troškove postupka).

Predlagatelj je izmijenio članak 191. tako da je stavak 4. uskladio s ranije uvedenim izmjenama i dopunama ovog Zakona. Naime, u članak 94. stavak 1. Zakona uvedena je točka 3. kojom se proširuje nadležnost prekršajnih sudova. U tom smislu, pozivanjem i na točku 3., nadopunjena je stavak 4. Dosadašnji stavak 5., kojim se je isključivala mogućnost podnošenja žalbe protiv presude prvostupanjskog suda kojom je izrečena samo novčana do 2.000,00 kuna pod uvjetom da je okrivljenik bio ispitan u provedenom postupku, u ovom Konačnom prijedlogu, brisan je.

Predlagatelj je članak 194. nadopunio novom točkom 5. kojom se ograničava pravo na žalbu samo zbog odluke o prekršajnopravnoj sankciji i drugim mjerama kada je okrivljenik u postupku u cjelini priznao krivnju i počinjeni prekršaj. Odredba ima za cilj pojednostavljenje postupka te povećanje njegove učinkovitost i ekonomičnost. Odredba je usklađena s izmjenom članka 171.a ovog Zakona.

Predlagatelj je izmijenio članak 223. stavak 2. radi povećavanja prekršajno pravne zaštite maloljetnih počinitelja prekršaja. Sada je propisano da se maloljetnik obvezno mora ispitati prije donošenja odluke o prekršaju te da ispitivanju maloljetnika obvezno moraju prisustvovati roditelj ili skrbnik ili stručni radnik centra za socijalnu skrb.

Brisan je stavak 12. navedenog članka jer je isti maloljetnog počinitelja prekršaja koji nema stalno prebivalište ili boravište u Republici Hrvatskoj stavljao u nepovoljniji položaj od onog koji ima maloljetni počinitelj sa stalnim prebivalištem ili boravištem u Republici Hrvatskoj, a što je nedopustivo. Brisanjem stavka 12. povećala se je prekršajno pravna zaštita maloljetnih počinitelja prekršaja koji nema stalno prebivalište ili boravište u Republici Hrvatskoj te se je ujedno onemogućilo da ih se stavlja u neravnopravan položaj.

Predlagatelj je izmijenio članak 237. Zakona na način da ga je nadopunio. Sada je jedna od osnova zbog koje se prigovor može podnijeti i odluke o oduzimanju predmeta prekršaja. Naime, oduzimanje predmeta više nije zaštitna mjera već posebna mjera i kao takva nije bila posebno naznačena kao osnova zbog koje se prigovor može podnijeti. Ovime je ispravljen propust koji je uočen u dosadašnjem tekstu Zakona.

Predlagatelj je izmijenio članak 238. stavak 8. tako da je sada propisano da o žabi podnesenoj protiv rješenja o odbačaju prigovora odlučuju prekršajni sudovi iz članka iz članka 94. stavak 2. zakona. Isto je učinjeno radi dosljedne provedbe ostalih odredbi ovog Zakona kojima je prenesena stvarna nadležnost, u pogledu odlučivanja u određenih predmeta, sa Visokog prekršajnog suda Republike Hrvatske na pojedine prekršajne sudove.

Predlagatelj je izmijenio članak 239. u cjelini. Proširena je primjena obveznog prekršajnog naloga. Ova izmjena u funkciji je rasterećenja Visokog prekršajnog suda Republike Hrvatske od broja žalbenih predmeta, a smatra se da je za pravomoćno presuđenje prekršaja, obzirom

na raspon propisanih sankcija, dovoljna kompetencija prekršajnih sudova za postupanje u tim predmetima.

Predlagatelj je izmijenio članak 245. tako da je izmijenio stavak 2. Naime, ako se radi o prekršaju pravne osobe i u njoj odgovorne osobe, moguća je naplata novčane kazne na mjestu počinjenja prekršaja i pravnoj osobi i odgovornoj osobi kada je glede propisanog maksimuma novčane kazne za to ostvaren uvjet samo u odnosu na pravnu osobu. Ovo stoga što je maksimum novčane kazne za odgovornu osobu uvijek propisan u manjem iznosu negoli za pravnu osobu pa ima opravdanja za naplatu novčane kazne i odgovornoj osobi.

V. PRIJEDLOZI I MIŠLJENJA KOJA SU DANA NA PRIJEDLOG ZAKONA, A KOJA PREDLAGATELJ NIJE PRIHVATIO

U odnosu na tekst Prijedloga zakona koji je bio na prvom čitanju u Hrvatskome saboru primjedbe je iznio samo Odbor za pravosuđe.

Nije prihvaćena primjedba Odbora da se izostavi predložena izmjena članka 12. Zakona obzirom da ista nije nužna u ovom trenutku. Naime, izmjenama i dopunama članka 12. Zakona dana je mogućnost posebnim zakonima da mogu propisati primjenu prekršajnog zakonodavstva Republike Hrvatske i u prostoru mora u kojem Republika Hrvatska ima određena suverena prava i pravo jurisdikcije. Odlukom o proširenju jurisdikcije Republike Hrvatske na Jadranskom moru, Hrvatski sabor je 3. listopada 2003. godine proglasio sadržaj isključivog gospodarskog pojasa koji se odnose na određena suverena prava i pravo jurisdikcije glede znanstvenog istraživanja mora i zaštite i očuvanja morskog okoliša, čime je uspostavljen zaštićeni ekološko-ribolovni pojas Republike Hrvatske. Izmjenama i dopunama Pomorskog zakonika propisani su prekršaji koje je moguće počinuti u tom pojasu. Kako važeći Prekršajni zakon određuje da se prekršajno pravo Republike Hrvatske primjenjuje na svakoga tko počini prekršaj na njezinu području te na domaćem brodu ili zrakoplovu, to mogućnost sankcioniranja stranih brodova za prekršaje u zaštićenom ekološko-ribolovnom pojasu, a koji nije dio državnog teritorija Republike Hrvatske, nije postajala. Predloženom izmjenom propisana je ta mogućnost odnosno njome će se omogućiti primjena već postojećih propisa.

Također nije prihvaćena primjedba kojom se predlaže da se odredbe o oduzimanju imovinske koristi nadopune na način da sud slobodnom sudačkom ocjenom utvrđuje visinu ostvarene imovinske koristi. Naime, člankom 250. Zakona propisano je da sud na postupak oduzimanja imovinske koristi odgovarajuće primjenjuje odredbe Zakona o kaznenom postupku. Članak 559. Zakona o kaznenom postupku propisuju da će sud visinu iznosa imovinske koristi odmjeriti po slobodnoj ocjeni ako bi njeno utvrđivanje bilo skopčano s nerazmjernim teškoćama ili sa znatnim odugovlačenjem postupka. Slijedom navedenog vidljivo je da u prekršajnom postupku već postoji mogućnost da sud slobodnom sudačkom ocjenom utvrđuje visinu ostvarene imovinske koristi te stoga nema potrebe da to bude propisano Prekršajnim zakonom.

**TEKST ODREDBI VAŽEĆEG ZAKONA KOJE SE
MIJENJAJU, ODNOSNO DOPUNJUJU**

Određenje prekršaja
Članak 1.

Prekršajem se povređuje javni poredak, društvena disciplina ili druge društvene vrijednosti koje nisu zaštićene Kaznenim zakonom i drugim zakonima u kojima su propisana kaznena djela.

Obvezna primjena blažeg propisa
Članak 3.

(1) Prema počinitelju prekršaja primjenjuje se propis koji je bio na snazi u vrijeme kad je prekršaj počinjen.

(2) Ako se nakon počinjenja prekršaja propis jedanput ili više puta izmijeni, obvezno će se primijeniti propis koji je blaži za počinitelja.

Nemogućnost primjene prekršajnog prava u posebnim slučajevima
Članak 10.

Protiv počinitelja prekršaja koji je već u kaznenom postupku pravomoćno proglašen krivim za kazneno djelo koje obuhvaća i obilježja počinjenog prekršaja ne može se pokrenuti prekršajni postupak za taj prekršaj, a ako je postupak pokrenut ili je u tijeku, ne može se nastaviti i dovršiti.

Primjena prekršajnog prava Republike Hrvatske za prekršaje počinjene na području
Republike Hrvatske, njezinu brodu ili zrakoplovu
Članak 12.

(1) Prekršajno pravo Republike Hrvatske primjenjuje se na svakoga tko počini prekršaj na njezinu području.

(2) Prekršaj je počinjen na području Republike Hrvatske kad je počinitelj na tom području radio ili bio dužan raditi ili kad je posljedica nastupila na njezinu području.

(3) Za prekršaj propisan odlukom jedinice lokalne i područne (regionalne) samouprave prekršajni će se postupak voditi ako je prekršaj počinjen na području te jedinice lokalne i područne (regionalne) samouprave.

(4) Propisi o prekršajima koji važe na cijelom području Republike Hrvatske primjenjivat će se i na svakoga tko izvan njezinog područja počini prekršaj na domaćem brodu ili zrakoplovu.

Zastara prekršajnog progona, tijek i prekid zastare
Članak 13.

(1) Prekršajni se progon ne može pokrenuti kad protekne dvije godine od počinjenja prekršaja.

(2) Posebnim se zakonom može propisati dulji rok za pokretanje prekršajnog postupka za prekršaje propisane tim zakonom ali ne dulji od tri godine.

(3) Zastara ne teče za vrijeme za koje se prema zakonu prekršajni progon ne može poduzeti ili se ne može nastaviti.

(4) Zastara se prekida svakom postupovnom radnjom nadležnog tijela koja se poduzima radi prekršajnog progona počinitelja zbog počinjenog prekršaja.

(5) Nakon svakog prekida zastara počinje ponovno teći.

(6) Zastara prekršajnog progona nastupa u svakom slučaju kad protekne dvaput onoliko vremena koliko je prema zakonu određena zastara prekršajnog progona.

(7) Propisi o zastari, njezinom tijeku i prekidu odnose se i na stegovne kazne koje sud izriče tijekom postupka.

Zastara izvršenja prekršajnopравnih sankcija, tijek i prekid zastare Članak 14.

(1) Izvršenje izrečene ili primjenjene prekršajnopравne sankcija ne može započeti zbog zastare kad protekne dvije godine od dana pravomoćnosti odluke o prekršaju kojom je sankcija izrečena ili primijenjena.

(2) Zastara izvršenja kazne i primjena drugih prekršajnopравnih sankcija počinje teći od dana pravomoćnosti odluke kojom je kazna izrečena ili određena primjena drugih prekršajnopравnih sankcija. Ako se radi o kazni iz opozvane uvjetne osude, zastara počinje teći od dana pravomoćnosti odluke o opozivu.

(3) Zastara izvršenja ne teče za vrijeme za koje se prema zakonu izvršenje kazne ili primjena druge prekršajnopравne sankcije ne može započeti ili nastaviti.

(4) Zastara izvršenja se prekida svakom radnjom nadležnog tijela poduzetoj radi izvršenja kazne ili primjene druge prekršajnopравne sankcije.

(5) Nakon svakog prekida zastara počinje ponovno teći.

(6) Zastara izvršenja kazne i primjena druge prekršajnopравne sankcije nastupa u svakom slučaju kada proteknu tri godine od dana pravomoćnosti odluke kojom je izrečena kazna ili primijenjena druga prekršajnopравna sankcija.

(7) Odredbe o zastari izvršenja prekršajnopравne sankcije primjenjuju se i na zastaru izvršenja stegovnih kazni koje sud izrekne tijekom postupka.

Prisilna naplata i zamjena novčane kazne Članak 34.

(1) Ako novčana kazna nije u roku određenom odlukom o izricanju novčane kazne plaćena u cijelosti ili djelomično naplatit će se prisilno, sukladno odredbama ovoga Zakona.

(2) Ako se novčana kazna u cijelosti ili djelomično ne naplati ni prisilno u roku od godine dana od kada je nadležno tijelo za prisilnu naplatu primilo za to zahtjev, nadležni će sud, osim pravnoj osobi i maloljetnom osuđeniku, zamijeniti je zatvorom računajući svakih započelih tristo kuna kazne za jedan dan zatvora, time da se zatvor ne može odrediti u vremenu kraćem od tri dana ni duljem od šezdeset dana. Neće se protiv okrivljenika iz članka 136. stavka 1. ovoga Zakona pokretati postupak prisilne naplate neplaćene novčane kazne. U tom slučaju će sud koji je donio pravomoćnu odluku o prekršaju odmah zamijeniti neplaćenu novčanu kaznu kaznom zatvora na način predviđen ovim Zakonom.

(3) Ako to ocijeni opravdanim s obzirom na težinu prekršaja i visinu neplaćene novčane kazne sud može umjesto kazne zatvora, prema pravilu iz stavka 2. ovoga članka, odrediti rad za opće dobro na slobodi. Odredbe ovoga Zakona o radu za opće dobro na slobodi ne primjenjuju se protiv okrivljenika iz članka 136. stavka 1. ovoga Zakona.

(4) Ako se radi o odluci tijela državne uprave kojom je izrečena novčana kazna, na zahtjev toga tijela će nadležni sud odlučiti prema stavku 2. ili 3. ovoga članka.

(5) Ako osuđenik nakon donošenja rješenja iz stavaka 2. do 3. ovoga članka plati novčanu kaznu u cjelini, rješenje će se staviti izvan snage i obustaviti daljnji postupak izvršenja, a ako plati dio novčane kazne, rješenje će se preinačiti tako što će se uvijek neplaćeni dio novčane kazne zamijeniti zatvorom odnosno radom za opće dobro na slobodi primjenom pravila o tome iz stavka 2. i 3. ovoga članka.

Ublažavanje kazne Članak 37.

Kazna propisana za određeni prekršaj može se ublažiti kad to ovaj Zakon izričito propisuje ili kad sud smatra da se s obzirom na postojanje posebno izraženih olakotnih okolnosti svrha kažnjavanja može postići i blažom kaznom od propisane, pa sud može:

1. umjesto kazne u propisanom iznosu ili trajanju, izreći kaznu ispod propisanog posebnog minimuma kazne, ali ne ispod općeg zakonskog minimuma za tu vrstu kazne predviđenu za odgovarajuću vrstu okrivljenika (članak 33. stavci 1. – 6.).
2. ako je za prekršaj zakonom propisana novčana kazna ili kao stroža kazna zatvora, sud može na način iz točke 1. ovoga članka ublažiti svaku od tih kazni koju izriče,
3. ako je za prekršaj propisan poseban minimum novčane kazne u iznosu većem od općeg minimuma novčane kazne, novčana se kazna može, na način prema točki 1. ovoga članka, ublažiti najviše do jedne trećine propisanog posebnog minimuma novčane kazne, ali ne ispod odnosnoga općeg minimuma novčane kazne,
4. za prekršaje iz koristoljublja novčana se kazna može ublažiti do polovice propisanog minimuma novčane kazne, ali ne ispod općeg minimuma novčane kazne.

Oslobođenje od kazne Članak 38.

- (1) Sud će počinitelja prekršaja osloboditi od kazne kad to zakon izričito propisuje.

- (2) Sud može počinitelja prekršaja osloboditi od kazne kad zakon propisuje takvu mogućnost.
- (3) Kad zakon propisuje mogućnost oslobođenja od kazne, sud može umjesto osloboditi od kazne počinitelja prekršaja blaže ga kazniti na način propisan člankom 37. ovoga Zakona.
- (4) Sud može osloboditi od kazne i počinitelja prekršaja koji je nakon počinjenja prekršaja u cijelosti nadoknadio štetu učinjenu prekršajem ili platio propisana davanja zbog čijeg je ne plaćanja pokrenut prekršajni postupak.

Uračunavanje zadržavanja
Članak 40.

- (1) Vrijeme provedeno u zadržavanju i svako oduzimanje slobode u svezi s prekršajem uračunava se u izrečenu kaznu zatvora, maloljetničkog zatvora i novčanu kaznu.
- (2) Ako je okrivljenik u tijeku kaznenog postupka bio zadržan ili u pritvoru, a kazneni je postupak potom obustavljen, ili je donesena odbijajuća ili oslobađajuća presuda, vrijeme koje je bio lišen slobode uračunat će se u kaznu izrečenu za istu radnju u prekršajnom postupku.
- (3) Uračunavanjem po odredbama ovoga članka izjednačavaju se:
1. svako vrijeme uhićenja po policiji s jednim danom kazne zatvora, kazne maloljetničkog zatvora i 300,00 kuna novčane kazne,
 2. svaki započeti dan zadržavanja ili pritvora s jednim danom kazne zatvora, kazne maloljetničkog zatvora i 300,00 kuna novčane kazne.

Obveze uvjetno osuđene osobe
Članak 45.

- (1) Uz primjenu uvjetne osude sud može počinitelju prekršaja odrediti jednu ili više obveza i to:
1. da nadoknadi štetu koju je prouzročio,
 2. da vrati korist koju je prekršajem pribavio, ili
 3. da ispunji druge obveze predviđene zakonom koje su primjerene naravi prekršaja.
- (2) Rok za ispunjenje obveze iz stavka 1. ovoga članka određuje sud unutar odmjerenog vremena provjeravanja.

Uvjetna osuda sa zaštitnim nadzorom
Članak 47.

- (1) U slučaju kad su ostvareni uvjeti za primjenu uvjetne osude, ali s obzirom na okolnosti u kojima počinitelj prekršaja živi i s obzirom na njegovu ličnost sud ocijeni da mu je potrebna pomoć, zaštita i nadzor radi ostvarenja obveze da u roku provjeravanja ne počini novi prekršaj, može primijeniti uvjetnu osudu sa zaštitnim nadzorom.

(2) Zaštitni nadzor obavljaju stručne osobe državnog tijela koje je nadležno za izvršenje kaznenopravnih sankcija.

(3) Zaštitni nadzor može trajati za sve vrijeme provjeravanja, ali se odlukom suda može ukinuti i prije, ako su prestale potrebe pomoći, zaštite i nadzora.

Posebne obveze uz zaštitni nadzor Članak 48.

Primjenjujući uvjetnu osudu sa zaštitnim nadzorom, pored obveza iz članka 45. stavka 1. ovoga Zakona, sud može odrediti počinitelju prekršaja jednu ili više obveza tijekom provjeravanja, i to:

1. podvrgavanje liječenju koje je nužno radi otklanjanja tjelesnih ili duševnih smetnji koje mogu poticajno djelovati za počinjenje novog prekršaja,
2. podvrgavanje odvikavanju od ovisnosti o alkoholu i opojnim drogama u zdravstvenoj ustanovi ili terapijskoj zajednici,
3. sudjelovanje u postupku psihosocijalne terapije u specijaliziranim ustanovama u okviru nadležnih državnih tijela radi otklanjanja nasilničkog ponašanja,
4. da ne posjećuje određena mjesta, lokale i priredbe, koje mogu biti prilika i poticaj za počinjenje novog prekršaja.

Opoziv uvjetne osude sa zaštitnim nadzorom Članak 49.

Za opoziv uvjetne osude sa zaštitnim nadzorom primjenjuju se u cijelosti odredbe ovoga Zakona o opozivu uvjetne osude, time da se u pogledu posebnih obveza uz zaštitni nadzor ima postupiti kao s ostalim obvezama uz uvjetnu osudu (članak 46. stavak 4. ovoga Zakona).

Vrste zaštitnih mjera Članak 50.

(1) Zaštitne mjere koje ovaj Zakon propisuje i sud može jednu ili više njih počinitelju prekršaja primijeniti su:

1. obvezno psihijatrijsko liječenje,
2. obvezno liječenje od ovisnosti,
3. zabrana obavljanja zvanja, određenih djelatnosti, poslova ili dužnosti fizičkoj osobi,
4. zabrana obavljanja određenih djelatnosti ili poslova pravnoj osobi,
5. protjerivanje stranca iz zemlje,
6. oduzimanje predmeta,
7. zabrana upravljanja motornim vozilom.

(2) Osim zaštitnih mjera propisanih ovim Zakonom (stavak 1. ovoga članka), zakonom se mogu propisati i druge vrste zaštitnih mjera, koje prema trajanju i svrsi moraju biti usklađene s odredbama ovoga Zakona. Te se zaštitne mjere primjenjuju pod jednakim uvjetima propisanim za primjenu zaštitnih mjera iz stavka 1. ovoga članka.

(3) Zaštitne mjere propisane ovim Zakonom i posebnim zakonima mogu se, ako ovim Zakonom nije propisano drukčije, propisati i primijeniti u trajanju koje ne može biti kraće od

jednog mjeseca niti dulje od dvije godine. Zaštitna mjera oduzimanja predmeta primjenjuje se trajno.

(4) Zaštitne mjere predviđene za fizičku osobu primjenjuju se i na odgovornu osobu u pravnoj osobi, obrtnika ili drugu osobu koja obavlja samostalnu djelatnost.

Obvezno psihijatrijsko liječenje Članak 52.

(1) Zaštitna mjera obveznog psihijatrijskog liječenja može se primijeniti samo prema počinitelju koji je prekršaj počinio u stanju znatno smanjene ubrojivosti ako postoji opasnost da razlozi za takvo stanje mogu i u budućnosti poticajno djelovati za počinjenje novog prekršaja.

(2) Zaštitna mjera obveznog psihijatrijskog liječenja može se pod uvjetima iz stavka 1. ovoga članka primijeniti za vrijeme izvršenja kazne zatvora, kazne maloljetničkog zatvora ili uz zamjenu za kaznu zatvora odnosno maloljetničkog zatvora ili uz uvjetnu osudu.

(3) Obvezno psihijatrijsko liječenje traje do prestanka razloga zbog kojih je primijenjeno, ali u svakom slučaju do prestanka izvršenja kazne zatvora odnosno kazne maloljetničkog zatvora, proteka roka provjeravanja primjenom uvjetne osude, ali u svim ovim slučajevima ne može trajati dulje od godine dana.

(4) Prema počinitelju prekršaja koji se ne podvrgne psihijatrijskom liječenju na slobodi uz uvjetnu osudu, uz zamjenu za kaznu zatvora odnosno maloljetničkog zatvora može se postupiti prema odredbi članka 46. stavka 4. ovoga Zakona.

Obvezno liječenje od ovisnosti Članak 53.

(1) Zaštitna mjera obveznog liječenja od ovisnosti može se primijeniti prema počinitelju prekršaja koji je prekršaj počinio pod odlučujućim djelovanjem ovisnosti od alkohola ili opojnih droga kad postoji opasnost da će zbog te ovisnosti ponovno počiniti neki prekršaj.

(2) Zaštitna mjera obveznog liječenja od ovisnosti može se pod uvjetima iz stavka 1. ovoga članka primijeniti uz iste prekršajnopravne sankcije, u jednakom trajanju i na isti način kako je ovim Zakonom određeno za zaštitnu mjeru obveznoga psihijatrijskog liječenja.

(3) Prema počinitelju prekršaja koji se ne podvrgne obveznom liječenju od ovisnosti uz uvjetnu osudu, uz zamjenu za kaznu zatvora odnosno maloljetničkog zatvora može se postupiti prema članku 46. stavku 4. ovoga Zakona.

Zabrana obavljanja zvanja, određenih djelatnosti, poslova ili dužnosti fizičkoj osobi Članak 54.

(1) Zaštitna mjera zabrane obavljanja zvanja, određenih djelatnosti, poslova ili dužnosti fizičkoj osobi može se primijeniti prema počinitelju koji je prekršaj počinio u obavljanju zvanja, određene djelatnosti, poslova ili dužnosti, ako postoji opasnost da bi takvo obavljanje moglo poticajno djelovati za počinjenje novog prekršaja zlouporabom zvanja, određene djelatnosti, poslova ili dužnosti.

(2) Zabrana obavljanja zvanja, određenih djelatnosti, poslova ili dužnosti može se primijeniti u odnosu na jedno ili više zvanja, jednu ili više djelatnosti, poslova ili dužnosti u čijem obavljanju je prekršaj počinjen.

(3) Zaštitna mjera zabrane obavljanja zvanja, određenih djelatnosti, poslova ili dužnosti ne može se primijeniti u trajanju kraćem od jednog mjeseca niti duljem od jedne godine, time da se vrijeme izvršenja kazne zatvora, zatvora određenog u zamjenu za neplaćenu novčanu kaznu ili maloljetničkog zatvora ne uračunava u vrijeme trajanja ove mjere.

(4) Prema počinitelju prekršaja kojem je zabranjeno obavljanje zvanja, određenih djelatnosti, poslova ili dužnosti uz uvjetnu osudu uz zamjenu za kaznu zatvora odnosno maloljetničkog zatvora, ako ne postupi prema toj zabrani može se postupiti prema članku 46. stavku 4. ovoga Zakona.

Zabrana obavljanja određenih djelatnosti ili poslova pravnoj osobi Članak 55.

(1) Zaštitna mjera zabrane obavljanja određenih djelatnosti ili poslova pravnoj osobi može se primijeniti prema pravnoj osobi koja je počinila prekršaj u obavljanju određenih djelatnosti ili poslova, ako postoji opasnost da bi takvo obavljanje moglo poticajno djelovati za počinjenje novog prekršaja.

(2) Zabrana obavljanja određenih djelatnosti ili poslova može se primijeniti u odnosu na sve ili pojedine djelatnosti ili poslova u čijem obavljanju je prekršaj počinjen.

(3) Zaštitna mjera zabrane obavljanja određenih djelatnosti ili poslova ne može se primijeniti u trajanju kraćem od tri mjeseca niti duljem od jedne godine.

(4) Zabrana obavljanja određenih djelatnosti ili poslova ne može se primijeniti prema jedinicama lokalne i područne (regionalne) samouprave i političkim strankama.

Protjerivanje stranca iz zemlje Članak 56.

(1) Zaštitna mjera protjerivanja stranca iz zemlje može biti primijenjena prema počinitelju prekršaja koji nije državljanin Republike Hrvatske za kojeg postoji opasnost da će nastaviti činiti prekršaje.

(2) Zaštitna mjera protjerivanja stranca iz zemlje ne može biti primijenjena u trajanju kraćem od tri mjeseca, niti duljem od tri godine.

Oduzimanje predmeta Članak 57.

(1) Zaštitna mjera oduzimanja predmeta može se primijeniti glede predmeta koji je bio namijenjen ili uporabljen za počinjenje prekršaja ili je nastao počinjenjem prekršaja, kad postoji opasnost da će se taj predmet ponovno uporabiti za počinjenje prekršaja, ili kad se oduzimanje predmeta čini prijeko potrebnim zbog zaštite opće sigurnosti, zdravlja ljudi, ili iz moralnih razloga.

- (2) Zakonom se u određenim slučajevima može propisati obvezno oduzimanje predmeta.
- (3) Primjena ove zaštitne mjere ne utječe na pravo trećih osoba za naknadu štete zbog oduzetog predmeta prema počinitelju prekršaja.
- (4) Predmeti iz stavka 1. ovoga članka oduzeti će se i kad postupak ne završi odlukom o prekršaju kojom se okrivljenik proglašava krivim ako je to prijeko potrebno zbog zaštite opće sigurnosti, zdravlja ljudi, ili iz moralnih razloga kao i kada je to određeno zakonom.
- (5) Predmeti koje prema zakonu okrivljenik ili druga osoba ne može imati ili predmeti namijenjeni prometu ali se u promet mogu pustiti samo pod posebnim uvjetima (s nadzornim markicama i sl.), oduzeti će se i kada postupak ne završi odlukom o prekršaju kojom se okrivljenik proglašava krivim.

Zabrana upravljanja motornim vozilom
Članak 58.

- (1) Zaštitna mjera zabrane upravljanja motornim vozilom može biti primijenjena prema počinitelju prekršaja protiv sigurnosti prometa kad postoji opasnost da će upravljajući motornim vozilom ponovno počiniti takav prekršaj.
- (2) Zaštitna mjera zabrane upravljanja motornim vozilom pod uvjetima iz stavka 1. ovoga članka može se primijeniti samo za određenu vrstu ili kategoriju ili za sve vrste ili kategorije motornih vozila, a primjenjujući ovu mjeru sud će imati u vidu i okolnost je li počinitelj prekršaja vozač motornog vozila po zanimanju.
- (3) Zaštitna mjera zabrane upravljanja motornim vozilom ne može se primijeniti u trajanju kraćem od jednog mjeseca ni duljem od dvije godine.

Maloljetnički zatvor
Članak 72.

- (1) Počinitelju prekršaja starijem maloljetniku može se izreći kazna maloljetničkog zatvora za prekršaj za koji je zakonom propisana kao teža kazna zatvor, ako sud utvrdi da je s obzirom na narav i težinu prekršaja i visok stupanj krivnje potrebno izreći tu kaznu.
- (2) Kazna maloljetničkog zatvora izriče se u okviru kazne zatvora propisane za određeni prekršaj, time da ne može biti kraća od tri dana ni dulja od deset dana.
- (3) Prije izricanja kazne maloljetničkog zatvora, sud može prethodno pribaviti mišljenje nadležnog centra za socijalnu skrb o primjerenosti te kazne.

Glava deseta (X.)
ODUZIMANJE IMOVINSKE KORISTI, REHABILITACIJA, PODACI IZ PREKRŠAJNE
EVIDENCIJE I PRAVNA POSLJEDICA OSUDE

Oduzimanje imovinske koristi ostvarene prekršajem
Članak 76.

- (1) Nitko ne može zadržati imovinsku korist ostvarenu prekršajem.

(2) Imovinska korist ostvarena prekršajem oduzima se odlukom o prekršaju kojom se utvrđuje da je prekršaj počinjen. Kad se utvrdi nemogućnost oduzimanja imovinske koristi u cijelosti ili djelomično, prekršajni će sud obvezati počinitelja prekršaja na isplatu odgovarajuće protuvrijednosti u novčanom iznosu.

(3) Imovinska korist ostvarena prekršajem oduzet će se i kad se po bilo kojem pravnom temelju nalazi kod treće osobe ako je ona prema okolnostima pod kojima je ostvarila korist znala ili je mogla znati da su vrijednosti ostvarene prekršajem.

(4) Posebnim se zakonom može propisati što se smatra imovinskom koristi ostvarenom prekršajem.

Jezik i pismo u postupku Članak 87.

(1) U prekršajnom postupku u uporabi je hrvatski jezik i latinično pismo, ako za uporabu u pojedinim područjima sudova nije zakonom uveden i drugi jezik ili pismo.

(2) Stranke, sudionici u postupku, svjedoci i ostale osobe koje sudjeluju u postupku imaju se pravo služiti svojim jezikom. Ako se postupak ili pojedina radnja u postupku ne vodi na jeziku te osobe, osigurat će se na zahtjev tih osoba usmeno prevođenje onoga što ona odnosno drugi iznose te isprava i drugoga pisanoga dokaznog materijala. Ako osoba ne razumije jezik na kojem se vodi postupak, u svakom će se slučaju osigurati prevođenje. Prevođenje obavlja tumač.

(3) Pozive i odluke upućuje sud na hrvatskom jeziku i latiničnom pismu. Na hrvatskom jeziku i latiničnom pismu dostavljaju se sudu optužni prijedlog, žalba i drugi podnesci. Ako je na pojedinom sudskom području u službenu uporabu zakonom uveden i drugi jezik ili pismo, podnesci se mogu sudu dostavljati i na tom jeziku ili pismu.

(4) Okrivljeniku koji je u zadržavanju kao i osobi na izdržavanju kazne dostavit će se prijevod poziva, odluka i podnesaka na jeziku kojim se služi u postupku.

(5) Stranac koji je zadržan zbog sumnje da je počinio prekršaj, ili se nalazi u pritvoru ili u zatvoru zbog kaznenog djela ili je iz drugih razloga lišen slobode, može od započinjanja postupka do njegova dovršetka dostavljati sudu podneske na svom jeziku, a prije i nakon toga samo pod uvjetom uzajamnosti.

Nadležnost prekršajnih sudova Članak 94.

Prekršajni sudovi su nadležni:

1. suditi u prvom stupnju za sve prekršaje osim za one za koje je posebnim zakonom propisana stvarna nadležnost tijela državne uprave,
2. odlučivati o zahtjevu za obnovu prekršajnog postupka:
 - a) u predmetima u kojima su sudili,
 - b) protiv pravomoćnih prekršajnih naloga ovlaštenih tužitelja ako je riječ o prekršajima iz stvarne nadležnosti suda, te
 - c) protiv svih pravomoćnih obaveznih prekršajnih naloga.

3. pružati pravnu pomoć prema odredbama međunarodnih ugovora i ovoga Zakona,
4. obavljati i druge poslove propisane zakonom.

Nadležnost Visokoga prekršajnog suda Republike Hrvatske
Članak 95.

Visoki prekršajni sud Republike Hrvatske nadležan je:

1. odlučivati u drugom stupnju o žalbama protiv odluka prekršajnih sudova i tijela državne uprave,
2. odlučivati o izvanrednim pravnim lijekovima u slučajevima propisanim ovim Zakonom,
3. odlučivati o sukobu nadležnosti između sudova,
4. odlučivati o zahtjevima za izuzećem predsjednika sudova,
5. obavljati i druge poslove propisane zakonom.

Sastav sudova
Članak 97.

- (1) U prekršajnom sudu odluku o prekršaju i druge odluke donosi sudac pojedinac.
- (2) Visoki prekršajni sud Republike Hrvatske odlučuje u vijećima sastavljenim od tri suca.

Odlučivanje o molbi
Članak 125.

- (1) Molba za povrat u prijašnje stanje, zajedno sa žalbom, podnosi se sudu prvog stupnja. Sud prvog stupnja molbu skupa sa žalbom dostavlja Visokom prekršajnom sudu koji donosi odluku.
- (2) Odlučujući o molbi za povrat u prijašnje stanje, Visoki prekršajni sud Republike Hrvatske rješenjem će:
 1. molbu odbaciti kao nedopuštenu ne odlučujući o njezinoj osnovanosti i ne upuštajući se u razmatranje žalbe, ako je podnesena zajedno s molbom, ako je:
 - a) molbu podnijela osoba koja nije za to ovlaštena,
 - b) molba podnesena a da istodobno nije podnesena i žalba,
 - c) molba podnesena nakon odbacivanja žalbe,
 - d) molba podnesena nakon proteka rokova iz članka 124. stavka 1. i 2 ovoga Zakona.
 2. prihvatiti osnovanom molbu za povrat u prijašnje stanje i žalbu prihvatiti pravodobnom, ako utvrdi da je razlog propuštanja roka opravdan, a potom nastaviti postupak po žalbi,
 3. odbiti kao neosnovanom molbu za povrat u prijašnje stanje ako utvrdi da razlog propuštanja roka za podnošenje žalbe nije osnovan a samu će žalbu odbaciti kao nepravodobnu.

Molba za povrat u prijašnje stanje i odgoda izvršenja odluke
Članak 126.

Molba za povrat u prijašnje stanje u pravilu ne zadržava izvršenje odluke iz članka 124. stavak 1. ovoga Zakona, ali Visoki prekršajni sud može na prijedlog podnositelja molbe u posebno opravdanim slučajevima odlučiti da se s izvršenjem zastane do donošenja odluke o molbi.

Struktura troškova postupka
Članak 138.

(1) Troškovi prekršajnog postupka su izdaci učinjeni u povodu prekršajnog postupka od njegova pokretanja, pa i prije, pa sve do njegova završetka.

(2) Troškovi prekršajnog postupka obuhvaćaju:

1. troškove tužitelja iz članka 109. stavka 1. točke 2. i 3. ovoga Zakona nastali utvrđivanjem prekršaja upotrebom tehničkih sredstava ili provođenjem potrebnih analiza i vještačenja,

2. sve troškove suda koje je unaprijed iz svojih proračunskih sredstava isplatio tijekom vođenja postupka (troškovi svjedoka, vještaka, tumača, drugih stručnih osoba, očevida, dovođenja okrivljenika i drugih osoba, putni troškovi i naknade službenih osoba i dr.)

3. paušalnu svotu suda,

4. troškove liječenja okrivljenika koji nema pravo na zdravstvenu zaštitu dok se nalazi u zadržavanju ili zdravstvenoj ustanovi na temelju odluke suda,

5. putne troškove okrivljenika,

6. nužne izdatke oštećenika i oštećenika tužitelja te njihovih zakonskih zastupnika i njihovih opunomoćenika,

7. nužne izdatke i nagradu branitelja okrivljenika.

(3) Paušalna se svota određuje u okvirima određenim posebnim propisom s obzirom na složenost i trajanje postupka te imovno stanje okrivljenika.

(4) Troškove postupka koje unaprijed isplati iz svojih proračunskih sredstava, sud naplaćuje kasnije od okrivljenika ili drugih osoba koje su dužne naknaditi ih prema odredbama ovoga Zakona.

(5) Sud vodi poseban popis troškova učinjenih prema stavku 2. točki 1., 2. i 4. ovoga Zakona. Osoba koja traži da joj se naknadi kakav trošak, sudu podnosi troškovnik s potrebnim podacima i dokazima o nastalom trošku.

(6) Troškovi za prevođenja na jezike manjina u Republici Hrvatskoj koji nastanu primjenom odredaba Ustava i zakona o pravu pripadnika manjina u Republici Hrvatskoj na uporabu svog jezika neće se naplaćivati od osoba koje su prema ovom Zakonu dužne nadoknaditi troškove postupka.

(7) Ministar nadležan za poslove pravosuđa potanje pravilnikom propisuje naknadu troškova u prekršajnom postupku.

Odluke u prekršajnom postupku
Članak 143.

(1) Odluke u prekršajnom postupku su:

1. presuda,
2. rješenje o prekršaju,
3. prekršajni nalog,
4. rješenje,
5. naredba.

(2) Presudu donosi samo sud.

(3) Rješenje o prekršaju donosi tijelo državne uprave koje vodi prekršajni postupak,

(4) Prekršajni nalog, rješenje i naredbu donose i druga tijela koja sudjeluju u prekršajnom postupku.

Postupak za izvršenje odluka
Članak 152.

(1) Osuđenika kojem je pravomoćnom presudom izrečena kazna zatvora, prekršajni sud na području kojeg ima prebivalište ili boravište rješenjem upućuje u ustanovu za izdržavanje kazne zatvora, nadležnoj za to prema Zakonu o izvršavanju kazne zatvora.

(2) Ako sud koji je donio presudu iz stavka 1. ovoga članka u prvom stupnju nije nadležan za upućivanje osuđenika na izdržavanje kazne zatvora, dostavit će ovjereni prijepis presude s klauzulom pravomoćnosti sudu nadležnom prema stavku 1. ovoga članka.

(3) Ako osuđenik prema pravomoćnoj odluci o prekršaju nije u određenom roku platio u cijelosti ili djelomično novčanu kaznu, troškove prekršajnog postupka ili oduzetu imovinsku korist, sud ili drugo tijelo koji su u prvom stupnju donijeli o tome pravomoćnu odluku postaviti će nadležnoj poreznoj upravi-odjelu za prisilnu naplatu prema mjestu prebivališta ili boravišta odnosno sjedišta osuđenika pisani zahtjev za prisilnu naplatu. Uz pisani zahtjev dostavit će se ovjereni prijepis pravomoćne odluke s klauzulom pravomoćnosti. Ako se radi o maloljetnom osuđeniku, postupiti će se i sukladno odredbi članka 71. stavka 2. ovoga Zakona, a ako se radi o osuđeniku pravnoj osobi i sukladno odredbi članka 59. stavka 3. ovoga Zakona. Prvostupanjsko prekršajno tijelo može odlučiti i samo provesti postupak prisilnog izvršenja pravomoćne odluke o prekršaju, sukladno ovome stavku.

(4) Ako porezna uprava-odjel za prisilnu naplatu ni u roku od jedne godine od zaprimanja zahtjeva za prisilnu naplatu u cijelosti ili djelomično ne naplati novčanu kaznu, bez odgode će, osim za osuđenika pravnu osobu i maloljetnog osuđenika, podnositelju pisanog zahtjeva vratiti zahtjev s obavješću da nije uspjela u cijelosti ili djelomično prisilna naplata novčane kazne.

(5) Kada zaprimi obavijest prema stavku 4. ovoga članka, sud prema mjestu prebivališta ili boravišta osuđenika, bez odgode će donijeti rješenje kojim će:

1. odrediti zamjenu novčane kazne zatvorom ili radom za opće dobro na slobodi, sukladno odredbama članka 34. stavka 2. i 3. ovoga Zakona, i

2. uputiti osuđenika na izdržavanje tako određenog zatvora ili rada za opće dobro na slobodi, sukladno stavku 1. ovoga članka.

(6) Sud koji nije nadležan prema stavku 5. ovoga članka te tijelo državne uprave kada prime sukladno odredbi stavka 4. ovoga članka obavijest od porezne uprave, bez odgode će odluku o izrečenoj novčanoj kazni s klauzulom pravomoćnosti i zaprimljenu obavijest od porezne uprave dostaviti nadležnom sudu sukladno stavku 5. ovoga članka radi postupanja sukladno toj odredbi.

(7) Način i tijek izdržavanja zatvora iz stavka 1. i 5. ovoga članka provodi se u svemu prema Zakonu o izvršavanju kazne zatvora.

(8) Osuđeniku koji nije u određenom roku platio novčanu kaznu, zakonom se može propisati uskrata izdavanja ili produljenja pojedine dozvole, registracije, ili potvrde iz službene evidencije iz onog upravnog područja u kojem je bio počinjen prekršaj za koji nije plaćena novčana kazna. Ovu uskratu nije moguće primijeniti u području službenih evidencija koje se tiču osobnih (statusnih) prava, ili onih koje služe slobodi kretanja, ostvarivanju prava iz rada, mirovinskog i socijalnog osiguranja ili čijim bi se neizdavanjem ugrozilo zdravlje ili sigurnost građana. Uskrata može trajati sve do plaćanja novčane kazne, ali ne nakon što je nastupila zastara izvršenja novčane kazne ili dok osuđenik nije stupio na izvršavanje zatvora ili rada za opće dobro na slobodi, sukladno stavku 5. ovoga članka.

(9) Nadležnost i način izvršavanja rada za opće dobro na slobodi, zaštitnih mjera, odgojnih mjera, mlt. zatvora i zaštitnog nadzora uz uvjetnu osudu uređuje se posebnim zakonom.

(10) Raspolaganje pravomoćno oduzetim predmetima u prekršajnim postupcima uređuje se pravilnikom kojeg donosi ministar nadležan za poslove pravosuđa uz suglasnost ministra nadležnog za financije.

(11) Nakon smrti osuđenika, ne pokreće se postupak za izvršavanje prekršajnopравnih sankcija. Ako je postupak u tijeku, rješenjem suda ili drugog tijela na čiji zahtjev je pokrenut obustavit će se.

(12) Žalba protiv rješenja donesenog na temelju članka 34. stavka 2. treće rečenice ovoga Zakona ne odgađa izvršenje rješenja.

Sadržaj optužnog prijedloga Članak 160.

(1) Ako ovim Zakonom nije drukčije određeno, prekršajni se postupak može voditi samo na temelju podnesenog optužnog prijedloga ovlaštenog tužitelja.

(2) Optužni prijedlog sadrži:

1. Podatke o tužitelju i to: naziv državnog tijela ili pravne osobe, odnosno ime i prezime tužitelja fizičke osobe te adresu tužitelja,

2. za počinitelja prekršaja fizičku osobu ime i prezime s osobnim podacima (članak 171. stavak 1.), je li u zadržavanju i točno od kada a ako je pušten na slobodu u kojem vremenu je bio lišen slobode, primjenjuje li se koja od mjera opreza i od kada,

3. za počinitelja prekršaja fizičku osobu obrtnika i osobu koja se bavi drugom samostalnom djelatnošću osim podataka iz stavka 2. točke 2. ovoga članka još točan naziv obrta ili djelatnosti, sjedište i mjesto upisa obrta ili druge samostalne djelatnosti,

4. za počinitelja prekršaja pravnu osobu i druge subjekte izjednačene s pravnim osobama njezin točan naziv, sjedište i matični broj, ime i prezime njezina predstavnika, vrijeme rođenja i adresu stanovanja, državljanstvo, državu izdavanja putovnice i broj putovnice ukoliko je stranac te primjenjuje li se koja od mjera opreza i od kada,

5. činjenični opis radnje prekršaja iz koje proistječe zakonsko obilježje prekršaja,

6. vrijeme i mjesto počinjenja prekršaja, sredstvo kojim je počinjen prekršaj te i ostale bitne okolnosti za točno određenje prekršaja,

7. zakonski naziv prekršaja i propis kojim je određen,

8. prijedlog o dokazima koje treba provesti na glavnoj raspravi, naznaku imena svjedoka i drugih čije se ispitivanje predlaže, spisa koje treba pročitati i predmeta koji služe za utvrđivanje činjenica, s kratkim obrazloženjem optužnog prijedloga. Tužitelj u optužnom prijedlogu može predložiti vrstu, visinu i trajanje sankcije. Takav prijedlog ne obvezuje sud.

(3) Jednim optužnim prijedlogom može se obuhvatiti više prekršaja ili više okrivljenika samo ako se prema odredbama članka 99. ovoga Zakona može provesti jedinstven postupak i donijeti jedna odluka o prekršaju.

(4) Optužni se prijedlog dostavlja nadležnom sudu u onoliko primjeraka koliko ima okrivljenika i jedan primjerak za sud.

Ispitivanje optužnog prijedloga Članak 161.

(1) Sudac kojemu je predmet dodijeljen u rad, po najprije će ispitati je li nadležan i ako ustanovi da nije, rješenjem će se oglasiti nenadležnim i po pravomoćnosti rješenja predmet ustupiti nadležnom sudu.

(2) Ako se nije oglasio nenadležnim, sud će ispitati je li optužni prijedlog sastavljen sukladno članku 160. ovoga Zakona i postoje li okolnosti zbog kojih nije moguće voditi prekršajni postupak.

(3) Ako u optužnom prijedlogu nedostaje koji od podataka iz članka 160. stavka 2. ovoga Zakona jer ih tužitelj nije mogao pribaviti a podaci koji nedostaju nisu takvi da bez njih ne može započeti postupak, postupak će se nastaviti, a tužitelj ili sud po službenoj dužnosti pribaviti će nedostajuće podatke tijekom postupka.

(4) Ako u optužnom prijedlogu nedostaju podaci iz članka 160. stavka 2. ovoga Zakona bez kojih nije moguće voditi postupak ili su podaci pogrešni, sud će pozvati tužitelja da nadopuni ili ispravi optužni prijedlog u roku od 8 dana. Ako tužitelj to ne učini, sud će rješenjem odbaciti optužni prijedlog.

(5) Ispitujući optužni prijedlog, sud će donijeti presudu kojom se optužba odbija ako:

1. podnositelj optužnog prijedloga nije ovlašten tužitelj,
2. postoje okolnosti koje isključuju prekršajni progon,
3. je tužitelj odustao od optužnog prijedloga.

(6) Ako sud, ispitujući optužni prijedlog nađe da djelo koje se okrivljeniku stavlja na teret nije prekršaj, odmah će donijeti presudu kojom se okrivljenik oslobađa optužbe.

(7) Ako sud smatra da za to postoje uvjeti predviđeni ovim zakonom, odmah će izdati prekršajni nalog.

Presuda kojom se okrivljenik proglašava krivim
Članak 183.

(1) U presudi kojom se okrivljenik proglašava krivim sud će izreći:

1. za koje djelo se proglašava krivim, uz naznaku činjenica i okolnosti koje čine obilježje prekršaja te onih o kojima ovisi primjena ovoga Zakona i propisa kojim je prekršaj propisan,
2. naziv prekršaja prema propisu kojim je propisan,
3. koja se kazna izriče ili druga mjera primjenjuje ili se prema odredbama ovoga Zakona oslobađa od kazne,
4. koja se zaštitna mjera primjenjuje i oduzima li se imovinska korist,
5. odluku o uračunavanju zadržavanja i svakom lišenju slobode,
6. odluku o troškovima prekršajnog postupka te imovinskopravnom zahtjevu.

(2) Ako je okrivljeniku izrečena novčana kazna, u presudi će se odrediti rok njezina plaćanja.

Opće odredbe
Članak 191.

(1) Ako ovim Zakonom nije određeno drukčije, protiv presude prvostupanjskog suda ovlaštene osobe mogu podnijeti žalbu u roku od osam dana od dana dostave prijepisa presude.

(2) Ako je presuda dostavljena i okrivljeniku i njegovu branitelju ali u različite dane, žalbeni rok računat će se od kasnijeg dana.

(3) Pravodobno podnesena žalba ovlaštene osobe odgađa izvršenje presude.

(4) Odredbe o žalbi protiv presude prvostupanjskog suda smisleno će se primijeniti na žalbu protiv rješenja o prekršaju prvostupanjskog tijela državne uprave (članak 190.).

Osnove zbog kojih se presuda može pobijati
Članak 194.

Presuda se može pobijati zbog:

1. bitne povrede odredaba prekršajnog postupka,
2. povrede materijalnog prekršajnog prava,
3. pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja,
4. odluke o prekršajnopравnim sankcijama, oduzimanju imovinske koristi, troškovima prekršajnog postupka i imovinskopravnom zahtjevu.

Opće odredbe
Članak 223.

- (1) U postupku protiv maloljetnog počinitelja prekršaja primjenjuju se odredbe ovoga Zakona, osim ako odredbama ove glave nije što drukčije određeno.
- (2) Ako ovim Zakonom nije drukčije određeno, maloljetnog počinitelja prekršaja mora se prije donošenja odluke o prekršaju ispitati.
- (3) Pri ispitivanju maloljetnika i poduzimanju drugih radnji kojima je maloljetnik nazočan, postupat će se obazrivo, tako da, s obzirom na duševnu razvijenost i osobna svojstva maloljetnika, vođenje prekršajnog postupka ne šteti razvoju njegove ličnosti.
- (4) Maloljetnika se poziva a i dostavljaju mu se druga pismena preko roditelja, odnosno zakonskog zastupnika, osim ako to nije moguće zbog potrebe hitnog postupanja ili drugih opravdanih okolnosti.
- (5) Sud izvješćuje centar za socijalnu skrb kad su u prekršajnom postupku utvrđene činjenice i okolnosti koje upućuju na potrebu poduzimanja mjera radi zaštite prava i dobrobiti maloljetnika.
- (6) U postupku prema maloljetnom počinitelju prekršaja, uz ovlasti predviđene ovim Zakonom, predstavnik centra za socijalnu skrb ima pravo upoznati se s tijekom postupka, u tijeku tog postupka stavljati prijedloge i upozoravati na činjenice i dokaze koji su važni za donošenje ispravne odluke.
- (7) O svakom pokretanju postupka prema maloljetniku ovlašteni tužitelj obavijestit će nadležni centar za socijalnu skrb. Ako je tužitelj oštećenik, obvezan je to učiniti sud koji vodi postupak protiv maloljetnika.
- (8) Nitko ne može biti oslobođen dužnosti svjedočenja o okolnostima potrebnim za ocjenjivanje duševne razvijenosti maloljetnika, upoznavanje njegove ličnosti i prilika u kojima živi.

(9) Tijela koja sudjeluju u postupku prema maloljetniku i druga tijela i ustanove od kojih se traže obavijesti, izvješća ili mišljenja dužna su najhitnije postupiti kako bi se postupak što prije završio.

(10) Bez odobrenja suda ne smije se objaviti tijekom prekršajnog postupka prema maloljetniku niti odluka donesena u tom postupku. Objaviti se može samo onaj dio postupka, odnosno samo onaj dio odluke za koji postoji odobrenje, ali se tada ne smije navesti ime maloljetnika i ostali podaci na temelju kojih bi se moglo zaključiti o kojem je maloljetniku riječ.

(11) U postupku protiv maloljetnika uvijek je isključena javnost, a sud može dopustiti nazočnost osoba koje se bave zaštitom i odgojem maloljetnika te znanstvenicima.

(12) U postupku protiv maloljetnog počinitelja prekršaja koji nema stalno prebivalište ili boravište u Republici Hrvatskoj neće se primijeniti odredbe stavaka 5. – 7. ovoga članka.

Opći uvjeti izdavanja prekršajnog naloga Članak 228.

(1) Prekršajni nalog kao posebna odluka o prekršaju može se izdati:

1. prije pokretanja prekršajnog postupka,
2. nakon pokretanja prekršajnog postupka, bez provođenja glavne rasprave odnosno postupka.

(2) Prekršajni se nalog može izdati samo protiv punoljetnog počinitelja prekršaja.

(3) Ako ovim Zakonom nije određeno drukčije, prekršajnim se nalogom može, prema uvjetima ovoga Zakona, izreći odnosno primijeniti svaka od propisanih prekršajnopравnih sankcija za punoljetne počinitelje prekršaja, oduzimanje imovinske koristi, odrediti naknada paušalne svote troškova za izdavanje prekršajnog naloga i troškovi nastali utvrđivanjem prekršaja upotrebom tehničkih sredstava ili provođenjem potrebnih analiza i vještačenja.

(4) Prekršajnim se nalogom ne može izreći kazna zatvora ni zaštitne mjere, osim oduzimanje predmeta i zabrana upravljanja motornim vozilom.

(5) U postupku za izdavanje prekršajnog naloga na odgovarajući se način primjenjuju ostale odredbe ovoga Zakona ako odredbama o postupku za izdavanje prekršajnog naloga nije nešto drukčije određeno.

Sadržaj prekršajnog naloga i njegova dostava Članak 234.

(1) Prekršajni se nalog u pisanom obliku izdaje sadržajno odgovarajućom primjenom odredbi članka 183. i 185. ovoga Zakona, ako odredbama ovoga članka nije nešto drukčije određeno.

(2) U obrazloženju prekršajnog naloga će se ukratko navesti samo dokazi, i ovim Zakonom drugi uvjeti predviđeni, koji opravdavaju njegovo izdavanje.

(3) Prekršajni nalog sud dostavlja okrivljeniku, njegovu branitelju ako ga ima i tužitelju, a tijelo državne uprave koje vodi prekršajni postupak okrivljeniku, njegovu branitelju ako ga ima i tužitelju ako se postupak vodi na zahtjev ovlaštenog tužitelja.

(4) Ostali ovlašteni izdavatelji prekršajnog naloga dostavljaju prekršajni nalog okrivljeniku.

Osnove zbog kojih se prigovor može podnijeti
Članak 237.

(1) Prigovor se može podnijeti zbog:

1. poricanja prekršaja

2. izrečene odnosno primijenjene prekršajnopravne sankcije, oduzete imovinske koristi ili određenih troškova u povodu izdavanja prekršajnog naloga.

(2) Ako se prigovor podnosi iz osnova stavka 1. točke 2. ovoga članka, podnositelj treba obrazložiti prigovor i podnijeti dokaze o činjenicama na kojima temelji prigovor.

Postupak o prigovoru
Članak 238.

(1) Nepravodoban i nedopušten prigovor rješenjem će odbaciti izdavatelj prekršajnog naloga.

(2) Prigovor će se kao nepravodoban odbaciti ako je od ovlaštene osobe podnesen nakon isteka ovim Zakonom propisanog roka za podnošenje prigovora.

(3) Prigovor će se kao nedopušten odbaciti ako je podnesen od podnositelja koji nije na to ovlašten, sukladno članku 235. stavku 1. ovoga Zakona.

(4) Prigovor za koji se ne može utvrditi na koji se prekršajni nalog odnosi ili tko je podnositelj, rješenjem će se odbaciti.

(5) Ako prigovor ne sadrži potpis podnositelja, pozvat će se podnositelj da ga potpiše u roku od 8 dana, a ako to ne učini, prigovor će se odbaciti.

(6) Protiv rješenja o odbacivanju prigovora pravo na žalbu ima podnositelj prigovora.

(7) Prigovor koji ne sadrži druge podatke iz članka 236. uzet će se u razmatranje. Ako prigovor ne sadrži osnovu iz članka 237. stavak 1. ovoga Zakona, ili ona nije jasna, smatrat će se da je prigovor podnesen zbog poricanja prekršaja (članak 237. stavak 1. točka 1.).

(8) Rješavajući o žalbi protiv rješenja o odbačaju prigovora, Visoki prekršajni sud Republike Hrvatske rješenjem može:

1. obaciti kao nepravodobnu ili nedopuštenu žalbu,

2. odbiti žalbu kao neosnovanu,

3. prihvatiti žalbu, ukinuti prvostupanjsko rješenje i predmet dostaviti izdavatelju prekršajnog naloga na ponovno odlučivanje,

4. prihvatiti žalbu, preinačiti prvostupanjsko rješenje i prigovor prihvatiti pravodobnim, dopuštenim odnosno potpunim, te ako se radi o prigovoru iz članka 237. stavka 1. točke 1. ovoga Zakona podnesenom protiv prekršajnog naloga suda ili tijela državne uprave koje vodi prekršajni postupak dostaviti im spis radi provođenja prekršajnog postupka, a ako se radi o prigovoru podnesenom protiv prekršajnog naloga izdanom od drugog ovlaštenog izdavatelja dostaviti mu spis radi dostave spisa sudu ili tijelu državne uprave koje vodi prekršajni postupak radi provođenja prekršajnog postupka. Sud ili tijelo državne uprave će, u ovom slučaju, izdati prekršajni nalog prihvatiti kao optužni prijedlog tužitelja. Pri tom se neće primijeniti odredba članka 117. stavka 4. ovoga Zakona ako prekršajni nalog sadrži podatke o prekršaju i njegovu počinitelju. Ako se, u ovom slučaju, radi o prigovoru iz članka 237. stavka 1. točke 2. ovoga Zakona, Visoki će prekršajni sud Republike Hrvatske postupiti prema stavku 11. ovoga članka.

(9) Ako je podnesen prigovor iz članka 237. stavka 1. točke 1. ovoga Zakona protiv prekršajnog naloga suda ili tijela državne uprave koje vodi prekršajni postupak koji nisu donijeli rješenje sukladno stavicima 1., 4. i 5. ovoga članka, kao i u slučaju iz stavka 7. ovoga članka, provest će se prekršajni postupak Nakon otvaranja glavne rasprave odnosno prije ispitivanja okrivljenika izdati će se prekršajni nalog rješenjem staviti izvan snage. Protiv rješenja o stavljanju prekršajnog naloga izvan snage nije dopuštena žalba.

(10) Ako je podnesen prigovor iz članka 237. stavka 1. točke 1. ovoga Zakona protiv prekršajnog naloga ovlaštenih tužitelja koji nisu donijeli rješenje sukladno stavicima 1., 4. i 5. ovoga članka, prekršajni će nalog skupa s prigovorom dostaviti nadležnom sudu radi postupanja sukladno stavku 9. ovoga članka.

(11) Ako je podnesen prigovor iz članka 237. stavka 1. točke 2. ovoga Zakona a izdavatelj prekršajnog naloga ne donese rješenje sukladno stavicima 1., 4. i 5. ovoga članka, dostavit će prekršajni nalog skupa s prigovorom Visokom prekršajnom sudu Republike Hrvatske koji će prigovor prihvatiti žalbom protiv prekršajnog naloga i odlučiti odgovarajućom primjenom odredbi ovoga Zakona o žalbenom postupku.

(12) U prekršajnom postupku koji se vodi sukladno stavku 8. točki 4. i stavku 9. i 10. ovoga članka sud nije vezan zabranom iz članka 202. stavka 4. ovoga Zakona.

Opći uvjeti za izdavanje obaveznog prekršajnog naloga Članak 239.

(1) Ovlašteni tužitelji iz članka 109. stavka 1. točke 1. i 2. ovoga Zakona prije pokretanja prekršajnog postupka protiv počinitelja prekršaja, uključivši i maloljetnika, obvezno će izdati prekršajni nalog (obavezni prekršajni nalog) za:

1. prekršaj propisan odlukom jedinice lokalne i područne (regionalne) samouprave,

2. prekršaj propisan zakonom za koji je kao kazna propisana samo novčana kazna do 2.000,00 kuna za fizičku osobu, do 5.000,00 kuna za počinitelja prekršaja fizičku osobu obrtnika i osobu koja obavlja drugu samostalnu djelatnost, do 10.000,00 kuna za pravnu osobu i do 5.000,00 kuna za odgovornu osobu u pravnoj osobi. Ako za prekršaj odgovaraju pravna i u

njoj odgovorna osoba, a uvjeti za izdavanje obaveznog prekršajnog naloga postoje samo u odnosu na pravnu osobu, obavezni prekršajni nalog izdat će se i u odnosu na pravnu i u odnosu na odgovornu osobu. Ako uvjeti za izdavanje obaveznog prekršajnog naloga postoje samo u odnosu na odgovornu osobu, neće se izdavati obavezni prekršajni nalog.

(2) Ovlašteni tužitelji iz članka 109. stavka 1. i 2. ovoga Zakona mogu izdati prekršajni nalog sukladno odredbama o obaveznom prekršajnom nalogu i ako je zakonom za određeni prekršaj propisana novčana kazna veća od onih iz stavka 1. točke 2. ovoga članka, ako je prema odredbama ovoga Zakona za odnosni prekršaj moguće izreći opomenu ili novčanu kaznu do iznosa iz stavka 1. točke 2. ovoga članka. U tom će se slučaju primijeniti odredba stavka 4. ovoga članka.

(3) Ako u slučaju prekršaja u stjecaju za jedan ili više prekršaja ne postoje uvjeti za izdavanje obaveznog prekršajnog naloga, ili ako bi prekršajnim nalogom za više prekršaja trebalo obuhvatiti više okrivljenika a za neki od prekršaja ne postoje uvjeti iz stavka 1. i 2. ovoga članka, neće se primijeniti odredbe o obaveznom izdavanju prekršajnog naloga. Ovlašteni tužitelj iz stavka 1. ovoga članka može u takvom slučaju izdati prekršajni nalog prema propisima o obaveznom izdavanju prekršajnog naloga samo u pogledu onih prekršaja i njihovih počinitelja za koje postoje uvjeti iz stavka 1. i 2. ovoga članka.

(4) Prekršajnim se nalogom iz stavka 1. i 2. ovoga članka može osim kazne odrediti naknada paušalne svote troškova za izdavanje prekršajnog naloga do 100,00 kuna i troškovi nastali utvrđivanjem prekršaja upotrebom tehničkih sredstava ili provođenjem potrebnih analiza i vještačenja.

(5) U postupku za izdavanje obaveznog prekršajnog naloga iz stavka 1. i 2. ovoga članka na odgovarajući se način primjenjuju i odredbe ovoga Zakona o izdavanju prekršajnog naloga, osim ako odredbama ovoga Zakona o izdavanju obaveznog prekršajnog naloga nije nešto drukčije određeno.

(6) Ako je ovlašteni tužitelj umjesto prekršajnog naloga iz stavka 1. ovoga članka podnio optužni prijedlog, sud taj će optužni prijedlog odbaciti.

(7) Na prekršajni nalog iz stavka 1. i 2. ovoga članka primijenit će se odredba članka 234. ovoga Zakona.

Ovlaštenici i uvjeti za naplatu novčane kazna na mjestu počinjenja prekršaja Članak 245.

(1) Ako zakonom nije određeno drukčije, novčana se kazna može naplatiti na mjestu počinjenja prekršaja ako je riječ o prekršaju za koji je propisana novčana kazna do 1.000,00 za fizičku i odgovornu osobu u pravnoj osobi te do 10.000,00 kuna za pravnu osobu i s njom izjednačene subjekte, a službena je osoba ovlaštenog tužitelja, osim oštećenika, prekršaj utvrdila:

- a) obavljanjem nadzora u okviru svoje nadležnosti,
- b) neposrednim opažanjem,
- c) uporabom tehničkih uređaja,

d) pregledom vjerodostojne dokumentacije.

(2) Ako se radi o prekršaju pravne osobe i njezine odgovorne osobe, za postupanje prema stavku 1. ovoga članka dovoljno je da postoji uvjet iz stavka 1. ovoga članka glede propisane novčane kazne samo za pravnu ili samo za odgovornu osobu.

(3) Usmeno izrečena novčana kazna prema uvjetima stavka 1. ovoga članka naplaćuje se od počinitelja prekršaja uz izdavanje potvrde o tome. Na isti se način može odmah naplatiti i trošak utvrđenja prekršaja putem tehničkih uređaja.

(4) Ako počinitelj prekršaja, sukladno stavku 1. i 2. ovoga članka, plati izrečenu novčanu kaznu i trošak utvrđenja prekršaja, neće se voditi prekršajni postupak, izrečena kazna se ne unosi u prekršajnu evidenciju, a počinitelj prekršaja se ne smatra osobom osuđenom za prekršaj.

(5) Ako policijski službenik postupajući sukladno stavku 1. ovoga članka počinitelju prekršaja koji nema prebivalište ili stalno boravište u Republici Hrvatskoj izrekne novčanu kaznu i odredi troškove postupka a on odbije platiti kaznu i troškove, policijski službenik može počinitelja dovesti prekršajnom sucu uz podnošenje optužnog prijedloga. Prekršajni će sudac odmah ispitati privedenog počinitelja prekršaja. Ako pri tom nisu se stekli uvjeti za zadržavanje okrivljenika sukladno odredbi članka 135. stavka 3. ovoga Zakona, sudac može postupiti sukladno članku 136. ovoga Zakona.

(6) Kada policija tijekom obavljanja poslova nadzora utvrdi da je počinjen prekršaj, za koji je propisana samo novčana kazna do 1.000,00 kuna, osobito lake naravi i da počinitelj nije prije činio slične prekršaje, može umjesto postupanja sukladno stavku 1. i 2. ovoga članka izdati pisano ili izreći usmeno upozorenje počinitelju prekršaja.

(7) Postupanje policije prema stavku 6. ovoga članka potanko će se urediti pravilnikom ministra nadležnog za unutarnje poslove.